

Điều TANGO

bí hiểm

JASON DARK

Điều Tango Bí Hiểm

Jarson Dark

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

TABLE OF CONTENTS

[Tựa đề](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

CHƯƠNG 1

Người đàn ông run rẩy toàn thân. Ông ta ngồi trước mặt tôi, hơi thở rít lên từng quãng từ bờ môi.

- Ngay bây giờ thôi, ông Sinclair! Ông sẽ nghe thấy nó ngay.

Gaston Lacre hốt hoảng cựa quậy trên ghế, ông ta nhồm lên, rồi lại ngồi xuống. Cứ lên xuống như thế mãi cho tới khi tôi không chịu nổi và đặt cả hai tay lên vai ông, nghiêng rằng.

- Bình tĩnh lại đi nào, ông Lacre.

Người đàn ông cúi đầu.

- Khốn nạn thân tôi, ông đâu có hiểu. Ông đâu có chứng kiến. Ông đâu có biết nó. Nhưng thôi được, tôi sẽ cố gắng bình tĩnh. Nhưng đừng đòi hỏi gì nhiều hơn, đừng yêu cầu nhiều hơn! - Gaston Lacre rùng mình như người đang sốt.

Tôi bỏ ghế, bước sang đứng sau lưng ông ta. Khoảng hành lang quanh chúng tôi dài và cao, nó thật thích hợp với ngôi nhà cũ kỹ này. Một ngôi nhà với những khoảng tường u ám như đang bao chứa những điều rùng rợn của không ít thời quá khứ. Ngôi nhà có một lịch sử riêng, một câu chuyện mà tôi mới chỉ biết đến qua những lời ngụ ý xa xôi. Nếu tất cả những ngụ ý đó là sự thật, thì đây là một lịch sử chẳng lấy gì làm vẻ vang. Chúng tôi chờ.

Gaston Lacre đã bình tĩnh lại chút ít, nhưng dáng ngồi vẫn như người đuối sức. Ánh mắt ông hướng vào chỗ trống, tôi không rõ ông có thật cảm nhận được điều gì không.

Vẫn chưa có chuyện gì xảy ra. Tôi chưa nghe thấy tiếng động nào khác lạ. Giống Gaston Lacre, tôi cũng nhìn không chớp vào khuôn cửa hai cánh, lối dẫn vào một căn phòng rộng. Gaston Lacre không muốn tôi bật điện. Nhưng chúng tôi cũng không ngồi trong bóng tối, ở cuối hành lang có một cây nến đang cháy.

Quầng sáng đơn độc của nó gây ấn tượng như một hòn đảo trong bóng tối. Tôi đã muốn bước vào căn phòng kia từ lâu, cửa không khóa, nhưng Gaston Lacre nói tôi phải chờ. Trong chừng mực nhất định, nó là một nghi lễ mà tôi phải tuân theo.

Không khí đầy mùi bụi. Nó ngọt ngào, ẩm mốc. Cả tôi cũng thấy mình không thoải mái. Những ai quen tôi đều biết tôi thích cái việc chờ đợi này tới mức nào.

- Rồi nó sẽ tới, ông Sinclair, nó sẽ tới. Cứ tin chắc như vậy. Ông chỉ cần nhẫn nại thêm chút nữa thôi. - Gaston Lacre lại lên tiếng.

- Dĩ nhiên rồi, tôi sẽ chờ.

- Thế thì tốt!

Hai chúng tôi cùng nhìn vào cánh cửa. Câu đố lớn nằm đằng sau đó. Ngôi nhà chứa giữ một bí mật khủng khiếp, người ta đồn nó bị ma ám. Cụ thể thế nào thì tôi chưa biết. Cho tới nay mới chỉ là lý thuyết, tôi cần chờ và chứng kiến hiện thực.

Chờ bao lâu nữa?

Từng giây đồng hồ lờ lờ trôi. Chúng gộp thành từng phút. Tôi chỉ thầm mong nó đừng biến thành cả tiếng đồng hồ hoặc lâu hơn nữa. Tôi không có tới từng ấy lòng nhẫn nại. Tôi đi về hướng cửa.

Gaston Lacre giật mình.

- Đừng, ông Sinclair, đừng.

Đến trước cánh cửa, tôi dừng lại và xoay người về hướng ông ta.

- Đừng lo, ông Lacre. Tôi không mở cửa ra đâu. Tôi chỉ muốn xem xét chút đỉnh.

Ngay sau đó, Gaston Lacre hiểu ý khi nhìn tôi cúi người, áp sát tai vào ván gỗ.

Tôi chẳng nghe thấy gì.

Không một tiếng động, không một tiếng rít, tiếng cào, tiếng va quệt và dĩ nhiên cũng không hề có tiếng người. Đằng sau cánh cửa là một sự tĩnh lặng tuyệt đối. Một sự yên lặng đáng lo ngại hay một thứ yên lặng bình thường, điều đó còn tùy thuộc vào con mắt nhìn của mỗi người.

Tôi nhún vai, muốn nói, nhưng âm thanh đầu tiên đóng băng lại trên môi, bởi Gaston Lacre đã nhồm dấy. Ông đã già, khuôn mặt chỉ chút nếp nhăn. Nhưng bây giờ trông nó trống vắng như mặt ma với đôi mắt mở to, miệng há hốc.

Chậm, thật chậm, ông già giơ tay lên, rồi ngón tay trở duỗi ra thật từ từ. Nó chỉ qua tôi, về hướng cánh cửa gỗ dày.

- Ngay bây giờ. - Gaston Lacre thì thào.

- Nó bắt đầu ngay bây giờ. Ngay...

Ông có lý, nó bắt đầu thật.

Kể cả tôi là người đã phải chứng kiến không ít sự kiện trái tự nhiên cũng có cảm giác bị những âm thanh đó xuyên vào tột tận xương tủy..

CHƯƠNG 2

Chúng tôi nghe tiếng kêu, hay nói cho đúng hơn là những tiếng thét, bởi một con người đơn độc không thể kêu lên như vậy.

Đó là tiếng thét chói chang. Một địa ngục cảm giác. Một tiếng kêu được trộn từ vô vàn những tiếng vọng, chúng đập qua đập lại giữa những góc ngách của căn phòng đằng sau cánh cửa kia và hòa quyện vào nhau.

Một tiếng kêu chết chóc. Một tiếng kêu kể về tra tấn và hành hạ. Mặt khác, nghe nó cũng có phần gượng gạo như có kẻ đang đứng bên một cây đàn điện tử và đồng thời thổi nhiều loại giọng khác nhau.

Tiếng thét của kinh hoàng, sự rùng rợn bằng âm thanh, dòng sông tiếng động của nỗi sợ hãi. Nó hoang dã, độc ác, điên khùng. Tiếng thét kéo dài ra, vang mãi như tiếng còi tàu và dần dần hạ độ cao. Nó chuyển thành một tiếng rên dài, rồi tắt hẳn.

Kết thúc, yên lặng...

Tôi muốn mở cửa ra, nhưng Gaston Lacre kéo tôi lại.

- Cần thận, ông Singlair. Ông cần thận cho, tôi xin ông! Đây không phải trò đùa!

- Vâng, tôi cũng hiểu vậy.

Bàn tay tôi chạm vào nắm đấm cửa. Nắm đấm bằng kim loại. Tôi giật mình lùi về.

Tại sao nắm đấm cửa này lại ấm?

Có chuyện không ổn.

Tôi xoay về hướng Gaston Lacre. Người đàn ông đã đứng dậy, tay lia lịa làm dấu thánh giá. Khuôn mặt hiện rõ vẻ hãi hùng. Chắc hẳn ông ta biết nhiều hơn những gì đã nói với tôi, nhưng bây giờ chưa là lúc cần vắn chuyện đó.

Tôi rút khẩu Beretta, giữ nó trong tay phải và mở tung cửa ra.

Ngay lập tức, tôi nhảy vào trong.

Và bật đèn lên.

Căn phòng sáng choang.

Tôi xoay quanh, lần đầu tiên nhìn trực diện vào câu đố bí hiểm.

Căn phòng vắng lặng.

Không một dấu vết của thực thể đã phát ra tiếng thét. Mà chắc hẳn cũng chẳng có đường cho nó vào hoặc trốn ra khỏi phòng này...

° ° °

Căn phòng rộng, thậm chí rất rộng. Nó có cửa sổ, nhưng chẳng ai có thể trèo vào hoặc trèo ra qua những khuôn cửa đó, bởi những hình chữ nhật đã bị xây kín lại. Người ta xây như vậy từ lâu rồi, những khoảng tường đã cũ.

Cả hướng trần phòng cũng không có đường thoát ra ngoài. Nó là một mặt phẳng màu trắng đơn giản, kết thúc ở bốn bức tường. Các khoảng tường rất nhẵn. Thậm chí chẳng thấy cả rìa những viên đá hiện lên dưới lớp giấy dán óng ánh vàng.

Đến sàn nhà cũng thế. Một mặt phẳng được phủ gỗ. Không một đường gợn bất thường. Không đâu có bóng dáng một cánh cửa. Hoàn toàn không dấu vết.

Tôi đứng trước một câu đố hóc hiểm...

Căn phòng không hoàn toàn trống rỗng. Khoảng tường chênh chếch với cửa ra vào có treo một bức tranh. Cảnh bờ biển.

Những con sóng đập vào một vách núi đá dựng đứng, khiến những tia nước trắng xóa bắn tóe lên.

Bên dưới bức tranh có một chiếc bàn đơn giản. Lốp gỗ tròn của nó được phủ một tấm khăn sáng màu, chỉ thò ra bốn chân. Trên bàn có để một chiếc bình nhỏ, ngó ra những bông hoa khô khốc.

Bàn, hoa và tranh cũng như chiếc bàn có vẻ như một bức tranh tĩnh vật đã được ai đó sắp xếp, cố tình muốn người khác phải chú ý đến nghệ thuật của anh ta.

Đằng sau tôi vang lên tiếng chân Gaston Lacre. Mỗi một, người đàn ông lê từng bước vào phòng. Ông ta nhìn tôi bằng đôi mắt buồn bã, môi giật giật, nhưng không nói điều gì. Hai bàn tay ông xoa vào nhau, lần áo khoác chuyển động theo vì nó quá rộng so với thân hình.

Khi đã đứng lại, Gaston Lacre hít hơi thật sâu.

- Ông có nghe thấy tiếng kêu đó không, ông Singlair?

Tôi gật đầu.

- Không thể không nghe.

- Chính vậy.

- Ai đã kêu thế?

Gaston Lacre nhìn tôi. Rồi ông già bật cười. Không lớn tiếng, mà nhỏ nhẹ, nghe đau đớn. Vừa cười ông vừa lắc cái đầu. Mái tóc trắng lúc lắc theo. Rồi ông đột ngột ngưng lại.

- Đó mới là câu hỏi khó nhất. Đó là bí mật chính. Chính ông đã tới đây vì chuyện này, phải không? Người ta muốn nhờ ông giải đáp câu đố.

- Vâng, tôi cũng đã nghĩ như vậy.

- Thế bây giờ ông nói sao?

- Tôi chưa nói gì cả. Tôi phải xem xét căn phòng này kỹ hơn đã.

- Ông muốn tìm thấy cái gì ở đây? - Gaston Lacre hỏi bằng giọng rình mò, đầu nghiêng sang một bên.

- Thì... - Tôi nhún vai. - Ít ra cũng phải có cửa vào và lối ra cho kẻ vừa thét lên.

- Hay thật đấy, ông Singlair, hay thật. Nhưng ông sẽ chẳng tìm thấy gì đâu.

- Thế có nghĩa là sao?

- Có nghĩa là, ở đây chẳng có lối vào mà cũng chẳng có lối ra. Chỉ trừ cái cửa này.

- Rồi sao nữa?

- Kẻ đã thét lên vừa rồi chẳng hề đi vào hay đi ra qua nó. - Người đàn ông giải thích, gật đầu với tôi và cười rộng miệng.

- Nhưng phải có kẻ nào đó vừa ở đây.

- Đúng thế, thưa ông.

- Ai vậy?

- Tôi không thể trả lời được, tôi không biết. Ông mới là chuyên gia, người ta nói với tôi như vậy.

- Đúng, kể ra cũng có phần đúng. Nhưng không phải chuyên gia cho những căn phòng rỗng bật tiếng kêu la. Bình thường ra đây không phải phạm vi của tôi.

- Nói xong, tôi rút khẩu Beretta vào bao.

- Thế thì ông chuyên về cái gì?

- Lần thì cái này, lần thì cái nọ. - Tôi trả lời chung chung.

Tôi đứng giữa phòng và nhìn quanh. Ánh mắt sẫm soi thật kỹ và thật chậm từng khoảng tường, nền, trần phòng, như có thể tính ra vị trí lối thoát. Nhưng không kết quả. Buộc lòng, tôi rút khẩu Beretta bắn đạn bạc ra, dùng nó làm búa gỗ. Tôi động cán súng dọc tường, tìm xem có đoạn nào bị rỗng.

Không có.

Gaston Lacre đứng quan sát tôi làm việc. Cứ theo nét mặt thì rõ ràng là người đàn ông này biết mọi chuyện.

- Ông không thu được kết quả, thưa ông Singlair.

Ông ta nói câu đó đúng lúc tôi đang giơ tay gỡ bức tranh trên tường xuống, tìm xem đằng sau nó có kết hay cửa ngầm không.

Không có kết mà cũng không có cửa. Không một hiện tượng khả nghi. Khoảng tường nhẵn như mọi khoảng tường khác. Cả tiếng bước chân của tôi ở đây cũng rất bình thường. Khu nền dưới này không có hầm rỗng.

Đúng là một câu đố bí hiểm.

Tôi dừng chân trước một khuôn cửa sổ bị bịt kín. Không quay người lại, tôi hỏi Gaston Lacre.

- Tại sao những cái cửa sổ này lại bị bịt kín?

- Tôi không thể trả lời được. Họ đã làm điều đó.

- Họ là ai?

- Chủ nhà.

Giờ thì tôi xoay người lại.

- Ta đã đến gần sự việc hơn rồi đấy. Ông chỉ cần cho tôi biết chủ nhà là ai và đang ở đâu.

- Đi rồi.

- Tôi có thấy.

- Họ đã biến đi rất đột ngột. Biến mất chỉ trong một đêm. Họ cho xây bịt cửa sổ lại. Có thể đó là lời cảnh báo cho những người khác đừng quay lại. Cũng có thể nó ngăn không cho người lạ vào đây...

- Tại sao?

- Có tin đồn rằng...

- Đồn sao?

Gaston Lacre nhìn quanh.

- Ông có biết ai đã từng sống trong ngôi nhà này không?

- Không.

- Một trường khiêu vũ.

Tôi nuốt khan. Tin này mới, ông ta đã khiến tôi phải ngạc nhiên.

- Ông chắc chứ?
- Chắc. Nhà này đã có thời được dùng làm trường dạy khiêu vũ, dù ông có tin hay không cũng vậy.
- Rồi sao nữa?
- Chẳng sao nữa hết. Trường bị đóng cửa. Điều đó xảy ra đã nhiều năm rồi. Từ đó, ngôi nhà này không có người sống.
- Thế chủ nhân trường khiêu vũ này thì sao?
- Không ai biết rõ. Có tin đồn họ quay trở lại Paris. Trước khi tới đây họ đã ở đó.
- Thế rồi bắt đầu có những tiếng thét, đúng không?

Gaston Lacre vội vàng gật đầu.

- Đúng đấy. Thật khủng khiếp. Nó kêu trong đêm, vào buổi tối, thậm chí giữa ban ngày. Nó kêu rất đột ngột. Mặc dù không có ai ở trong nhà cả. Không một ai giải thích được câu đó, ai cũng sợ. Dân làng nghe thấy tiếng kêu, to như thể cả ngôi nhà đang cất tiếng la hét. Nó gào lên, cả những bức tường cũng gào lên đe dọa. Không thể tưởng tượng nổi.

- Các ông có làm gì không?

- Không, không làm gì hết, ông Singlair. Người ta đồn rằng ngôi nhà này có ma. Quỷ dữ đã chiếm lấy nó, cả cha đạo cũng không dám tới đây. Ông ấy cũng sợ, thật ra thì cũng dễ hiểu thôi. Tôi gật đầu, nhưng dòng duy nghĩ thật ra đang trôi sang chỗ khác. Nếu quả thật quỷ Satan ở trong nhà này thì sao không thấy cây thánh giá bằng bạc của tôi phản ứng khi tôi bước vào phòng. Nó yên lặng, thậm chí chẳng hề nóng lên.

Tại sao?

Hay mọi sự đã qua đi khi tôi bước vào? Phải chăng cây thánh giá sẽ phản ứng khác nếu tôi bước vào phòng ngay lúc tiếng thét vang lên?

Tôi nhìn quanh một lần nữa, lần này với cây thánh giá trong tay. Gaston Lacre tò mò tiến lại gần, ông ta chưa nhìn thấy một vật như vậy bao giờ.

- Cái gì thế?

- Một dạng cây thẳng bằng tim nước. - Tôi cười đáp.

- Ông đừng giễu tôi, nó là cây thánh giá.

- Đúng.

- Nhưng là một cây thánh giá đặc biệt, đúng không? - Giọng Gaston Lacre lộ rõ nét kính sợ. Ông ta hỏi câu đó rất khẽ.

Tôi không trả lời mà muốn biết ngôi nhà có bị nguyên rủa không.

Gaston Lacre giơ tay cào tóc, ngón tay cái di di trên da đầu.

- Ông Singlair, ông phải giải thích kỹ hơn tôi mới hiểu.

- Bản thân tôi cũng chưa biết cụ thể. Bị nguyên rủa có thể là nhiều trạng thái khác nhau. Ông có thể cho tôi biết liệu trong nhà này có xảy ra chuyện giết người không? Có chuyện máu chảy trong ngôi nhà này không?

- Ông muốn nói trong mấy năm vừa qua?

- Không, chẳng phải chỉ thời gian gần đây, mà nói chung.

- Tôi không biết. Cũng có thể đã có chuyện như thế xảy ra. Ngôi nhà này đã trải qua rất nhiều

sự kiện. Nó có một lịch sử nhiều thăng trầm. Đây là miền Elsass, mảnh đất này khác mọi mảnh đất khác của nước Pháp. Rất nhiều người Pháp chẳng coi chúng tôi là đồng bào. Họ cho chúng tôi là thứ dở dở ương ương, lúc thì Elsass là đất Đức, lúc lại thuộc về Pháp. Giờ thì biên giới có vẻ đã được định rõ, nhưng đã có lúc Elsass có khuynh hướng tự trị. Người dân ở đây muốn giữ gìn một nền văn hóa riêng, và cả một tiếng nói riêng.

- Điều đó đúng. - Tôi đeo cây thánh giá lên cổ - Nhưng nó chẳng dính dáng gì đến vụ này.

- Có thể.

- Có phải đây là lần đầu tiên ông vào ngôi nhà này?

Người đàn ông hồi hả gật đầu.

- Từ lâu lắm rồi. Đi một mình tôi chẳng bao giờ dám. Nhưng ông Piccard nói về ông rất nhiều, vậy nên tôi mới đánh liều đi cùng ông vào đây. Bây giờ là ban ngày đấy, chứ tối đến thì có cho tiền tôi cũng không bước vào đây nửa bước.

- Chuyện đó thì tôi hiểu.

Gaston Lacre dứt hai tay vào túi chiếc quần rộng lưng bùng, bước tới gần tôi.

- Cho tôi hỏi ông một câu, ông Singlair!

- Ông cứ hỏi.

- Bây giờ ông muốn làm gì, sau khi đã chứng kiến chuyện trong ngôi nhà này?

Tôi mỉm cười.

- Một câu hỏi tốt, ông Lacre. Một câu hỏi rất tốt là đằng khác. Nhưng tôi không biết. Tôi thật sự chưa nói được điều gì. Tôi phải suy nghĩ đã.

- Suy nghĩ về chuyện gì kia?

- Cả cái đó tôi cũng chưa biết. Nhưng chắc chắn là về ngôi nhà này. Ngoài ra, tôi còn muốn gặp và nói chuyện riêng với ông Piccard nữa.

- Ông ấy đang đợi ông trong làng.

- Vậy thì ta đi thôi.

Gaston Lacre chưa muốn đi, nỗi tò mò của ông ta quá lớn.

- Nhưng vụ này đối với ông chưa kết thúc, đúng không ông Singlair?

- Đúng, ông không nhầm đâu. Chỉ có điều tôi chưa biết phải bắt đầu ra tay từ chỗ nào. Tôi muốn quay trở lại khách sạn để suy nghĩ cho kỹ đã.

- Vâng, ở đây ông là sếp. Ta đi thôi.

Gaston Lacre có vẻ gượng gạo, chắc do tôi không thổ lộ kế hoạch. Nhưng biết thổ lộ điều chi? Kế hoạch của tôi còn chưa định hình. Mà nếu có tôi cũng chẳng lôi ông ta vào cuộc. Gaston Lacre chỉ là một người dẫn đường, có vậy thôi.

Tôi nghĩ đến chuyện ngôi nhà đã có thời là trường khiêu vũ. Căn phòng này quả có rộng, nhưng chưa đủ rộng để làm sàn nhảy.

Nhất quyết phải thu thập cho nhiều thông tin hơn. Pierre Piccard chắc chắn sẽ giúp tôi. Chính anh ta đã mời tôi về đây và tôi đã nhận lời vì Pierre Piccard là người quen của anh bạn Abbé Bloch.

Gaston Lacre vui ra mặt khi rời khỏi ngôi nhà. Bước qua cửa chính, ông ta đứng lại và lấy hơi thật sâu. Mặc dù trời lạnh, trán ông ta vẫn lấm tấm mồ hôi. Gaston Lacre lấy khăn lau trán và

nói:

- Giờ tôi thấy đỡ hẳn, ông Singlair.

- Tôi hiểu.

Tôi cũng đứng lại bên người đàn ông. Ánh mắt tôi hướng về phía trước, về phía những ngọn núi của dãy Vogesen đang trập trùng như một mái tóc khổng lồ màu đen với những đường uốn cứng đơ. Phía bên kia bờ sông Rhein là khu Schwarzwald của Đức. Cả hai miền đất chẳng bao lâu nữa sẽ được phủ sắc thu. Ánh nắng mặt trời đã bớt chói chang và mỗi sáng, nó phải vật lộn rất vất vả với những dải sương mù dày đặc lờ lờ bốc lên từ thung lũng. Cả bây giờ tôi cũng còn thấy chúng bốc lên, ôm lấy núi rừng như một con ma xám trắng.

Khung cảnh chợt đổ buồn. Những ngọn gió lạnh đầu tiên đang thổi qua thung lũng, báo tin tháng mười một chẳng còn bao xa nữa.

- Ta đi xe chứ? - Tôi hỏi.

- Vâng, rất sẵn lòng. - Gaston Lacre nhẹ nhõm thở ra.

Tôi ném một cái nhìn trơ lại.

Ngôi nhà thăm màu đứng đơn độc. Nó nhắc tôi nhớ tới một thành lũy. Tôi nhủ thầm, đây là chuyến viếng thăm đầu, nhưng chắc chắn chẳng phải chuyến đi cuối của tôi tới nơi đây.

Tôi muốn hóa giải câu đố bí hiểm. Tôi nợ bản thân mình và những người dân ở đây điều đó...

CHƯƠNG 3

Cả ngôi làng cũng được quần một làn sương mỏng. Có lẽ do giữa làng có một ngọn suối chảy qua, một ngọn suối bắt nguồn từ những dãy núi cao. Thiên nhiên nơi này còn trong sáng và tuyệt đẹp, không khí và nước còn trong vắt. Nếu bầu trời trên kia bây giờ mang màu xanh biếc và ánh nắng ấm áp hơn, bức tranh an bình quả thật sẽ thành hoàn hảo. Nhưng hiện thời quanh chúng tôi là sương khói. Vô vàn dải sương mỏng đang lằng đằng trôi dọc những con đường, những con ngõ hẹp.

Làn sương làm nhạt nhòa những mặt tiền nhà tuyệt đẹp. Nó lướt là là qua các khuôn cửa kính, phủ kín cả ngọn giếng đứng giữa làng.

Tôi dừng lại bên khu giếng, cho Gaston Lacre xuống xe.

- Nếu ông cần đến tôi, ông Singlair. - Người đàn ông ngoảnh đầu vào phía trong xe và nói - Ông cứ cho tôi biết.

- Chắc chắn rồi.

Gaston Lacre bỏ đi thật nhanh, như thể ông ta vui mừng khi không phải ở bên tôi nữa.

Khách sạn nhỏ trông đẹp như hình trên bưu thiếp. Cả ở đây tường ngoài cũng được lát gạch trần sáng màu. Thỉnh thoảng lại có khoảng tường bị dây nho phủ kín. Elsass vốn nổi tiếng toàn lục địa về nho.

Một cây bồ đề đứng trước nhà. Hai chiếc ghế băng sơn trắng đang là chỗ nằm nghỉ của ba con mèo rất đẹp.

Ngôi làng nằm an bình trong yên tĩnh. Chỉ từ xa có vẳng lại tiếng búa đập. Chắc đó là khu lò rèn. Trước mặt tôi đã là cánh cửa ra vào, phần bên trên được chia thành hai khung kính nhỏ. Tôi mở nó ra.

Một dải hành lang hẹp hiện lên. Phía bên phải là lối ra quán ăn, bên trái là một phòng tiếp tân nhỏ. Có ai đó đang huýt sáo, từ trong bếp bay ra mùi jambon rán và mùi dưa chua khiến tôi không khỏi ứa nước bọt.

Tôi bước vào quán ăn.

Ông chủ khách sạn đang nâng một chiếc thùng lớn. Người đàn ông to lớn đã xắn tay áo lên cao. Nhìn thấy tôi, ông ta cười, đặt thùng lên quầy.

- Chà, ông đến thật đúng lúc đấy, ông Singlair?

- Tại sao?

- Ông có biết trong này chứa gì không?

Ông chủ vỗ tay hai lần lên trên thùng.

- Bia?

- Không, ông tưởng tượng chuyện gì vậy? Đây là lúa rượu non đầu, giống nho Long Trắng, ông biết rồi đấy. Nó còn chưa trong, nhưng uống cùng thứ bánh hành của chúng tôi thì tuyệt. Ông có muốn thử không? Tôi mời.

- Vâng, rất thích.

Ông chủ tóc đen đi qua một khuôn cửa ngách vào trong bếp. Tôi ngồi xuống bàn. Tấm khăn trải bồng mùi thơm mới giặt. Vải in ca-rô màu nâu và xanh lá. Những lọ hoa nho nhỏ với những bó hoa thu đặt bên trên trông rất hợp.

Người ta có thể sống thật thoải mái và có một đợt nghỉ phép mùa thu tuyệt vời ở nơi đây. Tôi cũng muốn như vậy lắm, nếu không có ngôi nhà khốn kiếp cùng những tiếng thét la kỳ quái trong căn phòng trống đó. Dòng duy nghĩ của tôi lại xoay quanh nó, trong khi ánh mắt thì xuyên qua cửa sổ, nhìn trên trời lên quãng lá đang chột tối lại của cây bồ đề.

Tiếng chân ông chủ khiến tôi giật mình tỉnh lại. Ông ta có mang theo cả phần mình. Bánh hành mới nướng được chia trên hai đĩa, và rượu vang non óng ánh như sữa màu xanh phớt trong hai chiếc cốc vaj bằng sứ.

- Chúc sức khỏe ông! - Người đàn ông nói và nâng cốc.

Chúng tôi uống đồng thời. Tôi nhắm mắt một thoáng, bởi rượu vang non gây ấn tượng ban đầu hơi chua. Nhưng tôi đã nhầm. Lắng nghe cảm nhận kỹ hơn, tôi nhè nhẹ "cắn cắn" nó trong cổ họng và thấy mùi vị rất hài hòa. Tôi gật đầu, vẻ hài lòng.

- Ổn chứ?

- Vâng, tôi cũng chóng làm quen.

Người đàn ông cười lớn. Ông đặt tay lên tay áo tôi.

- Ông biết không, ai mới uống nó lần đầu cũng nói vậy. Nhưng ông Singlair, chỉ sau một cốc là ông sẽ bị thuyết phục cho xem. Nếu ăn kèm bánh hành mới nướng thì niềm vui sướng sẽ hoàn hảo. Ít nhất thì dân Elsass chúng tôi cũng nghĩ như vậy.

Ông chủ quả không nói dối. Món bánh hành đi thẳng từ lò ra là một niềm vui thật sự cho vị giác. Dân thành phố thật chỉ biết chờ người vì ngạc nhiên.

- Thế nào?

- Tuyệt, ngon tuyệt.

Ông chủ vui vẻ gật đầu.

- Tôi đã nói mà. Mẹ tôi và vợ tôi nổi tiếng toàn vùng Elsass vì món bánh hành. Tôi có thể thề là không nơi nào có thứ ngon hơn.

- Chắc chắn tôi sẽ không phản đối đâu.

- Tôi vừa nhai vừa nói. Tôi nói thật, bởi món bánh thật sự xuất sắc.

Vì chỉ có mình tôi ngồi trong quán nên ông chủ nán lại bên bàn. Tôi chắc chắn ông muốn nói chuyện, mặc dù cho tới nay ông chưa hề biểu lộ dù chỉ một lời.

Chỉ tới khi tôi nuốt xong miếng bánh cuối cùng trên đĩa, người đàn ông mới rụt rè lên tiếng, cúi thấp người về phía trước.

- Ông Singlair, ông đã vào trong cái nhà đó chứ?

- Vâng.

- Thế nào?

Tôi uống một ngụm vang.

- Ý ông muốn nói sao?

- Ông có nghe thấy tiếng thét không?

- Có.

Ông chủ quán ngả người ra lưng ghế, mồ hôi chột túa ra.

- Khốn kiếp. - Ông ta thì ào - Tất cả đều nghe thấy. Dân trong làng ai cũng biết. Có những người thậm chí thức cả đêm chỉ để nghe xem tiếng thét có còn tiếp tục không. Thật là chuyện

mâu thuẫn. Ai cũng chờ nghe tiếng thét, mà ai cũng sợ nó.

- Ông đã lần nào tới đó chưa?

Người đàn ông giật mình.

- Trời đất ơi, không. Không thể đòi hỏi tôi làm điều đó được. Không đời nào tôi bước chân qua ngưỡng cửa của nó. Không, tôi không làm đâu!

- Thế người trong làng nói sao?

- Nói là nhà đó có ma.

- Xin lỗi, nhưng tôi chẳng nhìn thấy con ma nào cả.

Người đàn ông nhìn tôi trân trân.

- Kìa ông, ma đâu có hiện hình. Ông Singlair, ông... ông làm sao nhìn thấy chúng. Có lẽ cảm thấy... - Người đàn ông thì thào - Nhưng chỉ thế thôi.

- Ông nói cũng đúng.

Ông chủ uống cạn cốc, đưa tay lau miệng.

- Đã mấy năm nay chúng tôi tìm lời giải thích mà không thấy. Khi ngôi nhà bị bỏ hoang là nó bắt đầu kêu.

- Ý ông muốn nói khi trường khiêu vũ bị đóng cửa?

- Đúng.

- Thế trước đó thì không?

Người đàn ông nhún vai.

- Không, ông Singlair. Tôi không nghe thấy nói. Tôi chẳng thể chỉ dẫn được điều gì. Tất cả chúng tôi dĩ nhiên muốn nó chấm dứt. Ông là niềm hy vọng cuối cùng của chúng tôi. Cả ông Piccard cũng rất tin vào ông.

- Piccard là ai vậy?

- Ông ấy là người làng này, Ông ấy có học thần học, tôn giáo học rồi về Strassbourg dạy học. Trước đây hai tuần, khi về làng nghỉ phép, ông ấy nghe thấy tiếng thét và nói rằng sẽ lo giải thích chuyện này. Piccard nói rằng ông ấy có biết một người quen xử lý những chuyện như thế.

- Có phải là cha đạo Abbé Bloch?

- Cũng có lẽ, ông ấy không nói rõ tên. Ông cũng đã nói chuyện qua với ông Piccard.

- Nhưng ngắn quá, mà chỉ qua điện thoại.

- Thế thì ít thật. - Ông chủ gạt đầu đồng tình.

Tôi uống thêm một ngụm rượu vang, rồi giữ cốc trong tay và hỏi ông chủ khách sạn:

- Thật ra tôi có ý định nói chuyện với ông Piccard. Chúng tôi hẹn gặp nhau trong khách sạn này. Anh ta đã đến chưa và có hỏi tin về tôi không?

- Chưa, chưa đến.

Tôi nhìn đồng hồ.

- Đã quá hẹn nửa giờ rồi.

- Thường khi ông ấy không trễ hẹn như thế đâu.

Tôi nhìn ông chủ.

- Ông nói nghiêm chỉnh chứ?

- Vâng, dĩ nhiên.
- Vậy thì bây giờ anh ấy có thể ở đâu?
- Chuyện đó thì đơn giản. Chỉ có một khả năng thôi. Ông ấy ở trong nhà cha mẹ. Thường ngày nó không có người ở. Ông Piccard không chịu cho ai thuê cả. Thỉnh thoảng chỉ có một người đàn bà đến dọn dẹp, vào những lúc ông Piccard đi vắng. Ông thử tới đó xem xem.
- Tốt lắm. Ngôi nhà đó ở đâu?
- Rất dễ tìm. Ông cứ đi thẳng tới nhà thờ. Phía bên phải, dọc theo bờ tường là ngôi nhà.
- Có phải đó là nhà của cha đạo?
- Không, không phải. - Ánh mắt ông chủ khách sạn ngả màu thề thốt, bí mật - Tôi chẳng muốn nhận xét những người khác sau lưng họ, ông Singlair, nhưng Pierre Piccard có tính hay quên. - Người đàn ông vừa nói vừa gõ gõ lên trán - Chẳng phải ông ấy kém thông minh đâu, mà do ông ấy suy nghĩ quá nhiều. Trong đầu bao giờ cũng có những chuyện khác. Chắc ông hiểu tôi, ông Singlair?
- Vâng, tôi cũng vậy.
- Tôi không nói thế đâu nhé.
- Ông đừng lo. - Tôi nói và đứng dậy, kéo ghế ra sau - Chắc trong làng này thì tôi đi bộ cũng được.
- Dĩ nhiên rồi.
- Cảm ơn ông, ta sẽ gặp lại nhau sau.

Tôi rời khách sạn. Lúc còn ngồi trong quán tôi đã để ý đến ánh sáng bên ngoài. Mặt trời tháng mười đã xua tan gần hết lớp sương.

Tôi đi bộ qua một làng quê thanh vắng, lắng nghe tiếng róc rách của con suối nhỏ vẫn còn chưa bị xây bờ kè mà uốn lượn theo dòng tự nhiên của nó như từ ngàn năm trước. Trên đường, tôi hầu như chẳng gặp ai.

Rồi con đường dẫn tôi đi ngang một trường học. Mọi cửa sổ đều mở toang để đón nắng. Tôi nghe tiếng người nói, tiếng hát. Ở xứ sở này có vẻ như cả trẻ con cũng còn rất thích tới trường. Những bụi cây mọc cao lên dọc hai bên con đường nhỏ và tỏa những quầng lá của chúng ra như những bàn tay che chở. Qua những khoảng thưa cây, khách bộ hành có thể nhìn thấy những triền đồi trồng nho. Mùa thu hoạch nho đã bắt đầu.

Tôi nhìn thấy khoảng tường, nhìn thấy nhà thờ với tháp chuông sơn trắng kiêu hãnh vươn lên trời cao.

Tôi đi dọc bờ tường. Chẳng bao lâu, con đường uốn sang phải. Một bụi cây lớn thoáng che tầm nhìn của tôi, thế rồi xuất hiện ngôi nhà nhỏ và một khoảng sân hẹp đằng trước. Một vùng sân được lát bằng những viên đá nhỏ, xám và vuông.

Ngôi nhà khiến tôi thích thú. Nó hơi bị nghiêng và có vẻ rất cổ. Cả ở đây, khung gỗ cũng ánh lên lờ mờ dưới lớp cây leo phủ bên trên. Những cành nho tạo thành một lớp rèm dày, kéo lên tới mái.

Đường dẫn lên cửa ra vào là ba bậc thang bằng đá. Các bậc thang tương đối cao và đã mòn nhiều.

Cánh cửa gỗ được quét màu đỏ thẫm, nhưng lớp sơn chưa đủ dày để che hẳn màu xanh bên dưới. Một vài cành nho mọc uốn quanh góc cửa, lá che khuất nút chuông.

Một ngọn gió thổi tới, mang theo hơi thở mát lành của núi rừng.

Khi tiếng chuông nhà thờ bất chợt vang lên, tôi nhìn xuống đồng hồ.

Mười hai giờ trưa!

Còn có nơi nào thanh vắng hơn chỗ này?

Đã gắng nhìn qua khuôn cửa sổ nhỏ mà không kết quả, tôi bấm chuông. Khi tiếng chuông thứ ba chìm hẳn vào yên lặng, tôi bắt đầu thấy lo lắng.

Mặc dù biết Pierre Piccard chưa lâu, nhưng nghe chuyện qua điện thoại tôi đã có cảm giác đó là một người đáng tin cậy. Việc anh ta thất hẹn thật khó giải thích.

Hay chúng tôi đã hiểu lầm nhau?

Cảm giác bất an trong tôi lớn thêm. Dù tôi chẳng phải thuộc loại người ưa nghi ngờ, nhưng nghề nghiệp đã dạy cho tôi biết cảnh giác. Tôi không thể xua đuổi được cảm giác bất an đó, dù đang đứng giữa một miền đất thanh bình đẹp tuyệt vời.

Tôi đặt tay lên nắm đấm cửa, trong lòng thừa biết người dân ở những làng quê nhỏ ít khi đóng cửa nhà. Họ đã quen như vậy từ xa xưa và không ai nghĩ tới chuyện thay đổi thói quen đó.

Cả cửa ra vào của ngôi nhà này cũng mở.

Đầu ngón chân tôi đẩy nó vào trong. Chầm chậm, cánh cửa mở ra, để lộ một khoảng hành lang hẹp với những bức tường thẫm màu. Tôi nghĩ thấy là ngôi nhà thường bị để vắng. Nó là cái mùi tiêu biểu của khoảng không gian không được lấp đầy bằng sự sống, một cái mùi rất khó định nghĩa, nhưng rõ ràng hiện hữu và dai dẳng thấm vào từng viên gạch trên tường. Cũng có lẽ một phần bởi nó lạnh. Nhiều nhà xứ này bây giờ đã bắt đầu đốt lò vì nhiệt độ về đêm đã khá thấp.

Phía bên phải là một dãy phòng với những khuôn cửa thấp. Tôi phải rụt đầu khi bước qua ngưỡng cửa. Những ván gỗ lát sàn kêu lên dưới chân tôi. Gỗ đã cũ và mềm. Ở một vài chỗ có bốc nhẹ mùi xà phòng đánh bóng sàn.

Tôi bước vào căn phòng đầu tiên.

Đó là nhà bếp.

Nó không được trang hoàng hiện đại, mà để nguyên như từ thời cũ. Một phong cách lại trở thành mode mấy năm trở lại đây. Bếp vẫn còn được đun bằng than. Cái tủ được làm bằng gỗ thẫm màu, chao đèn trên trần phòng có những đường hoa văn mềm mại.

Không thấy Pierre Piccard đâu.

Ngôi nhà thờ.

Nó thở ra một vẻ tĩnh lặng nặng nề, bất bình thường. Sự tĩnh lặng như đang tỏa ra từ mỗi khoảng tường và tóm lấy tôi.

Khi ra lại hành lang, tôi đi đến bên cầu thang, đứng lại.

Những bậc thang hẹp dẫn lên trên. Khúc cuối hành lang lâu một có khuôn cửa sổ nhỏ. Một chút ánh mặt trời đang hắt qua đó vào nhà. Rồi chỉ một thoáng sau đó, khuôn cửa thoát chìm trong ánh mờ mịt. Chắc mặt trời ngoài kia lại bị mây che khuất.

Tôi ở lại dưới tầng trệt, đi ngang qua cầu thang, nhìn thấy một cánh cửa khác.

Cửa mở hé.

Tôi mở rộng nó ra. Xuất hiện một căn phòng tối. Sau đó vài giây mắt tôi mới nhận ra những dãy kệ thật cao, đựng đầy sách vở. Rèm bên hai khuôn cửa sổ đều được kéo kín.

Đứng ở ngoài, tôi thấy căn phòng không có người. Phòng còn có một bàn viết, nó cũng được

làm bằng một thứ gỗ thẫm màu, trông rất đồ sộ và được kê đứng trước các kệ sách.

Tôi đi thẳng về hướng cái bàn.

Mặt bàn để ngổn ngang sách và giấy viết. Tôi đi vòng sang phía trái bàn, nhìn thấy một chiếc ghế có lưng dựa rất cao. Đúng lúc đã bật đèn pin, chuẩn bị xem chỗ sách trên bàn thì tôi khựng lại.

Phía bên kia có cái gì đang nhô lên từ nền phòng.

Hai vật thể thẫm màu, trông lờ mờ trong bóng tối. Chỉ khi tiến thêm một bước về hướng nó, tôi mới nhìn được rõ hơn.

Đó là hai chiếc giày dựng đứng. Và trong giày là hai bàn chân người.

Chúng là chân của người đàn ông đang nằm ngửa trên nền phòng, bất động.

Pierre Piccard.

CHƯƠNG 4

Tia sáng nhỏ như cây bút chì từ ngọn đèn pin của tôi đập gay gắt vào khuôn mặt cứng đờ với hai hốc má lõm vào, đôi mắt kinh hoàng mở to và cái miệng há hốc, trông như một cái hang được khoét vào giữa khuôn mặt nhợt.

Bất giác, tôi nuốt khan nhiều lần liên tiếp, thấy bức bối khôn tả. Lẽ ra đã có thể giúp đỡ được Piccard, nhưng tôi đã tới đây quá muộn.

Giờ thì đã hết cơ hội.

Miệng tôi khô đắng. Một làn mồ hôi lạnh phủ trên trán. Da lưng rớn lên, cảm giác ớn lan rộng ra, người bưng bưng như lên cơn sốt.

Piccard mặc bộ complé màu xám, chỉ có điều cà vạt không còn tề chỉnh. Nó lệch sang bên, giắt đứt chiếc cúc áo đầu. Chắc phản ứng này xảy ra trong cơn sợ chết chóc và Piccard rõ ràng đã phải nhìn thấy một cái gì đó thật khủng khiếp. Cứ nhìn theo nét mặt thì biết.

Kẻ nào hay cái gì đã định lấy mạng sống của Piccard?

Tôi chiếu tia sáng dọc thân thể Piccard, muốn tìm nguyên nhân cái chết. Chắc hẳn người đàn ông này phải qua đời vì một lý do hữu hình nào đó.

Không dấu vết.

Không một vết thương, không một lỗ đạn bắn, cũng chẳng vết dao đâm. Trên ngực không có, và khi tôi lật cái xác cứng đờ lên, tôi cũng chẳng phát hiện thấy dấu vết nào trên lưng.

Một cái chết bí hiểm.

Tôi lật xác chết nằm ngửa lại vì muốn tập trung vào khuôn mặt cứng đờ. Phải tìm cho ra lý do cái chết của Piccard.

Hai mắt không còn sự sống. Hai con ngươi đã trở thành hai nửa quả cầu nhợt xỉn, bất động. Làn môi đã nhợt như phần da còn lại trên khuôn mặt.

Nhưng nét kinh hoàng thì hiện rõ như được ghi bằng mực đen trên giấy trắng.

Người đàn ông này đã nhìn thấy gì? Anh ta đã gặp gỡ những gì trong giây phút cuối đời?

Cứ theo nét mặt thì chắc đó phải là một sự kiện độc ác, khủng khiếp. Một sự kiện có thể khiến người ta sợ đến chết.

Tôi cân nhắc.

Cái gì có thể dọa nạt một người như Pierre Piccard đến mức độ bỏ mạng?

Một sự kiện, một bức tranh đã tàn bạo xóa đi sự sống trong Piccard. Phải là thứ gì đó mà người đàn ông kể cả trong những giấc mơ kỳ lạ nhất cũng chẳng thể tưởng tượng ra. Tất cả những điều đó được ghi lại bằng những nét mặt cứng đờ.

Pierre Piccard là một người ngoan đạo. Anh biết phân biệt cái Thiện và cái Ác. Anh biết thế giới này được sắp xếp theo một lý thuyết nhất định. Anh tin vào cái Thiện, anh chối bỏ cái Ác. Nhưng chắc chính cái Ác đã đến bên anh, và sự hiện hình của nó đã khiến anh sợ đến chết.

Nếu tôi đánh giá đúng nét mặt người chết thì không thể có khả năng nào khác.

Tôi vuốt tay dọc làn da Piccard. Nó chưa lạnh hẳn. Tôi nghĩ đến chuyện cái Ác đã giết Piccard giữa ban ngày và không khỏi rợn da.

Địa ngục đã trời lên. Quỷ Satan, hay một con quỷ khác, hay thế lực ngầm từ ngôi nhà bí hiểm. Phải chăng nó đã rời bỏ mảnh đất đơn độc đó và tràn xuống, trùm đôi cánh đen phủ cả ngôi

làng này? Rất có thể. Quỷ Satan cùng tay chân và bè đảng chẳng từ điều gì mà không làm. Tôi lạnh lưng khi nghĩ tới khả năng nó đã thật sự xâm chiếm được ngôi nhà đó làm căn cứ.

Nó có còn ở đây không?

Tôi đứng thẳng dậy. Suy nghĩ đó đã đột ngột bay đến với tôi và rõ ràng là rất có lý.

Tôi vòng dây chuyền qua cổ, cầm cây thánh giá xuống tay bơi rõ ràng tôi vừa cảm thấy nó nóng lên. Đó là dấu hiệu cho thấy quanh đây có "Pháp Thuật Đen". Cây thánh giá thần sẽ chỉ cho tôi biết ai là kẻ Ác và nó đang rình nấp chỗ nào.

Cây thánh giá bạc đã nằm gọn trong lòng bàn tay tôi. Nó là một nguồn năng lượng, yên bình và đáng tin tưởng.

Nhưng nó cũng đang tỏa hơi nóng vào lòng bàn tay tôi.

Vậy là có cái gì đó gần đây.

Tôi lùi hai bước ra xa xác chết, đứng lại bên bàn viết.

Tôi chờ.

Sự căng thẳng trong tôi dâng lên theo mỗi giây đồng hồ. Càng lúc tôi càng có cảm giác đứng dưới luồng điện chạy.

Đột ngột, nó bắt đầu.

Tôi không biết nguyên nhân. Có thể tôi đã khiêu khích thế lực kia, ai mà biết được. Nhưng nó đang có mặt nơi này, dù vẫn còn vô hình, tôi nghe rất rõ.

Một tiếng rên rỉ trầm đục, bí hiểm và rùng rợn vang đến tai tôi, mỗi lúc một to hơn...

CHƯƠNG 5

Tôi đứng yên, không nhúc nhích nửa ly, nhưng lắng tai nghe thật rõ. Vậy mà vẫn không phát hiện ra tiếng rên vắng đến từ hướng nào.

Chẳng phải từ đằng trước tôi, chẳng phải từ phía sau hoặc từ hai bên hông. Nó tuôn ra từ mọi hướng, tràn đến. Tiếng rên phủ xuống cả từ toàn bộ khoảng trần phòng.

Nó muốn chiếm hữu tôi.

Nó chui vào đầu óc tôi, sục sạo trong đó. Nó không phải là của thế giới này. Nó ác độc và tàn bạo. Nhưng nó phải rút lui khỏi đầu óc tôi ngay lập tức. Dòng suy nghĩ của tôi trở lại tự do, bởi cây thánh giá là một bức tường che chắn rất tốt. Thế lực kia không thể xuyên thủng lần bảo vệ.

Nhưng nó chưa chịu rời bỏ căn phòng.

Tiếng rên vẫn thoát ra tường, từ trần và từ nền phòng. Nghe trầm đục như tiếng gầm gừ. Tôi chắc sẽ chẳng ngạc nhiên nếu từ khoảng tường trước mắt đột hiện ra cái mõm một con dã thú, và những móng vuốt giơ tới, chực vồ.

Tiếng rên khiến tôi mệt mỏi, bởi nó không kích thích cho tôi bức bối hay giận dữ. Nó vọng không ngừng vào đầu óc tôi, nhưng luôn luôn bị xua đuổi. Đến một lúc nào đó, tôi thậm chí có phần quen với nó.

Từ thời điểm đó, tôi nghĩ khác đi. Tôi muốn chiến đấu, muốn diệt trừ nó, và tôi bắt đầu vòng đi tuần của mình trong căn phòng.

Tôi đi vòng quanh xác Piccard, đi dọc tường, giơ cây thánh giá ra phía trước và tin rằng mình đã có chút ít thành công.

Bởi mỗi lúc cây thánh giá tiến sát tường thì tiếng rên lại có phần nhỏ đi.

Đã đi hết một vòng, tiếng rên vẫn còn. Tôi dừng lại bên ngưỡng cửa, ngoảnh nhìn vào phòng và nghe tiếng rên vọng lại từ chỗ xác chết. Thế rồi có tiếng quẹt nhẹ trên nền phòng.

Phải chăng trong phòng chỉ có mình tôi và xác chết?

Một bóng đen lướt trên mặt đất. Đồng thời, một cánh tay giơ lên cao và có cái gì đó trắng nhợt bám vào rìa bàn viết.

Một bàn tay.

Chỉ có thể là bàn tay của người chết.

Vài giây sau, tôi tin chắc mình đoán đúng. Người chết Pierre Piccard nhồm dậy trong tiếng rên rĩ thành một thứ cương thi, thành một xác chết biết đi...

o o o

Một người khác có lẽ đã hoảng sợ hét lên và chạy khỏi căn phòng, tôi thì không. Tôi đứng yên, bất động như một pho tượng.

Tôi cũng không rút vũ khí, vì tôi biết cương thi chẳng tự động đứng dậy. Phải có một bàn tay điều khiển khác và đó mới chính là điều tôi muốn tìm ra.

Pierre chưa đứng được thẳng. Xác chết dừng lại một thoáng trong tư thế lom khom, chống bàn tay trắng nhợt lên bàn viết.

Một cái giật nữa, thế rồi cương thi đứng dậy. Nó dừng lại ở đó, nhìn trừng trừng về phía trước, đầu hơi nghiêng như sợ hai con người có thể rơi khỏi hố mắt bất cứ lúc nào.

Không một cử động. Cả hai chúng tôi đứng trong một bầu không khí tĩnh yên ngộp thở. Cương

thì không để ý đến tôi mà giật giật đi tới. Một bước, rồi một bước nữa. Rồi nó dừng lại, giờ thì nó đã có đủ chỗ.

Xác chết bắt đầu nhảy.

Ban đầu tôi cứ tưởng mình nhìn nhầm, bởi một cương thi khiêu vũ là thứ tôi chưa từng chứng kiến. Nhưng tôi không nhầm! Dù điệu nhảy trông cứng nhắc và những chuyển động vụng về như của một người máy, nhưng cái đang diễn ra trước mắt tôi chỉ có thể gọi là một điệu khiêu vũ.

Điệu khiêu vũ cương thi...

Đầu tiên, nó chuyển động ngay tại vị trí. Giơ một chân lên, hạ xuống, rồi đến lượt chân kia. Nó giữ đều nhịp điệu đó một hồi. Cho tới khi chuyển sang kiểu khác.

Nó xoay người.

Chuyển động của nó vụng về lặt vặt như một chú gấu non. Người đứng ngoài có thể cảm nhận khác nhau, nhưng tôi quả thật chẳng thấy buồn cười một chút nào.

Một điệu nhảy kỳ quái. Nó không phải là sản phẩm của con người, nó chắc phải xuất phát từ huyết mị hay địa ngục và tuân theo điệu nhạc quỷ sứ mà chỉ cương thi mới nghe thấy được.

Tôi đứng yên, chờ. Chỉ một viên đạn bạc là đủ, nhưng tôi muốn biết cái gì ẩn đằng sau điệu nhảy kia. Tôi nghĩ tới ngôi nhà vang lên những tiếng la hét rùng rợn.

Chẳng phải nơi đó đã có dạy khiêu vũ.

Dĩ nhiên là thế. Và nếu kết nối yếu tố đó với điệu nhảy kỳ quái trước mặt tôi, nó rất có thể sẽ cho ta một mối quan hệ.

Nhìn cương thi nhảy thật chẳng dễ chịu chút nào. Nó thậm chí còn chuyển động cả cái đầu theo nhịp chân giậm xuống.

Đó là nhịp của một thứ nhạc địa ngục, nơi đích tay quỷ sứ cầm ống phách.

Rồi cương thi dừng lại.

Một chân duỗi ra, cánh tay phải cũng vậy. Nó chuyển động các ngón tay, như muốn sờ lấy một người đứng ngay sát nó. Thế nhảy này có cái gì đó cương cứng, gượng gạo, nhưng nó nhắc tôi nhớ đến một điệu khiêu vũ mà tôi đã từng học thời còn trẻ.

Một điệu Tango!

Cương thi đúng là đang biểu diễn điệu Tango. Một cuộc trình diễn kỳ quái, điên khùng, nhất là vì Piccard không có bạn nhảy nhưng vẫn làm ra vẻ như đang giữ một người con gái trong tay.

Cương thi tận dụng độ rộng của căn phòng, nó ngả từ bên này sang bên khác, nó đột ngột giật đầu theo đúng luật Tango, thế rồi nó dừng lại.

Cương thi đứng giữa phòng.

Một lần nữa, nó ngẩng đầu nhìn trần trần lên trần, như thể trên đó đang có cái gì đặc biệt.

Một thoáng sau, nó ngã ngửa người ra sau. Tôi không chạy lại đỡ.

Cương thi đập thân hình thật mạnh xuống nền phòng không trải thảm, nằm lại.

Nó nằm yên, chẳng cử động lấy một ngón tay. Tôi chiếu đèn pin vào nó. Nếu bây giờ cương thi không nằm ở một vị trí khác ban nãy, có lẽ tôi sẽ tưởng toàn bộ điệu Tango chỉ là sản phẩm từ trí tưởng tượng của mình.

Tôi đi về hướng nó.

Lấy hơi thật sâu, tôi chiếu ánh đèn run run chạy dọc thân hình Piccard. Chẳng có gì thay đổi, miệng vẫn há hốc.

Phải làm gì bây giờ?

Rút khẩu Beretta và nhả đạn? Đối với một cương thi thì đó là điều đúng đắn nhất. Nhưng lần này tôi không- thể làm thế. Pierre Piccard không phải một cương thi bình thường, không phải một xác chết dần dần bị dựng dậy. Tôi đánh giá tình hình khác. Cương thi này là một tay chân của cái Ác, thể lực ẩn đằng sau nó chắc chắn còn đang dự định một chuyện gì đó.

Chắc chắn thế, vì cương thi chẳng phải nhảy múa cho vui.

Tôi quyết định không chờ lâu hơn. Đã tới lúc phải tìm ra lời giải ẩn chứa trong ngôi nhà kia. Tôi nhìn xuống cây thánh giá trong tay mình. Nó có thể giúp tôi phá hủy cương thi.

Hay Piccard chỉ bị thôi miên?

Cũng có trường hợp quỷ dữ chỉ nhập vào ai đó và dùng anh ta làm công cụ. Nếu đúng như vậy thì tôi phải dùng thánh giá để đuổi hồn ma ra khỏi cơ thể Piccard.

Quyết định xong, tôi xoay người lại, vừa đúng lúc bị nó tóm lấy.

Những ngón tay xiết quanh cổ tay phải tôi lúc này vừa mềm mại ở một phương diện nào đó, mà lại vừa cứng như đá hóa đá.

Bàn tay ma quái giữ tôi một thoáng, rồi kéo tôi xuống.

Tôi nhào người về đằng trước và nhìn thấy cạnh bàn lao nhanh về phía mặt mình. Nhanh đến phát sợ. Nếu trán tôi đập vào đây, đối phương sẽ nắm gọn tôi trong tay.

Nhanh như chớp, tôi xoay đầu sang bên và lót bàn tay còn rỗi vào giữa khoảng đầu và cạnh bàn. Mặc dù vậy, cú ngã vẫn xảy ra.

Nhưng nó đập tôi không đến nỗi trầm trọng. Chỉ khi trượt chân, tôi bị đập cằm vào bàn. Cú va chạm nặng nề tới mức trắng sao nháy nhót trước mắt tôi.

Rồi người tôi đập xuống đất.

Tôi còn cảm nhận được cú đập và thấy như vực thẳm đang há mồm ra bên dưới, sẵn sàng kéo tôi xuống tầng sâu thẳm của cơn ngất.

Đừng rơi! Cố lên!

Tôi vật lộn hết sức. Tôi nhớ đến gã cương thi vừa quật tôi xuống đất và có thể nhảy xổ vào người tôi bất cứ lúc nào. Đó sẽ là kết thúc!

Nhưng kết thúc như thế thì nhục quá. Chẳng lẽ những gì Satan và biết bao nhiêu Quỷ dữ không làm nổi, bây giờ lại là thành công dễ dàng của chỉ một cương thi hay một người bị thôi miên?

Chẳng thể nói tôi đã làm ra sao. Có thể đó là sức mạnh nội tại trào lên như một dòng nham thạch, dựng tôi tỉnh dậy. Người tôi xoay sang bên, rồi lật ngửa ra.

Tôi nhìn lên trên cao. Có cái gì đang trôi bồng bềnh trước mắt tôi.

Không thể coi đó là một dáng người. Nó chỉ là một khối rộng nhờ nhợt, chuyển từ phía này sang phía khác, hầu như chẳng có đường viền và hình thù rõ rệt.

Tôi vẫn chưa khỏe hẳn, nhưng giữa những ngón tay phải hiện rõ cảm nhận về một thực thể rắn.

Tay tôi vẫn cầm cây thánh giá!

Hầu như thăng hoa với cảm nhận sức mạnh trong tay, tôi giơ được cánh tay phải lên, cao đến mức cương thi chắc chắn phải nhận ra bàn tay.

Và nhận ra cây thánh giá!

Tôi nghe tiếng hấn la hét.

Hay chính bản thân tôi đang la hét?

Dù sao thì cái cơ thể kỳ quái đó cũng không rơi đè xuống người tôi. Khối rộng cũng biến khỏi tầm nhìn của tôi. Tiếng động mạnh đập vào màng nhĩ. Đó là tiếng vọng của bước chân được nền phòng ném lại, văng sát tai tôi.

Dáng người kia chạy trốn.

Tôi không thể đuổi theo hấn. Thấy mình hết sức chẳng mấy khác một cương thi, tôi nằm dài trên nền phòng, cố gắng tỉnh trí lại. Hơi thở tôi khó nhọc, miệng há to. Tôi gắng lấy hơi và để ý xem mình có cử động lại được bình thường hay chưa.

Chưa, bởi một vài khu vực trong cơ thể tôi vẫn chưa có chút cảm giác nào.

Rồi nó sẽ phục hồi thôi. Nhưng nó cần thời gian. Và trong lúc đó, cương thi đủ điều kiện bỏ trốn và ẩn vào một nơi mà tôi chẳng có mấy cơ hội tìm ra.

Tới một lúc nào đó, tôi xoay người được lần nữa và đuổi được cả hai tay ra. Thành công đầu, rồi đến thành công thứ hai. Cuối cùng, tôi tự nhấc dậy được.

Vừa đứng lên, tôi lại phải ngồi xuống ngay, cảm giác đau xóc qua toàn não bộ.

Tôi gục xuống bàn viết, vừa rên nhẹ nhẹ vừa giận mình vô chừng. Tôi đã để cho một con quái vật tầm thường loại khỏi vòng chiến đấu.

Ánh mắt tôi gặp cây thánh giá. Bàn tay tôi vẫn cầm rất chặt vị cứu tinh.

Dần dần, trí nhớ quay trở lại. Toàn bộ các sự kiện chạy lại một lần nữa trước mắt tôi. Tôi nhớ cả điệu khiêu vũ quái đản của cương thi.

Điệu Tango phải có nguyên nhân, phải có một động cơ ẩn đằng sau nó.

Tôi lại nghĩ tới trường khiêu vũ đã bị đóng cửa. Nó và ngôi nhà đó đóng vai trò quyết định trong vụ án khốn kiếp này.

Nhưng tại sao, trời đất thánh thần ơi, một người như Pierre Piccard lại có thể rơi vào móng vuốt của cái Ác? Đầu óc tôi không thể chấp nhận thực tại đó, không thể hiểu, không thể nói điều chi. Chẳng lẽ địa ngục thật sự mạnh mẽ đến như vậy?

Chẳng thể hỏi han gì chính nạn nhân là Piccard. Cương thi đã bỏ đi và chắc chắn là còn lâu nữa mới lại lộ diện.

Cương thi có thể ẩn trốn ở những đâu? Trong làng thì không, chỉ riêng dáng người và điệu đi cứng đờ chắc chắn đã khiến mọi người chú ý. Thật ra, chỉ có ngôi nhà cổ nọ là đáng nghi ngờ, ngôi nhà đã có thời được dùng làm trường dạy khiêu vũ. Liệu anh bạn Abbé Bloch của tôi có tiên đoán được người quen của anh ấy lại có ngày trở thành tay chân của đội quân bóng tối?

Tôi không tin. Và tôi cũng chẳng muốn ở lại trong căn phòng này lâu hơn. Phải làm điều gì đó, nhất định phải xem xét ngôi nhà quái gở nọ cho kỹ lưỡng hơn.

Chẳng phải chỉ dưới ánh nắng mặt trời, mà cả trong màn đêm nữa...

CHƯƠNG 6

Vất vả lắm, tôi mới quay trở lại được khách sạn. Trong người thấy mệt mỏi vô cùng. Sự mệt mỏi chắc phải lộ rõ ra ngoài, ai nhìn cũng nhận ra.

Vừa thấy tôi, ông chủ quán Robert dừng phắt việc lau chùi bàn ghế. Đôi mắt ông mở lớn, đầu lắc lia lịa.

- Có chuyện gì xảy ra thế, ông Singlair?
- Sao ông lại hỏi vậy?
- Trông ông như người vừa uống quá nhiều rượu vang non.

Tôi phẩy tay.

- Chắc không phải rượu đâu.
- Ông có gặp Pierre Piccard không?

Tôi nheo mắt nhìn thẳng vào ánh mặt trời, cố gắng giữ để đầu không gật xuống.

- Có, tôi có gặp.
- Thế ông ấy nói gì?
- Cuộc nói chuyện của chúng tôi chẳng kéo dài bởi ông ấy cũng chẳng biết gì về bí mật của ngôi nhà. - Tôi nhún vai.
- Dân chúng tôi ở đây ai cũng vậy đấy. Chúng tôi chỉ biết đoán mò, nhưng chẳng ai dám cả gan ngó vào phía sau những bức tường đó. Ai cũng sợ. Một ngôi nhà khủng khiếp.
- Tôi hiểu.
- Thế còn ông, ông Singlair? - Ông chủ quán vừa hỏi vừa lắc lắc miếng giẻ trong tay. Một con mèo ngồi gần đó chạy vụt đi.

Tôi mỉm cười nhìn ông.

- Mặc dù vậy, tôi cũng sẽ quan tâm đến chuyện này. Nhưng bây giờ thì cho phép tôi lên phòng rửa ráy đôi chút đã. Tôi thấy trong người hơi mệt.
- Vâng, dĩ nhiên rồi, mời ông!

Trước khi đi, tôi quay lại với chủ đề Pierre Piccard một lần nữa và hỏi xem chủ quán có nhìn thấy ông ta không.

- Không. Suốt thời gian qua tôi làm việc ở trước khách sạn, nhưng không thấy ông ấy đi qua khu này. Trong quán chỉ có bốn người công nhân từ làng bên cạnh đến đây ăn bánh hành. Để tôi hỏi họ cho chắc.
- Thôi, không cần đâu. - Tôi rút chiếc chìa khóa phòng ra khỏi túi quần và đi lên trên. Leo cầu thang bây giờ cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng. Tôi bám chặt tay phải vào thanh vịn, hơi thở hào hển như một chiếc đầu tàu xe lửa.

Thật là mừng khi an toàn về đến được căn phòng này. Tôi thả người xuống chiếc giường phủ tấm chăn hoa, nhắm mắt lại vì cảm giác đau như lại đang đâm vô vàn mũi kim vào xương sọ, xương cằm.

Thêm một lần nữa, cảm giác bức bối dâng lên. Thật không thể tưởng tượng, suýt chút nữa tôi đã gục xuống dưới tay chỉ của một gã cường thi hết đổi tầm thường.

Tôi nằm một lúc trên giường, mắt hướng lên trần phòng, mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa

sổ. Cửa có rèm bằng vải hoa, nhưng rèm bây giờ được kéo sang bên, buộc lại bằng hai sợi dây bằng nhung.

Một căn phòng nho nhỏ dễ thương, nơi khách thăm dễ thấy thoải mái như ở nhà. Có lẽ cũng vì thế mà người ta không dùng những đồ gỗ thẫm màu, tất cả những đồ vật trong phòng đều được sơn màu sáng.

Khi nghe thấy dưới nhà vọng lên giọng nói chuyện của những người công nhân và cả tiếng gầm của một cỗ máy, tôi ngồi dậy. Đã tới lúc phải hành động.

Cả những khách sạn nhỏ nhất hôm nay cũng đều có chỗ tắm đứng trong mỗi phòng khách. Phòng của tôi cũng vậy. Tôi tắm nước nóng, mặc dù những tia nước phủ xuống đầu tôi còn thúc cảm giác đau cháy mạnh hơn. Dĩ nhiên, dòng suy nghĩ của tôi xoay quanh gã cương thi nhảy múa. Mà cũng có thể đó chỉ là một người bị thôi miên. Rồi tôi nghĩ đến tiếng rên trước đó cũng như tiếng la hét trong ngôi nhà bí hiểm. Mặc dù hai ngôi nhà đứng cách xa nhau, tôi vẫn tin chúng có quan hệ mật thiết với nhau.

Phải tìm cho ra mối quan hệ đó, và phải tìm nhanh như có thể. Tôi sẽ quay trở lại ngôi nhà bí hiểm, và sẽ không bỏ về trước khi đạt được mục đích.

Tôi lau khô người, thay quần áo mới rồi đi đến bên cửa sổ.

Một khoảng trời mưa thu đẹp tuyệt vời đang trải rộng ra trên những dãy núi thẫm màu của dải Vogesen. Ẩn dưới những dãy rừng là những khoảng thung lũng nhỏ, quê hương của loài nho Riesling nổi tiếng. Trong bầu không khí rất trong lành và đầy ánh sáng bây giờ, có một vài chiếc tàu lượn đang xoay vòng tròn trên các đỉnh núi. Ngồi trên một chiếc tàu lượn như thế mà nhìn toàn thể giới từ bên trên chắc con người ta phải thấy tự do tận cùng.

Tôi mở cửa sổ để không khí trong lành từ bên ngoài ùa vào phòng và cúi mình xuống dưới.

Tôi nhìn thấy chiếc xe!

Nó đỏ chói như một quầng lửa đóng cứng. Một chiếc xe hai chỗ ngồi của Nhật, hiệu Mazda, đậu ngay cạnh chiếc Renault của tôi. Xe Renault Clio cũng đã tương đối hiện đại, nhưng nó chẳng thể so sánh được với tia lửa sát bên. Hai chiếc xe thuộc hai khoảng giá hoàn toàn khác nhau. Chắc người lái, dù là nam hay nữ, đã bước vào quán ăn của Robert. Tôi giờ khấn chùi nốt những hạt nước cuối cùng trong tóc, chịu đựng cảm giác đau dội lên. Dùng lược chải vội vàng rồi tôi nhìn vào gương lần cuối, quan sát khúc cằm.

Cằm đã sừng lên. Nó mờ mờ ánh lên một quầng tím.

Tôi ra khỏi căn phòng, đi qua khoảng hành lang hẹp rồi theo những bậc thang xuống dưới.

Có người đang chờ tôi ở cuối cầu thang.

Cứ theo dáng điệu thì rõ là ông chủ quán Robert ra đây để đón đường tôi. Cả khi tôi đã bước xuống bậc thang cuối cùng, Robert hoàn toàn chẳng tránh sang bên. Hai chúng tôi lúc này đứng trong một luồng nắng hắt vào qua một khuôn cửa sổ nho nhỏ.

Nét mặt Robert hiện rõ một tin giật gân.

- Có chuyện gì vừa xảy ra vậy? - Tôi hỏi. Robert lấy hơi hai lần liên tiếp.

- Ông thử tưởng tượng xem, à mà không, ông có tình cờ nhìn qua cửa sổ chưa?

- Có, tôi có nhìn.

- Thế ông cũng thấy chiếc xe màu đỏ chứ?

- Chắc chắn là có.

- Thế thì tốt, tốt lắm, người lái nó là một phụ nữ. Một con bé rất gọi tình, không thể chê vào đâu được. Nhưng đó thật ra không phải là điều tôi muốn nói với ông.

- Thế là chuyện gì?

- Tôi muốn nói về chính người đàn bà đó. Cô ta tên là Ramona Sanchez.

- Vẫn chưa có gì trầm trọng cả.

- Điều đó thì không. - Ông chủ quán giơ tay đặt lên ngực, dáng thề thốt - Nhưng bây giờ mới là chuyện mới. Ông giữ bình tĩnh đấy nhé, ông Singlair! Cô ta nói rằng cô ta vừa mua ngôi nhà đó, cái ngôi nhà có những tiếng thét rừng rợn. Cô ta là bà chủ mới...

o o o

Nó quả thật là một tin bất ngờ nặng ký. Không biết nên coi là tin lành hay tin dữ. Tôi im lặng một vài giây đồng hồ, không trả lời. Ông chủ quán nghĩ là tôi quá ngạc nhiên mà hóa câm. Ông ta hỏi một lần nữa.

- Ông nghe rõ rồi chứ?

- Tôi nghe rõ.

- Thế ông thấy sao?

Tôi nhăn trán.

- Tôi biết trả lời thế nào bây giờ? Ông đã xem hợp đồng mua nhà chưa?

- Chưa, cái đó thì chưa. Nhưng tôi tin. Cô ta đâu có lý do gì để nói dối?

- Điều đó thì đúng. - Tôi hắng giọng - Ông không quen cô ấy từ trước, đúng không?

- Không. - Ông chủ quán trầm ngâm lẩm bẩm - Tôi không quen, nhưng tôi hơi ngờ ngợ về tên cô ta. Trường dạy khiêu vũ đó ngày trước là của một người đàn ông xứ Argentina, hay nói cho đúng hơn là của một gia đình gốc Argentina. Và cái tên Sanchez nghe có vẻ như thuộc về vùng đất đó.

- Những người chủ cũ không mang họ Sanchez sao?

- Không.

- Họ tên là gì?

Ông chủ quán nhún vai.

- Trời đất ạ, việc xảy ra đã lâu lắm rồi. Tôi quên mất.

- Thôi được. - Tôi mỉm cười - Vậy để tôi xem cô gái đó xem sao đã.

- Tôi cũng đã nghĩ như vậy.

- Ai đang ở trong quán?

- Vợ tôi.

- Cô Ramona Sanchez đó có làm điều gì sai trái hay cư xử bất bình thường không?

- Không, không đâu. Cô ta rất xinh đẹp. Cô ta vào quán, nhìn quanh, và hỏi một vài câu về cái làng này. Tôi chưa nói cho cô ta biết một chút gì về ông cả.

- Cám ơn ông, như thế là tốt lắm.

Ông chủ quán né sang bên.

- Ông thử quan sát người đàn bà đó xem. Chắc ông nhiều kinh nghiệm hơn tôi.

Tôi cười lớn.

- Biết thế nào là nhiều kinh nghiệm!

Để ông chủ quán đứng lại, tôi bước về hướng cửa trước của quán ăn. Vừa đến gần cửa, tôi đã nghe thấy tiếng bước chân vang lên phía bên trong và khi mở cửa ra, mắt tôi nhìn thẳng vào vị khách mới tới.

Cha! Robert quả thật không phóng đại chút nào. Cô gái đấy là một mũi tên phóng thẳng vào mắt người nhìn.

Tôi nuốt khan, bước lên một bước. Giờ thì cô gái cũng nghe thấy tiếng chân tôi. Cô ta đang đứng sát cửa, chắc đang định ra khỏi quán.

Cô ta quay lại.

Ánh mắt chúng tôi gặp nhau. Cả hai không nói một lời. Ngay lập tức, tôi có cảm giác hai chúng tôi không hợp với nhau. Chúng tôi đứng ở hai chiến tuyến khác nhau và đang chuyển động ở những chiều thời gian cách biệt.

Trông Ramona Sanchez như vừa bước xuống từ một tạp chí thời trang. Thấp thoáng trên mái tóc dài đen nhánh là những lọn tóc nhỏ nhuộm màu đồng. Ngang trán cô ta cũng buộc một dải băng cùng màu. Quần bó màu đen, một chiếc áo len rất dài màu đỏ thẫm, trên cánh tay của cô ta có vắt một chiếc áo khoác bằng da đen, hai bên vai sáng lạnh những hàng cúc bạc. Đôi giày màu đỏ thẫm gót nhọn, được tô điểm bằng hai con bướm trắng trước mũi.

Tôi gật đầu với cô ta và mỉm cười.

Nhìn như có vẻ cô ta muốn hỏi điều gì đó, nhưng rồi cô ta đột ngột xoay người đi, ra khỏi quán. Chỉ vài giây sau, tiếng động cơ của cái xe đồ chơi gầm lên.

- Đúng là cái thứ chẳng giống ai. - Có tiếng đàn bà vọng lại từ quầy rượu. Đó là bà chủ, một người đàn bà tóc vàng mũm mĩm có đôi mắt xanh biếc - Tôi... tôi không ưa nổi cô ta. Nếu quả thật con bé đó đã mua ngôi nhà nọ, thì ở đây thật chẳng an tâm chút nào hết.

- Tại sao lại không? - Robert vừa bước chân vào trong vừa hỏi vợ.

- Thôi đi anh. Ai cũng thấy rõ là nó đang định làm gì.

- Làm gì?

- Nó chính là loại người gieo rắc căm thù và sự nghi kỵ, chia rẽ cho xung quanh. Nó đến đây, lao thẳng vào đây như một quả bom. Đầu tiên nó mua nhà, rồi sau đó nó làm cho đám đàn ông nổi điên, rồi cuối cùng tất cả mọi người đều rơi xuống địa ngục. Chính thế. Tôi nói có đúng không?

- Bà chủ quán vừa hỏi vừa nhìn tôi.

- Tôi không biết liệu người ta có nên nhìn mọi việc trầm trọng như thế không, thưa bà? - Tôi chỉ biết nhún vai.

- Tôi thì thấy như vậy.

- Vợ tôi có thói quen cứ nói quá lên một chút. - Robert nói - Ông đừng coi trọng vấn đề.

- Anh có thôi đi thì có! Chính anh chẳng há hốc mồm ra mà nhìn nó như nhìn kỳ quan thế giới.

- Thì có gì lạ đâu? Chẳng phải bao giờ cũng có một người đàn bà như thế đến chỗ này. Em cứ chờ đó, chỉ một chút nữa thôi là cả làng đều biết.

Trước khi hai người sa vào một cuộc chiến gia đình, tôi nhanh mồm đặt câu hỏi:

- Cô ta có kể với ông là sẽ sống ở đâu không?

- Không.

- Chắc là nó sẽ sống trong ngôi nhà đó.

- Bà chủ khách sạn nói. - Mong làm sao sét đánh trúng đầu nó!

Tôi bất giác mỉm cười.

Phụ nữ thường chẳng mấy khi cư xử dịu dàng với nhau.

- Cô ta mua ngôi nhà đó chắc không phải không có lý do. Ta phải tìm hiểu thật nhanh xem có chuyện gì bất bình thường hay không.

- Đúng đấy, phải tìm cho ra.

Bà chủ quay về hướng tôi.

- Ông Singlair, ông sẽ để ý đến con bé đó, đúng không?

- Tôi nghĩ là có.

Bà chủ khách sạn quay lại nhìn chồng.

- Anh biết điều thì đứng ở ngoài, đừng có chen vào nghe chưa!

- Anh đâu có định chen vào đâu.

- Thế thì tốt. - Tôi nói - Chắc bây giờ ông bà sẽ thứ lỗi cho tôi. Trời ngoài kia đang đẹp, ở trong này thì quá phí.

Robert cười vui, ông muốn rót thêm cho tôi một cốc rượu vang, nhưng tôi từ chối.

- Có lẽ để chút nữa. - Tôi an ủi ông.

- Nếu vẫn còn chút nữa. - Người đàn ông lẩm bẩm, nhưng tôi không còn nghe rõ lời ông nữa...

o o o

Những rặng cây lúp xúp kéo dài hai bên đường. Tôi phải tận dụng những lỗ hổng giữa chúng để nhìn ra ngoài.

Mục tiêu đã ở trước mắt.

Đó là ngôi nhà đã có thời được dùng làm trường dạy khiêu vũ. Bây giờ nó trống vắng, đứng với vài ngọn cây bao quanh. Lá đã bắt đầu rơi, tạo thành một tấm thảm dày trên nền cỏ.

Những bức tường bao quanh ngôi biệt thự trông rất bình thường. Không một dấu hiệu cho biết rất có thể đằng sau chúng và đằng sau cả những khung cửa sổ đã xây kín lại là cái Ác đang rình rập.

Một ngôi nhà như mọi ngôi nhà khác, chỉ có điều trống vắng. Tòa biệt thự đứng đơn độc trên đỉnh một ngọn đồi thấp, trời lên thoải thoải giữa miền đất xung quanh.

Tôi cũng không biết mình đang chờ đợi điều gì. Những sự kiện vừa qua chỉ cho tôi thấy một điều, ngôi làng dưới kia không phải là hiện trường đích thực. Ngôi nhà là yếu tố quan trọng hơn, và yếu tố cũng quan trọng nữa là cô gái với cái tên Ramona Sanchez.

Thực lòng nhìn nhận, cô ta đã gây được một. ấn tượng nhất định. Đó là một cô gái rất đẹp, nhưng kinh nghiệm thúc giục tôi xếp cô ta vào loại nguy hiểm tối đa.

Tôi không quên được cái nhìn cuối cùng của cô ta trước khi quay đi. Nó vừa như một lời cảnh báo, một lời rủ rê và một lời đe dọa. Lúc đó tôi đã tin chắc là hai chúng tôi sẽ còn gặp lại nhau. Cũng có thể trong ngôi nhà mà bây giờ cô ta là chủ. Chỉ có điều hiện thời tôi chưa biết liệu cô ta đã rút lui về đằng sau những bức tường kia chưa. Đứng ngoài này không nhìn thấy chiếc xe đỏ như lửa. Nếu đã về đến biệt thự này, chắc cô ta phải đỗ nó ở một nơi rất khuất.

Tôi đã đi đường vòng để đến được vị trí quan sát hiện thời. Giờ thì tôi đã chờ được mười lăm phút đồng hồ mà chưa hề phát hiện ra dấu hiệu gì.

Chẳng có gì ngoài vài con thỏ và chồn con chạy đi chạy lại. Tôi quyết định rời chỗ nấp.

Nhưng khoan đã!

Có tiếng xe đi gần đó. Một chiếc R4 cũ kỹ, rỉ sét, vỏ xe lồi lõm. Xe dừng toàn đồ ve chai. Nó chấp chững lẩn chầm chầm theo con đường.

Chờ cho tới khi chiếc xe khuất hẳn, tôi mới bước ra khỏi chỗ nấp và đi thẳng về hướng mục tiêu, vừa đi vừa chú ý lẩn người xuống đường sau những gốc cây.

Tôi sử dụng những thân cây làm khiên che chắn. Lá cây kêu sào sạo dưới chân tôi. Cúi thân hình xuống dưới những cành cây mọc thấp, mũi tôi ngửi bầu không khí trong lành đã được ánh mặt trời sưởi ấm. Hôm nay là một ngày thu rất đẹp.

Tôi đã biết con đường dẫn vào nhà. Nếu tất cả những đường thoát khác đã được bịt kín lại thì người ta vẫn giữ cho cửa ra vào đằng trước còn nguyên. Chỉ hy vọng nó không bị khóa.

Đến trước cánh cửa đó, tôi dừng lại. Mũi tôi ngửi thấy mùi của những viên đá lát hai bên. Những tảng đá mọc đầy rêu và dương xỉ. Một mùi hương cũ kỹ xộc lên.

Hơi ẩm đọng thành những vệt thẫm màu trên lối vào. Thậm chí cả nút chuông cũng chưa khô.

Tay vừa bấm chuông, tai tôi đã lại nghe tiếng kêu rùng rợn đó.

Trong một thoáng, tôi nghĩ đến Pierre Piccard. Ông ta đã thành cương thi thật hay chỉ bị thôi miên? Có còn chỗ trú ẩn nào tốt hơn cho một cương thi là ngôi nhà cũ kỹ này? Chắc là không. Vậy là phải chuẩn bị tư tưởng gặp lại con quái vật đó.

Tôi bước vào hành lang. Chỉ trừ những ngọn nến không còn cháy nữa, mọi vật hoàn toàn không thay đổi. Chiếc ghế lúc trước Gaston Lacre ngồi vẫn còn đứng giữa hành lang. Suốt từ lúc chia tay, tôi chẳng nhận thêm được tin gì của người đàn ông đó.

Không gian trong ngôi biệt thự được phân chia bất bình thường. Tất cả những căn phòng đều nằm về một phía. Thật ra cũng không có nhiều phòng, bởi những bức tường ngăn đã bị đục đi. Người ta dùng cách đó tạo nên những căn phòng rộng, bởi một trường dạy khiêu vũ bao giờ cũng cần những không gian lớn.

Nhưng căn phòng đã vang lên tiếng kêu quái đản thì không. Nó là một căn phòng có diện tích bình thường và mối quan tâm của tôi hiện thời vẫn dồn về phía đó.

Cánh cửa rít lên rồi đập lại sau lưng tôi. Khoảng hở nhanh chóng thu nhỏ lại, rồi biến mất. Một chút tia sáng cuối cùng rồi chấm dứt...

Tôi đứng trong bóng tối.

Lần này, thậm chí tôi còn thấy đó là yếu tố thuận lợi. Tôi muốn mở nội tâm để có thể cảm nhận về bầu không khí trong ngôi nhà này. Chắc chắn là những bức tường đang chứa cái Ác. Trong chúng là một linh hồn không được giải thoát, một thứ không thuộc về cuộc sống này, một thứ đến từ một thế giới khác.

Tôi đã tháo cây thánh giá ra khỏi cổ, đút nó vào trong túi áo và đưa những ngón tay siết chặt lấy nó. Cây thánh giá không nóng lên. Nó nằm lạnh lạnh bình thường trong tay tôi.

Có phải cái Ác đã biến mất?

Tôi không tin. Chắc nó chỉ tạm thời rút lui về một chỗ nào đó, và tiếp tục rình mò. Giống như tôi bây giờ.

Bóng tối và tĩnh lặng ôm lấy tôi như một lớp khăn choàng. Nó chỉ bị phá vỡ khi tôi chuyển động và phục trang của tôi phát ra tiếng sột soạt nhè nhẹ.

Tôi lại nghĩ đến cây nến. Cách nó không xa là cánh cửa dẫn vào căn phòng đã vang lên những tiếng thét rừng rợn.

Không biết chắc có người đang đứng gần đó hay không, tôi bạo gan bật cây đèn pin trong tay lên. Vệt sáng mảnh mai chiếu thẳng vào cái ghế và cả cây nến đã cháy rụi.

Tôi dừng bước trước cánh cửa vào phòng.

Hiện không có tiếng thét nào thoát ra từ đó nữa. Nhưng sự tĩnh lặng này sao cũng bất bình thường. Lần thăm trước tôi đã quen với một hiện thực khác hẳn.

Tôi lại dán sát tai vào lần gỗ.

Không một tiếng động.

Phải vào trong thôi. Như có một lực đẩy vô hình thúc tôi bước tới, bởi tôi linh cảm đã có chuyện xảy ra bên trong đó. Căn phòng này giống như trung tâm của mọi sự kiện, trung tâm của ngôi nhà.

Cửa không khóa. Tôi bước vào.

Bóng tối ngập tràn căn phòng. Phải bật đèn pin lên mới quan sát được.

Tôi giữ chặt đèn trong tay phải, nhưng giơ thẳng cánh tay ra xa thân mình để nhìn được theo hướng chênh chếch.

Phòng trống.

Bức tranh vẫn treo trên tường. Cả cái bàn và cái ghế vẫn đó. Bó hoa cắm trong lọ trên mặt bàn trông thật ngớ ngẩn. Một nền phòng được lát gỗ. Nó rất phẳng phiu, thậm chí có thể dùng làm nơi khiêu vũ.

Đi đến khoảng giữa phòng, tôi dừng lại. Cây đèn pin vẫn sáng trong tay phải.

Mọi thứ nhìn bình thường một cách khủng khiếp. Chẳng có gì thay đổi, mặc dù vậy, tôi vẫn cảm giác rõ vừa có chuyện xảy ra.

Không có một nguyên nhân hữu hình. Nó đơn giản chỉ là linh cảm, nhưng đây là thứ linh cảm đã được tôi luyện qua rất nhiều kinh nghiệm và rất đáng tin cậy.

Dứt khoát đã có chuyện xảy ra ở đây.

Chỉ có điều tôi chưa nhìn thấy.

Tôi không đứng ở một vị trí nữa, mà lại bắt đầu đi vòng quanh căn phòng như đã từng làm sáng nay. Chỉ có điều lần này, tôi đi cùng linh cảm chắc chắn rằng nỗi nguy hiểm đang ở cận kề.

Nó đang ở gần tôi, nó đang rình mò, chỉ có điều nó chưa hiện hình. Nó nằm bên trong những bức tường.

Không thể đi mà không gây tiếng động. Mỗi bước chân đều vang lên trong căn phòng. Có lúc nền gỗ kêu lên, nghe như tiếng thở của quái vật.

Nhưng còn một âm thanh khác.

Một tiếng "tách" nho nhỏ...

Không phải tiếng ai đó vỗ tay trong bóng tối, không, nó rất khác.

Tách... tách...

Giống như những giọt nước nhỏ xuống đầu đó...

Làn da tôi thoáng rớn lên. Tình hình không hay ho chút nào. Tôi tập trung toàn lực vào tiếng "tách" nho nhỏ đó, quyết tìm cho ra nó xuất hiện từ hướng nào.

Phía bên phải.

Tôi bước dịch sang phía đó. Vừa bước tôi vừa vấy đèn pin theo. Luồng ánh sáng chĩa thẳng xuống dưới, nó lướt im lặng như một bóng ma trên nền phòng và tới đích.

Trước khi tôi nhìn rõ thì một giọt chất lỏng khác đã rơi trúng tôi. Nó đập thẳng xuống gáy, ở khoảng gáy trống giữa đuôi tóc và cổ áo.

Nó dừng lại ở đó một thoáng, dán da, rồi nó chảy dọc theo sống lưng tôi, chảy xuống theo lực hút trái đất.

Tôi bước dịch sang bên. Không bị nước nhỏ trúng nữa, nhưng thay vào đó là cảm giác tôi đang trở thành diễn viên của một vở kịch, nơi mọi thành viên đều chuyển động chuyển động thật từ từ, thật chậm rãi, như trong một đoạn phim quay chậm.

Căn phòng có vẻ như đã thu nhỏ lại, tất cả đều đã đóng băng và luồng sáng đèn pin chiếu xuống một vị trí bên cạnh chân tôi.

Một vũng chất lỏng.

Đỏ như máu.

Nó quả thật cũng là máu và không ngừng được bổ sung theo từng giọt, từng giọt từ trên xuống. Chưa nhìn thấy, nhưng tôi chắc mình sẽ phát hiện ra một điều khủng khiếp nếu hướng tia sáng trong tay lên một vị trí nhất định trên trần phòng.

Tia sáng đập vào mục tiêu ngay lập tức.

Linh cảm trở thành hiện thực. Một hiện thực rùng rợn và độc ác.

Trên trần phòng có treo xác một người đàn ông, hai tay và hai chân dang rộng ra như có kẻ đã dán ông lên đó. Người đàn ông đã bất động, máu từ vết thương rất rộng dưới cằm đang nhỏ xuống, nhỏ xuống, đọng thành vũng dưới nền.

Tôi biết người đã chết.

Đó là Gaston Lacre!

CHƯƠNG 7

Nghề nghiệp đã luyện cho tôi bản lĩnh vượt thắng cảm giác kinh hãi rất nhanh. Không phải điều đó bao giờ cũng tốt, nhiều khi tôi không đủ thời gian để xử lý những tín hiệu kinh hoàng.

Bây giờ cũng vậy.

Thêm vào đó là cảm giác áy náy. Lẽ ra tôi không được để Gaston Lacre rời khỏi mắt mình. Giờ thì đã muộn rồi. Ngôi nhà và cái Ác trong nó đã ra đòn.

Hay là người đàn bà đó?

Đứng ở dưới này, tôi không biết người đàn ông đã chết bao lâu rồi. Chắc chắn không phải trước khi Ramona Sanchez xuất hiện, tôi tin chắc như vậy.

Cô ta đã tới đây, cô ta muốn trả thù, cô ta theo đuổi những kế hoạch u ám.

Quầng sáng của ngọn đèn rọi vào toàn bộ khuôn mặt người đàn ông. Nét mặt lộ rõ vẻ kinh hoàng. Chắc chắn ông ta đã khổ sở không ít trước khi chết.

Nhưng Gaston Lacre leo lên trần phòng bằng cách nào? Tạo sao ông lại treo lơ lửng trên đó?

Chỉ có một câu trả lời. Thủ phạm là thế lực của ngôi nhà này, một thế lực không thuộc về thế giới chúng ta, được điều khiển bởi "Pháp Thuật Đen". Chúng đang ở khắp mọi nơi, trong những bức tường, trong nền phòng và dĩ nhiên ở trong cả trần phòng, nếu không thì thế lực đen đã chẳng giữ được xác chết ở vị thế đó.

Lưng tôi lạnh toát. Tôi ấn chặt cả hai nắm tay lên mắt mình. Trong một thoáng dài đến khủng khiếp, tôi mong ước mình không phải đang đứng trong căn phòng này, mà đang ngồi ở một chỗ khác. Trên một đỉnh núi, trong một cánh rừng, với ánh mắt nhìn xuống những thung lũng êm đềm của sông Rhein.

Nhưng nguyện ước chỉ là nguyện ước.

Tôi quay trở lại hiện thực, cân nhắc tìm cách đưa người chết từ vị trí quái gở trên trần xuống dưới. Nếu có pháp thuật giữ ông ta trên đó, thì tôi cần một pháp thuật đối chọi. Có lẽ sẽ thành công nếu tôi ném cây thánh giá lên trên.

Không kịp nữa rồi, tôi bị phân tâm bởi một tiếng động lặp đi lặp lại.

Tiếng chân người!

Không phải trong căn phòng này, không phải sau lưng tôi hoặc trong những bức tường, nó đang vang lên ở khoảng hành lang ngoài kia.

Tôi quay người lại, chìa đèn pin vào cánh cửa. Thường thì người đang bước tới ngoài kia sẽ vào phòng qua đường này. Nhưng biết gọi cái gì là bình thường trong ngôi nhà quỷ ám?

Những tiếng chân vang lên to hơn. Chúng lại gần cánh cửa, rồi ngưng.

Giờ là rõ, đây là khách của bản thân tôi. Nhưng rất có thể cũng là khách của xác chết.

Tôi tập trung vào nắm đấm cửa. Không, nó không chuyển động, bởi cánh cửa ban nãy không bị sập vào ổ. Từ từ, giống như một tấm rèm bị gió thổi qua, cánh cửa xoay vào bên trong, mở ra một khoảng rộng cho tôi soi đèn tới.

Tôi nhìn thấy một dáng người.

Giờ vẫn còn lờ mờ trong bóng tối. Nhưng chỉ một giây sau đó, tôi nhận ra đó là ai.

Ramona Sanchez!

CHƯƠNG 8

Trong những tình huống như thế này, lý trí của người ta sẽ được mài sắc. Tôi cũng vậy. Tôi cảm nhận được cả những yếu tố nhỏ nhất bên ngoài lễ sự kiện, Những yếu tố bình thường ra không bao giờ tôi chú ý.

Cô gái đã thay đồ. Bây giờ cô ta mặc một chiếc áo dài màu xanh, làn vải mỏng chắc là lụa tơ tằm ôm chặt lấy thân hình một cách khéo gọi. Nó uốn theo tất cả những đường cong, nét lượn của đôi hông, đường viền của bộ ngực, của hai cặp đùi thon thả.

Gấu váy chấm trên đầu gối. Một cặp đùi rất dài, làn da rám nắng tuyệt hảo, một đôi giày đen bóng. Nó sáng óng ánh dưới đôi chân và như vuốt cho cặp đùi dài ra nữa.

Thêm vào đó là mái tóc đen nhánh. Ramona Sanchez chải nó gọn ra sau, buộc lại sau gáy. Tóc được xẻ ngôi thẳng giữa trên đầu.

Tôi không nói một lời, để cho cô ta lên tiếng.

Cô ta mỉm cười. Nụ cười làm mềm đi những đường nét gay gắt trên khuôn mặt.

- Ngạc nhiên sao, ông Singlair?

- Không, thưa cô Sanchez.

Nụ cười vẫn đọng trên môi.

- Ông biết tên tôi?

- Thì cô cũng biết tên tôi.

- Cái đó đúng. - Cô ta không giải thích. Thay vào đó, cô ta bước qua ngưỡng cửa. Những cử chỉ hết sức mời mọc. Người đàn bà này chắc chắn phải là một vũ nữ, bởi chỉ những người đã học qua trường múa mới có được dáng đi vừa mềm mại vừa chắc chắn như vậy.

Cô ta giơ cánh tay trái lên, vuốt dọc bờ tóc như muốn âu yếm nó. Thế rồi cô ta đứng lại, nhìn quanh căn phòng, chẳng thèm quan tâm đến ngọn đèn trong tay tôi với tia sáng vẫn chiếu thẳng vào người cô ta. Có vẻ như nó chẳng đáng cho cô ta chú ý.

Với những bước chân chậm chậm, rõ từng tiếng một, cô ta bắt đầu đi vòng quanh căn phòng. Vừa đi, cô ta vừa nhìn xuống nền, hầu như chẳng quan tâm gì tới tôi, và càng chẳng quan tâm gì tới cái xác người đang treo trên trần phòng. Cứ như thể đó là chuyện bình thường nhất trên đời.

Có vẻ như cô ta đang chìm sâu trong suy nghĩ. Cô ta giơ ngón tay trở đặt lên môi. Thỉnh thoảng, cô ta chuyển động hai con ngươi, nhưng không phải để nhìn tôi.

Chốc chốc, cô ta lại bước ra khỏi quầng sáng, trở thành một cái bóng mờ mờ trong màn tối. Những bước chân chậm chậm đi vòng quanh vũng máu, rồi cô ta đứng lại.

Cô ta đứng sao cho hai chúng tôi nhìn thẳng vào mặt nhau. Ngón tay trở của cô ta thông xuống, trả lại tự do cho làn môi cất tiếng.

- Thế nào, ông Singlair. - Tôi tự hỏi ông đang tìm gì ở đây.

- Tôi cũng rất muốn hỏi lại cô như vậy.

- Ông sẽ không nhận được câu trả lời nào từ phía tôi đâu. Thưa ông Singlair, tôi là người đã mua ngôi nhà này. - Giọng nói cho tôi biết cô ta không phải là người Pháp. Nó quá mềm mại, uyển chuyển.

- À phải, tôi quên mất...

- Thế thì bây giờ ông biết rồi, vậy ra ông đã đương nhiên đi vào nhà tôi. Có phải đó là tội xâm nhập trái phép không? - Cô ta nghiêng đầu sang một phía, nhìn tôi với vẻ rình mò.

- Trong trường hợp này thì không. Nếu cô nhìn lên trên, cô sẽ rõ nguyên nhân.

Ramona Sanchez gạt đầu một vài lần. Thế rồi cô ta giơ hai ngón tay búng vào nhau.

- Vâng, trên trần nhà có xác chết. Tôi cũng đang tự hỏi ông ta lên đó làm gì?

- Tôi không biết. Cô mới là chủ của ngôi nhà này. Tôi nghĩ là phải hỏi cô thì tôi mới có câu trả lời.

Người đàn bà nhún hai hàng mày. Cử chỉ thuần thục như đã được tập luyện hàng chục nghìn lần trước gương.

- Chả lẽ ông coi tôi là kẻ giết người?

- Chính cô nói ra điều đó. Nhưng dù sao thì tôi cũng có cảm giác rằng trong ngôi nhà có chuyện bất bình thường.

- Có phải những khuôn cửa sổ được xây kín lại?

- Có lẽ một phần thế. Nhưng chắc chắn đó không phải là nguyên nhân chính, và bản thân cô cũng biết rõ.

- Vâng, dĩ nhiên, tôi phải biết chứ. - Cô ta nhìn thẳng vào tôi. Trong đôi con ngươi thâm màu là một ánh sáng kỳ lạ mà tôi không thể hiểu nổi. Phải chăng là sự giấu cợt hay tín hiệu bắt đầu một thời kỳ băng giá giữa cô ta và tôi.

- Nhưng cô có biết thật không?

Ramona Sanchez nhún vai.

- Ông Singlair, tôi không hề thù ghét ông, nhưng ông không thấy rằng ông đang hỏi quá nhiều, mà ông hỏi về những chuyện chẳng liên quan gì tới ông cả.

- Tôi nghĩ khác.

- Thế sao?

- Ngôi nhà này là một hòn đảo. Nó không thuộc về cuộc đời này. Ngoài ra, nó còn bao trữ một sự bí mật...

Cô ta không để cho tôi nói hết câu...

- Ông hoàn toàn có lý. Nó có một bí mật.

- Một bí mật chết người! - Tôi khiêu khích.

Ramona Sanchez có vẻ muốn né tránh một câu trả lời trực diện.

- Dù có muốn tôi cũng không có thể đồng ý với ông hoàn toàn. Quả đúng là bí mật này có thể trở thành chết chóc. Nhưng không phải đối với những người mà ngôi nhà này yêu mến. Chỉ đối với những kẻ bị ngôi nhà này ghét bỏ.

- Ví dụ như ông Gaston Lacre, đúng không?

- Ông đang muốn nói tới cái người dưới trần phòng?

- Chính thế.

Người đàn bà lại nhún vai, vẻ thờ ơ.

- Tôi tự hỏi mình, ông Singlair, ông đến đây làm gì, trong khi rõ ràng ông đã nhận thấy ngôi nhà này nguy hiểm?

- Có lẽ có người đã gọi tôi tới đây.

- Ra thế! Gọi để làm gì? Và ai đã gọi ông?

- Tôi sẽ nói cho cô biết. Một người bạn đã thông báo cho tôi rằng ngôi nhà này một thời gian trước đã từng là trường dạy khiêu vũ, và ngôi nhà này có chuyện bất bình thường.

- Chuyện gì?

- Tôi vẫn chưa tìm ra.

Cô ta ngẩng phắt đầu lên, vẻ hung tợn.

- Ta cứ nói thẳng, ông Singlair. Đúng, đây là một trường dạy khiêu vũ. Ngày trước nó đã được sử dụng cho mục đích đó. Ngôi nhà này thuộc về một đôi vợ chồng người Argentina, Những người đã rời bỏ quê hương họ vì một lý do nhất định.

- Còn cô thì mang họ Sanchez. Có phải cô cũng là người Argentina?

Ramona Sanchez mỉm cười.

- Cũng dễ đoán thôi. Đúng, tôi cũng xuất thân từ mảnh đất đó.

- Những người chủ cũ ở đây cũng mang họ Sanchez phải không? - Tôi đang lượn theo vòng tròn, những vòng tròn mỗi lúc một khép gần mục tiêu hơn.

- Họ là cha mẹ tôi.

- Tốt lắm, thưa cô.

- Vậy là câu hỏi về quyền sở hữu ngôi nhà đã được giải thích, ông Singlair. Trong chuyện này thì ông không thể ngăn cản tôi. Ngôi nhà này là của tôi. Tôi được quyền thừa hưởng nó. Nhưng mặc dù vậy, tôi vẫn vừa trả một món tiền tượng trưng.

- Cha mẹ cô không muốn quay trở lại đây sao?

- Họ không thể làm điều đó. Họ đã chết. Đúng thế, họ không còn sống nữa, nhưng mà... - Cô ta để cho câu nói kết thúc trong một nụ cười - Thôi, ta hãy dừng chuyện này lại đã.

- Cô định làm gì với ngôi nhà này?

Ramona Sanchez nhún vai, nhìn lên trần phòng, rồi nhìn quanh các khoảng tường. Ánh mắt của cô ta như của một người thợ nề đang ước lượng việc sửa chữa nơi này sẽ tốn kém bao nhiêu.

- Tôi có thể cho xây lại, cho trang trí hiện đại hơn, rồi lại mở ra một trường dạy khiêu vũ Tango.

- Cô nghĩ một ngôi trường như thế có thể có lãi trong một địa phương như nơi này?

- Có chứ, nếu trường dạy khiêu vũ tốt, tin này sẽ được lan đi rất xa. Những người ở nơi khác chắc chắn sẽ không ngại vượt đường xa tới đây.

- Để rồi họ sẽ gặp lại số phận như của ông Gaston Lacre?

- Thôi, ông đừng có nói chuyện ngớ ngẩn!

- Không phải chuyện ngớ ngẩn đâu. Cái Ác đang rình mò trong ngôi nhà này, nó là một bí mật rùng rợn. Những bức tường của nó là nơi. ẩn náu của những thế lực khủng khiếp, tôi biết chắc như vậy. Chúng muốn giết người, chúng sẽ giết người, chúng muốn ăn thịt người, nuốt chửng họ. Tôi đánh giá nó là một ngôi nhà quý ám, cái ngôi nhà mà cô bây giờ là chủ.

- Thế thì ông biết nhiều hơn tôi.

- Cô nói dối.

- Thì ông chứng minh điều ngược lại đi. Tôi có nghĩa vụ đối với ngôi nhà này, ông hiểu không?

- Có, tôi hiểu. Nhưng tôi muốn nói đến chuyện bố mẹ cô. Họ đã chết như thế nào? Họ đã chết

một cái chết đơn giản, ngủ thiếp đi, hay sau những cơn bệnh lâu dài...

- Không! - Giọng nói đột vang chói lên.

- Vì bạo lực?

- Chính thế, Singlair!

- Vậy ra thủ phạm là ngôi nhà. Giống như với Gaston Lacre?

- Ông lầm rồi, ông Singlair. Chẳng có gì giống với gã này. Người ta đã giết chết bố mẹ tôi.

Lần này thì tôi tin. Cô ta không nói dối. Nếu có, chắc cô ta phải là một diễn viên xuất sắc. Tôi đã thấy rõ cơ thể cô ta cứng lại dưới câu nói đó. Hồi ức về cái chết của bố mẹ cô ta đang khiến người đàn bà bùng bùng căm giận.

- Họ là ai?

Ramona Sanchez giậm thật mạnh chân phải xuống đất. Chuyển động này như một phát súng báo hiệu bắt đầu.

- Đó là những người hàng xóm tốt bụng, rất đỗi hiền lành. Những người từ cái làng dưới kia, những người coi bố mẹ tôi là cái gai trong mắt. Chúng chỉ thấy bố mẹ tôi quá xa lạ, ông hiểu không? Mảnh đất châu Âu tự xưng là rộng lượng, cởi mở, thật ra đang chết chìm trong cảm giác căm thù người lạ. Và đó chính là thứ mà cha mẹ tôi đã nhận thấy. Một đêm nọ, người ta đã tràn vào ngôi nhà này. Và chúng đã giết cha mẹ tôi. Tàn nhẫn, không thương xót.

Tôi im lặng, tôi không dự tính sẽ được nghe một lời thú nhận như vậy. Cả ông chủ khách sạn lẫn Gaston Lacre đều không nói với tôi một lời nào về chuyện đó. Có lẽ tất cả dân làng đều cảm thấy mình có tội và muốn quên chuyện đó đi.

Ngay cả khi điều đó đã xảy ra, nó cũng chưa đủ là nguyên nhân cho một chiến dịch trả thù như hiện thời. Tôi chỉ không biết, liệu đằng sau chuyện này có còn ẩn chứa những khía cạnh khác hay không, liệu có phải nguyên nhân chỉ đơn thuần là lòng căm thù kẻ lạ.

- Ông không tin tôi?

- Có, tôi tin cô, nhưng nguyên nhân cho hành động đó phải chăng chỉ là lòng căm thù kẻ lạ?

- Tại sao?

Lần này thì người đàn bà trước mặt tôi không che nổi nét rình rập trong giọng nói. Hình như tôi vừa bấm trúng một điểm huyết mạch cảm.

- Cô nghe tôi nói đây, cô Ramona Sanchez. Chẳng điều gì có thể bào chữa cho một vụ giết người, cũng như chẳng có gì có thể bào chữa cho chiến tranh. Nhưng tôi cũng có thể tưởng tượng rằng, đằng sau hành động đó có thể còn những nguyên nhân khác chứ không phải chỉ là sự căm giận kẻ lạ bình thường. Tôi có biết một vài người dân của làng này. Tôi thật không thể tưởng tượng rằng tất cả bọn họ lại vô cớ xúm lại giết cha mẹ cô.

- Thế ông đã biết những gì?

- Đáng tiếc là tôi chưa biết hết sự thật. Tôi chỉ vừa kể ra cho cô nghe những gì tôi tưởng tượng.

- Ông tưởng tượng sai.

- Tôi không tin. Phải chăng đám dân làng đã có một nguyên nhân nhất định, một động cơ khác dẫn họ đến hành động tàn bạo đó? Có lẽ cha mẹ cô nói một cách đơn giản, chẳng hoàn toàn vô tội trong vụ này.

- Chỉ bởi vì họ là người Argentina thôi hả? - Người đàn bà phun vào mặt tôi - Ông tự cho mình là ai, Singlair? Chẳng lẽ là người Nam Mỹ là một cái tội? Đó là một sự láo lếu, một.... - Cô ta cắt

tiếng chửi rửa.

- Tôi không thể tìm được lời miêu tả. Tôi chưa bao giờ phải chứng kiến một việc như thế này.

- Chẳng lẽ tôi lầm?

- Chắc chắn.

- Không đâu, cô Sanchez. Tôi không tin là tôi lầm. Có phải ngôi nhà đã luôn tồi tệ như bây giờ? Hay nó chỉ trở nên trầm trọng sau cái chết của bố mẹ cô?

- Ngôi nhà này bình thường.

Tôi chỉ về phía người chết.

- Nếu cô coi chuyện này là bình thường, thì tôi quả thật không thể đùa được với câu chuyện tiểu lâm đó.

- Ông nghĩ gì thì cứ nghĩ đi, Singlair. Cha mẹ tôi đã mở ra ở đây một trường dạy khiêu vũ, nhưng dân làng này đã không để cho họ yên. Đã đến lúc ông phải hiểu ra điều đó!

- Thế còn những tiếng kêu la vang ra từ ngôi nhà mặc dù không có người ở? Chẳng phải chỉ dân làng đã nghe thấy những tiếng la hét đó, cả tôi cũng đã nghe thấy. Những tiếng kêu la vang ra từ một ngôi nhà bỏ vắng cả một thời gian dài, với những khuôn cửa sổ đã bị xây bít lại. Thật không ai hiểu nổi. Ở đây có chuyện bất bình thường, và tôi đến đây để giải câu đố bí hiểm đó. Tôi sẽ tìm ra dấu vết của nó, cô cứ tin chắc như vậy đi.

Ramona Sanchez nhìn tôi trân trân.

- Ra là ông định thế thật?

- Đúng, tôi định vậy.

- Thế thì tôi cầu cho ông gặp may. Mà này, ông nói năng như một gã cảnh sát.

Lần này thì tôi mỉm cười.

- Có lẽ thậm chí tôi là cảnh sát thật. Đúng đấy, rất có thể cô đang đứng trước mặt một cảnh sát viên. Chả lẽ cô thấy khó chịu?

- Tôi không quan tâm.

Tôi chỉ lên trần.

- Trên kia có một xác chết. Tôi không biết thế lực nào đã giết ông ta và đưa ông ta lên đó. Nhưng tôi nghĩ có một thế lực kỳ lạ đang sống trong ngôi nhà này, một thế lực có liên quan trực tiếp đến cái chết của cha mẹ cô.

- Ra thế? Tại sao ông lại nghĩ như vậy?

- Những gì tôi nói bây giờ chỉ là những lời phỏng đoán, mặc dù tôi tin chắc rằng nó rất gần với sự thật. Cha mẹ cô chắc chắn phải làm một điều gì đó, một điều không phù hợp với vòng quay bình thường của cuộc sống bình thường. Có thể họ đã tìm cách liên hệ với một thế lực khác, những thế lực mà người ta không nên sờ tới.

- Ông muốn nói những thế lực nào?

- Những thế lực ngầm và bí hiểm, những thế lực đối chọi với thánh thần, nếu cô hiểu.

- Không, tôi không hiểu.

- Thế thì cô không may. Nhưng tôi sẽ không để cho một kẻ nào cản trở công việc của mình đâu. Tôi biết phải làm gì. Người chết không thể cứ dán mãi ở bên trên đó và...

- Làm ơn đi. Ông Singlair, làm ơn...

Tôi ngưng nói, bởi giọng cô ta khiến tôi ngạc nhiên. Nó không còn lạnh lùng và tàn ác nữa, nó đột ngột khác hẳn, mềm mại, sợ hãi. Có lẽ lý thuyết của tôi đã tiến gần sự thật.

- Cô muốn gì?

Ramona Sanchez rùng mình như đang có một làn sương lạnh bò dọc sống lưng cô.

- Có lẽ ông có lý. Cũng có thể ngôi nhà này có một vài điểm bất bình thường. Nhưng tôi đã mua nó, với tất cả những ưu điểm và khuyết điểm của nó.

- Ra có kẻ giết người để chào mừng chủ nhân mới. Tôi không chấp nhận được!

- Xin ông hãy quên ông ta đi một chút. Tôi đang rất muốn nói đến một chuyện khác.

- Mời cô.

Ramona Sanchez cân nhắc, cô ta vừa nghĩ vừa đi vòng tròn, chọn từ ngữ rồi lấy hơi thật sâu.

- Ông biết rất rõ, ông Singlair, ngôi nhà này đã từng có thời là một trường dạy khiêu vũ. Cha mẹ tôi dạy nhảy Tango, họ là những vũ công xuất sắc, họ là những vũ công tốt nhất. Tôi đã học được rất nhiều điều từ họ. Tôi là một vũ công hoàn hảo và tôi được cha mẹ tôi dạy rằng điệu nhảy Tango đóng một vai trò tối quan trọng. Nó đơn giản là một điệu nhảy có sức hấp dẫn người ta. Ông có hiểu không?

- Tôi không hiểu.

- Vậy ra ông chưa bao giờ suy nghĩ về điệu nhảy này? Chưa bao giờ nghĩ nó có thể thể hiện những gì?

- Thậm chí cả về điệu Lambada cũng chưa.

Bực bội, cô ta phẩy tay.

- Quên cái điệu Lambada đó đi. Nó có là gì nếu so sánh với Tango, nếu so sánh với nhân sinh quan của lục địa tôi. Nó chẳng phải chỉ là điệu Walse của Nam Mỹ, nó còn hơn thế nhiều. Tango là một triết lý sống, nó là những cảm xúc thuần túy kết hợp với kỹ thuật. Nó chứa đựng trong mình nó những mê đắm lớn lao, nó chuyển tải linh hồn từ bên trong ra ngoài, nó vừa là nơi trốn chạy vừa là nét hiệu chiến. Đã có những kẻ độc tài muốn cấm đoán nó, nhưng nó đã luôn luôn hồi sinh trong vùng đầm lầy của những thành phố cổ, để giờ hai cánh tay ra ôm lấy những người dân bị đẩy vào cảnh nô lệ, để mang lại cho họ sự quên lãng mà họ rất cần. Trong điệu nhảy Tango, mọi khó khăn của họ đều nhạt nhòa, và họ quên đi sự áp bức cũng như tình trạng đói nghèo quỷ quái. Vì thế mà Tango không chỉ là một điệu nhảy, và cũng vì thế mà cha mẹ tôi muốn đưa nó ra toàn thế giới. Họ muốn nó trở thành nổi tiếng trên cả địa cầu này.

- Và vì thế mà họ đã chết, phải không?

- Chẳng phải chỉ vì vậy. Điều đáng quan tâm hơn là những người dân làng quỷ quái ở đây.

- Đó là ý kiến của riêng cô.

Cô ta đi thẳng về phía tôi.

- Và vì thế, ông Singlair, tôi muốn xin ông một điều.

- Điều gì?

Cô ta chìa một cánh tay về phía tôi.

- Hãy nhảy với tôi điệu Tango. Hãy nhảy với tôi bây giờ, nhảy với tôi tại đây!

CHƯƠNG 9

T hoạt tiên, tôi không nói gì. Tôi đã tính đến mọi khả năng, chỉ trừ chuyện này. Tình huống đạt tới đỉnh cao của nét quái gở. Trên đầu tôi là một xác chết bị dán dính vào trần phòng. Ở dưới này là một cô gái đẹp mời tôi nhảy cùng cô ta điệu Tango.

Điệu Tango chung cuộc, điệu nhảy vào cái chết, suy nghĩ đó lao vọt qua đầu óc tôi. Tôi lắc đầu.

- Cô có điên không, Ramona? Cô có biết cô vừa yêu cầu tôi làm gì không?

- Tại sao?

- Trời đất ạ, bên cạnh chúng ta đang có người chết. Vậy mà cô muốn tôi khiêu vũ với cô?

Cô ta cúi đầu rồi lắc lắc dữ dội, búi tóc suýt chút nữa tuột ra.

- Ông chẳng hiểu gì cả, ông Singlair, chẳng hiểu gì hết.

- Thế thì cô giải thích cho tôi hiểu đi.

- Tango là một điệu nhảy, nhưng nó cũng còn là sự thể hiện một tình cảm mạnh mẽ. Nó là tất cả. Đau đớn, buồn thương, vui sướng, cảm nhận. Cả cái chết và sự sống đều thuộc về nó, cả hai hợp với nhau tạo nên điệu nhảy. Tôi muốn chúng ta nhảy điệu nhảy đó. Nếu ông chấp nhận lời đề nghị của tôi thì sẽ rất tốt cho ông. Xin ông tin tôi!

- Tại sao nó lại tốt cho tôi?

- Rất đơn giản. Ông tới đây để giải câu đố bí hiểm. Ông có thể làm điều đó, nhưng ông cũng phải sẵn sàng chấp nhận một số điều kiện nhất định.

- Và một trong những điều kiện đó là bản Tango chung cuộc?

Cô ta thậm chí chẳng thêm cười trước sự so sánh của tôi, chỉ im lặng gật đầu.

Tôi cân nhắc. Nên nhảy, hay không nên nhảy? Có phải đây là một cạm bẫy để đánh lạc hướng? Tôi đâu có phải một tay khiêu vũ điệu nghệ. Tango, lại càng không. Người đàn bà này đang theo đuổi ý định gì?

Cô ta không nói nữa, chỉ đưa lưỡi liếm vòng môi đỏ, chờ đợi.

- Ông đừng cân nhắc lâu quá. Điệu nhày này rất quan trọng đối với ông.

- Thôi được, tôi đồng ý.

- Thế thì tốt. - Cô ta nói.

- Nhưng nhảy không nhạc sao?

Người đàn bà tiến lại phía tôi và mỉm cười.

- Chúng ta sẽ có nhạc, John. - Cô ta thì thào - Em mời anh!

Tôi nhìn cô ta.

Ramona Sanchez đã đứng vào tư thế khiêu vũ trước mặt tôi. Trông cô ta thật giống một con búp bê, chỉ đôi mắt ánh lên vẻ mời gọi.

- Thôi được! - Tôi lăm bắm - Ta nhảy!

Tôi không e ngại nữa. Trong đời tôi đã làm biết bao việc mà thoạt nhìn có vẻ điên khùng. Tại sao tôi lại không thể nhảy lúc này?

- Hay lắm, John...

Cô ta chạm vào người tôi, dướn thân hình về phía tôi và chính trong giây đồng hồ đó, tôi nghe

tiếng nhạc vang lên...

CHƯƠNG 10

Tôi cứng người lại trong vòng tay cô ta, nhưng không gỡ người ra mà chỉ quay đầu sang bên. Âm nhạc vang lên, nhưng tôi không nhìn thấy chiếc loa nào. Làn nhạc vừa buồn thương náo nức vừa hoang vu dữ tợn - thật bí hiểm. Nét cứng đờ trong người tôi không giảm sút.

Tôi nuốt khan, yết hầu chuyển động, Ramona nhận thấy.

- Có chuyện không ổn sao?

Tôi hắng giọng.

- Có. Tôi thấy lạ vì tiếng nhạc, chắc cô cũng hiểu.

- Sao lại thế. - Cô ta nói và nhìn thẳng vào mặt tôi - Tôi đã nói với ông là ta sẽ có nhạc.

- Hay lắm. Thế nhạc đó ở đâu ra?

- Từ khắp mọi nơi. Ông đã biết ngôi nhà này là một ngôi nhà đặc biệt. Nó cũng khó đoán như điệu nhảy Tango. Có lúc tràn đầy cảm xúc, rồi lại đòi trả thù và nguy hiểm. Phải, ngôi nhà này là một điều kỳ diệu. Tôi khuyên ông nên chú tâm nghe nhạc. Hãy quên hết mọi chuyện khác. Chỉ có âm nhạc là đáng kể, và dĩ nhiên cả hai ta nữa. Rồi ông sẽ thấy là ông nhảy được, ngay cả khi ông chưa bao giờ học điệu Tango trong đời. Ông sẽ nhảy nó, ông sẽ lướt trên sàn nhà, ông sẽ thành một vũ công hoàn hảo...

Những câu nói đó vang lên sát tai tôi, với một giọng nói hoàn toàn khác lạ. Mềm mại hơn, hấp dẫn hơn, quyến rũ hơn...

Chính thế, quyến rũ! Cô ta muốn dùng mách khéo đàn bà để quyến rũ tôi, để xoay tôi như chong chóng, để hút hết lý trí của tôi, để biến tôi thành một kẻ bất lực trước ma thuật của ngôi nhà.

Hai chúng tôi bây giờ đang rất gần nhau, sát đến nỗi tôi ngửi rõ mùi hương từ cơ thể cô ta.

Thế giới ngày nay có những loại nước hoa được tạo bởi nhiều loại hương khác nhau, được pha chế nhắm thẳng vào lòng ham muốn dục tình trong người đàn ông. Ramona Sanchez đang dùng một thứ nước hoa như thế.

Bây giờ, khi sát người vào nhau khiêu vũ, tôi ngửi mùi hương càng đặc biệt rõ ràng. Nó là một mùi hương đánh thẳng vào nhục giác, một mùi hương có thể khiến ta mê muội, một mùi hương thậm chí khiến ta say nếu ngửi hít lâu. Trong những đám mây hương vô hình đó, hình như kể cả những nốt nhạc cũng nhợt nhòa đi, tôi chuyển động như một người lên đồng.

Thêm vào đó là thân hình cô gái.

Cô ta hầu như không mặc gì cả dưới làn váy mỏng tang, có chăng nữa thì cũng chỉ là một mảnh quần lót mỏng như hơi thở. Ramona không dùng áo lót ngực. Tôi nhận rõ điều này khi bàn tay của tôi trượt trên nền lụa phía sau lưng và chạm vào một điểm nhạy cảm. Ramona giật người lên, cười nhẹ, giọng khàn trầm, rồi cô ta ép thân hình sát vào tôi hơn nữa.

Một thân hình tuyệt vời! Hoàn hảo! Một thân hình dù có mặc trang phục cũng gây cảm giác như đang lửa thế.

Hai chúng tôi khiêu vũ, hai chúng tôi trượt trong dòng nhạc. Tôi có cảm giác như mình đang lạc vào một cơn mơ, bởi mọi bước nhảy đều đến với tôi dễ dàng trơn tru như tự động, cả hai chúng tôi tạo thành một đơn vị khiêu vũ hoàn hảo.

Chúng tôi lướt nhẹ nhàng trên nền gỗ bóng. Trong những lần chạm vào nó, thỉnh thoảng tôi loáng thoáng cảm nhận được độ cứng, nhưng cảm giác chung là nó chẳng còn tồn tại nữa và cả

hai chúng tôi đang trôi bồng bềnh trong không gian.

Như trong một cơn say.

Trong phòng cũng đã có ánh sáng. Cây đèn pin của tôi bây giờ nằm dưới nền phòng. Quầng sáng của nó chiếu xiên qua căn phòng, đập vào tường.

Thân hình người con gái nằm gọn trong vòng tay tôi, nhưng vẫn mềm mại và vô cùng uyển chuyển. Cái đầu hơi ngửa ra phía sau, nửa phần trên dướn về phía trước để hai cơ thể chạm vào nhau. Tôi nhảy từng bước điệu nghệ, từng bước xoay, từng bước lùi, điệu Tango chung cuộc trở thành một sự kiện gợi cảm đỉnh cao.

Tôi cảm nhận thấy đầu gối của cô gái chạm vào chân mình trong mỗi bước nhảy. Thỉnh thoảng, Ramona lại cười hoặc khê rên lên, thế rồi đôi mắt cô sáng long lanh, miệng hé mở, hai dải môi dày dạn ánh lên mồi mọc.

Tôi chống lại cảm giác bị cuốn theo âm nhạc và cuốn theo điệu nhảy. Tôi không muốn cùng người con gái này khiêu vũ xuống thẳng địa ngục và ra mắt quỷ sứ. Điều tôi duy nhất mong muốn tìm ra ở đây là bí mật của ngôi nhà quý ám này, cái mục tiêu hiện thời mỗi phút mỗi trôi nên khó khăn hơn.

Ramona là một người đàn bà nắm rất vững nghệ thuật quyến rũ đàn ông. Mọi khía cạnh trong con người cô ta đều mang nét khêu gợi giới tính.

Và khi cô ta uốn lượn như một con rắn theo những nhịp nhạc, rướn sát vào thân thể tôi hơn, hai đầu vú nổi rõ dưới nền vải mỏng, trượt trượt trên nền áo sơ mi của tôi.

- Em muốn phát điên lên. - Cô gái thì thào - Đây là máu của chúng ta, và tâm hồn của chúng ta, là máu của chúng ta trong điệu nhảy. Anh có hiểu không?

- Chưa hiểu hẳn.

- Anh đã vào cuộc rồi, anh đang nhảy cùng em. Anh không thể chống chọi trước sức thuyết phục của điệu nhảy.

- Giống như cha mẹ em phải không?

- Họ không còn sống nữa. - Ramona nói.

Không hiểu tại sao, bây giờ tôi không còn tin hẳn vào điều đó.

Ví dụ như với Pierre Piccard, người đã xuất hiện trước mặt tôi trong tư thế một thực thể quái đản.

Ở đây có những chuyện chạy ngược lại với định luật bình thường. Tôi phải gở cho được mối rối này. Nhưng trong lúc đầu tôi suy nghĩ như vậy thì thân thể cả hai chúng tôi vẫn tiếp tục quay theo điệu nhảy. Dù là tôi đang dẫn hay cô gái đang dẫn, không ai có thể quả quyết được, hai chúng tôi tận dụng từng khoảng không gian trong căn phòng.

- Đây là một căn phòng đặc biệt. - Cô gái thì thào vào tai tôi - Nó là một căn phòng tuyệt vời. Đây là nơi cha mẹ em đã luyện nhảy. Đây chính là nơi họ đã dạy điệu Tango cho rất nhiều học trò. Đây là thế giới thật sự của họ, anh có hiểu không?

- Tôi có linh cảm thấy đôi điều.

- Thế nên hãy nhảy đi. Hãy để chúng ta nhảy tiếp, rồi lúc đó anh sẽ nhìn thấy và nhận ra bí mật của trường dạy khiêu vũ này. Chỉ điệu Tango mới làm nổi điều đó, John, chỉ một mình nó...

Trong một vòng quay điệu nghệ, hai chúng tôi xoay người lại. Cảm giác tròn trành đột ngột bốc lên. Tôi nhớ rằng cơ thể tôi còn chưa hoàn toàn lại sức sau những sự kiện không vui vẻ trong nhà Piccard.

Cảm giác trôi trành tăng lên.

Tôi hơi lảo đảo một chút, mất thăng bằng, nhưng Ramona nhanh chóng giữ chặt lấy tôi.

- Đừng lo, John, chúng ta sẽ làm được. Chỉ hai chúng ta thôi, không một ai khác... - Cô ta thối đầu yếm vào tai tôi - Sau điệu khiêu vũ này, chúng ta sẽ bước vào một căn phòng khác của ngôi nhà và em sẽ cho anh đến rất gần thiên đường của tình yêu...

Câu nói rất thích hợp với những câu chuyện diễm tình. Tôi có cảm giác những từ ngữ dịu ngọt đó phủ xuống như những vòng dây mềm mại, quấn lấy tôi, hút ý chí của tôi. Không hay chút nào!

Nhưng chúng tôi vẫn tiếp tục nhảy.

Chúng tôi xoay từng vòng theo những mệnh lệnh Tango. Mỗi khi xoay đầu và có cơ hội, tôi lại đưa mắt nhìn những khoảng tường và có cảm giác như chúng đang thay đổi. Những mảng tường không còn là vật liệu chết nữa, chúng đang chứa đầy những chuyển động hối hả, vụt qua vụt lại như những bóng đen.

Những gương mặt, những dáng người, những thân hình loáng thoáng hiện lên ở khắp nơi, như tạo lên một lớp giấy dán tường sống động.

Thật không thể tưởng tượng nổi, không thể phân tích bằng logic bình thường, chúng thật khác lạ, như đang trôi ra từ một thế giới kỳ quái.

- Anh khỏe không, John?

- Có lẽ...

- Thế thì ta nhảy tiếp đi. - Ramona khẽ nói - Em muốn anh thấy vui. Em đã quyết định dùng điệu Tango để mang hạnh phúc đến cho anh.

Lần này, những từ ngữ của cô ta đập vào tôi rồi rơi rụng xuống như những giọt mưa rơi qua những chiếc lá xanh. Đã có quá nhiều thay đổi. Đầu tiên là những bóng dáng đang hiện lên trong tường. Chúng không còn là bức tường của ban nãy, chúng đã thành một loại màn ảnh đang chiếu lên một số cảnh tượng. Chỉ có điều những đoạn phim bây giờ vẫn còn quá mờ ảo, không rõ chi tiết. Đã có một thế lực lạ lùng tấn công vào nơi này. Có lẽ chúng muốn hủy diệt hoặc thay đổi. Tôi đoán xác suất hủy diệt cao hơn.

Chúng tôi đang nhảy trong quầng tối. Quầng sáng của ngọn đèn pin chiếu vào khoảng tường phía đối diện. Vòng tròn của nó nổi lên thật rõ, gay gắt, như một quầng trăng sáng giữa trời.

Như một dấu hiệu của hy vọng...

Những vòng quay bây giờ nổ ra liên tiếp, nhanh như chớp. Tôi không còn nhìn thấy vòng sáng nữa, tôi xoay lưng lại với nó, thế rồi chúng tôi cọ sát thân hình vào nhau, nhảy điệu Tango Số Mệnh tại chỗ.

Ramona hơi rướn thân hình cô ta lên một chút, bây giờ tôi có thể nhìn thẳng vào mặt bạn nhảy. Một lớp mồ hôi mỏng phủ trên làn da. Cả mồ hôi cũng đang tỏa ra mùi hương quyến rũ. Làn môi bây giờ còn mơn mọc hơn, thắm màu hơn, bí hiểm hơn.

Trong một thoáng, tôi tưởng tượng đến cảnh từ khe hở mờ mờ giữa hai làn môi thắm màu kia mọc ra hai cái răng thật dài, thật nhọn của một con ma cà rồng, rồi ngoạm vào cổ tôi. Nhưng điều đó không xảy ra, tôi không nhảy với một con ma hút máu.

Chúng tôi vẫn tiếp tục uôn theo từng bước Tango. Thêm một lần nữa, Ramona áp sát thân hình tới, thúc ép tôi cảm nhận hầu như toàn bộ cơ thể cô ta.

Giai điệu kéo dài ra. Một cây đàn violon rên rỉ não nuột như muốn khóc, thế rồi bản Tango bẻ

gãy trò chơi đó, chuyển sang một nhịp điệu khác.

Chúng tôi nhảy theo.

Tôi phải nhảy theo, tôi không làm khác được. Tôi bị kéo đi, hầu như được bế bổng lên trong không gian. Tôi trôi bồng bềnh trên nền phòng. Những bức tường của căn phòng chuyển động theo.

Chợt một thoáng, tôi nhìn lên phía người chết đang dán trên trần phòng. Cả ở đó cũng đang hiện ra những hình ảnh lạ, bao quanh thân hình người đàn ông. Phải chăng nhìn lên đó, tôi sẽ nhìn vào một thế giới khác?

Điệu nhảy tiếp tục.

Nhanh hơn, vội vàng, hốt hoảng.

Tôi nghe tiếng cô ta thở, tiếng cô ta rên rỉ, hai chân tôi chuyển động như máy. Nếu cô gái bây giờ không dừng lại, chẳng bao lâu nữa tôi sẽ đập lưng vào tường.

- Đây...! - Cô gái thét lên và buông tôi ra.

Tôi lao đảo lúi lắt. Dáng hình tôi lao xuyên qua quầng sáng của ngọn đèn pin như một hình cắt giấy kỳ quặc.

Một bước nữa, rồi một bước nữa, rồi sau đó...

Tôi chòng chành, muốn xoay người lại, nhưng đột ngột có một cặp hai chi trước mọc ra từ tường, tóm chặt lấy hai khuỷu tay tôi từ phía sau, giữ chặt tôi lại.

Vậy là đã đúng, một cạm bẫy.

Ramona Sanchez đứng trước tôi, dung đưa thân hình, cười hoang dại...

CHƯƠNG 11

P hía bên kia đã đánh trúng tôi, đã tóm được tôi. Nhưng tôi chưa biết đối thủ là ai.

Ramona hả hê sung sướng. Cô ta đứng trước mặt tôi, rướn người về phía trước, giơ thật rộng hai cánh tay ra, để rồi vụt nhổm dậy trong nét duyên dáng của một vũ công hoàn hảo, như muốn chứng minh cho tôi biết cô ta vẫn còn sức lực để nhảy nữa, nhảy mãi.

Bây giờ cô ta không cười nữa. Bây giờ cô ta chỉ nhìn tôi trần trối và có lẽ cũng nhìn cả hai bàn tay đang tóm lấy hai khuỷu tay tôi từ sau lưng.

Tôi xoay đầu lại.

Bàn tay sao? Không, đây không phải tay người mà là hai chi trước khổng lồ, anh ánh màu tím, hai chi trước của một con quái vật đang rình mò sau tôi.

Nhưng tôi không nhìn thấy nó. Mà nó cũng không thể chui ra từ một khoảng chân không.

Từ bức tường chẳng?

Tôi nhớ lại những hình dạng lờ mờ những cảnh tượng gây ấn tượng kinh hoàng đã hiện lên trên bốn bức tường khi tôi đang nhảy. Và tôi hiểu ra những gì trước đó vừa hiện lên như một khúc phim, giờ đây đã vật chất hóa, biến thành thực thể.

Một con quái vật ở đây.

Nó đã rình mò và giờ tóm trúng tôi.

Tất cả những suy nghĩ đó lao vút qua đầu óc tôi chỉ trong vài giây đồng hồ, vài giây đồng hồ đủ cho tôi hiểu ra nhiều thứ. Ngôi nhà này bao chứa một bí mật khủng khiếp và chuyện này liên quan trực tiếp đến gia đình Sanchez.

Tôi vẫn đứng yên, không chuyển động, tập trung toàn bộ cảm nhận vào hai bàn tay đang tóm lấy mình.

Ramona lùi về. Cô ta không cười nữa, cô ta chuyển động thật mềm mại và tự tin, cái cách chuyển động của một người chiến thắng.

Rồi tôi nghe tiếng thét.

Không phải một tiếng thét trực tiếp. Đầu tiên nó chỉ là tiếng rên rỉ trầm đục, trộn lẫn với những âm thanh nghẹn ngào trong cuống họng. Tôi thậm chí không giật mình, bởi tôi thấy đó là những âm thanh quen thuộc.

Tôi đã nghe thấy chúng một lần, khi cùng Gaston Lacre ngồi chờ ở khoảng hành lang ngoài kia. Những tiếng thét trước khi ra tay, trước khi giết chóc, trước khi hủy diệt. Giờ đến lượt tôi vào thế nạn nhân.

Dù người nào hoặc kẻ nào đang đứng đằng sau tôi trong bức tường kia, chắc chắn nó coi tôi là kẻ tử thù.

- Đúng thế. - Ramona nói, nghe như giọng chia biệt - Vậy là xong, John. Anh đã phạm luật. Anh đã quá tò mò. Anh đã tỏ ra không kính trọng cha mẹ tôi. Anh giống như tất cả lũ người kia. Anh muốn phá hủy ngôi nhà này, nhưng đừng tưởng có kẻ nào làm được điều đó! Những bọn người khác cũng đã không làm được. Chúng cứ tưởng cha mẹ tôi đã chết rồi. Nhưng không phải thế. Cha mẹ tôi vẫn sống, mặc dù trong một phương thức khác. Tôi đã nghe lời nhắn gọi của họ, và tôi đã bước theo chân họ như một đứa con gái trung thành. Ngôi trường dạy khiêu vũ này sẽ phải được khai trương trở lại cho thời kỳ tính sổ bắt đầu. Chúng tôi đã bắt đầu với hấn. - Cô ta giơ cánh tay lên trên trần phòng.

Một tích tắc sau đó, tôi rõ là con người trên kia đã nằm chắc trong móng vuốt của nỗi kinh hoàng, của "Pháp Thuật Đen".

Suốt từ lúc tôi vào phòng, xác chết nằm yên. Bây giờ nó đột ngột chuyển động, nó co hai cánh tay và chân lại, thế rồi nó rơi xuống đất.

Thân người đập thẳng xuống nền phòng, nằm lại đó, cứng đờ. Ramona lộ vẻ hài lòng. Cô ta gật đầu về phía xác chết.

- Cả gã cũng có tội trong cái chết của cha mẹ tôi. Tất cả bọn chúng đều có tội. Cả lũ dân làng khốn kiếp, quỷ ám dưới kia! Tất cả lũ chúng đều đã nhúng tay vào tội ác, giống như anh, John.

Cô ta vừa nói vừa giơ một cánh tay về phía tôi, rồi vừa bước về hướng cửa ra vào vừa để mắt đến tôi. Đến ngưỡng cửa, cô ta dừng lại.

Ramona bật lên một tràng cười chát chúa, rồi biến mất. Cánh cửa bị cô ta đập thật mạnh, nghe như tiếng súng nổ.

Đối với Ramona, tôi là người đã chết rồi.

Nhưng cô ta nhầm to!

CHƯƠNG 12

Đầu hàng có nghĩa là chiến bại!

Đã không biết bao nhiêu lần tôi khắc sâu câu nói đó trong xương tủy. Tôi hoàn toàn không nghĩ đến chuyện thả số phận mình vào móng vuốt của con quái vật đứng trong tường, dù nó có đang siết hai khuỷu tay tôi cứng đến mức nào chẳng nữa.

Phải làm một điều gì đó!

Tôi chuyển động, bởi hiện thời tôi còn quay được người và cả hai chân cũng vẫn còn tự do.

Đầu tiên, tôi đạp chân phải ra phía sau, nhưng chỉ chạm vào thành tường cứng. Cảm giác đau dội lên trong gót chân.

Khi dùng chân trái đạp về phía sau, tôi cũng thu kết quả tương tự. Hơn thế nữa, con quái vật hoàn toàn không nghĩ chuyện thả tôi ra. Nó tóm lấy tôi như hai gọng kìm bằng thép. Kể cả xoay lẫn vặn người cũng chẳng được ích gì, hai cánh tay của nó vẫn trơ trơ ra đó.

Tôi lao người về phía trước.

Thân hình tôi tiến được khoảng chừng hai phân, thế rồi lực kéo giữ tôi lại và từ khoảng tường sau lưng lại vang lên tiếng thét và tiếng ngập ngựa kinh hoàng.

Những âm thanh được sinh ra trong một chuồng dã thú. Được trộn vào tiếng tru và tiếng thở hào hển, như đang có một luồng khí nóng thổi lướt qua gáy tôi.

Thế rồi con quái vật kéo giật tôi.

Nhanh và mạnh, đến mức độ tôi không có cơ hội cưỡng lại. Tôi phải tuân theo sức lực quỷ ám đó, cái lực giữ nhất quyết không thả tôi ra.

Lưng tôi cảm nhận bức tường. Nó không mềm ra, cũng không tan, nó vẫn cứng như bình thường, nhưng trong lòng nó bây giờ là một thể lực quái ác, mạnh mẽ, nhắc tôi nhớ đến lực hút của địa ngục.

Chúng muốn có tôi, chúng muốn cài tôi vào trong ngôi nhà quỷ ám này.

Cánh tay bên phải buông tôi ra, để chỉ một tích tắc sau đó, nó giơ cánh tay chặn ngang lấy cổ họng tôi.

Đối thủ có lẽ cho động tác này là chung cuộc.

Nhưng đối với tôi thì không!

Chính nó đã cho tôi một cơ hội. Chính trong tích tắc chi phải của quái vật buông khuỷu tay tôi, bàn tay phải của tôi như tự động trượt vào túi áo, nơi để cây thánh giá bạc. Chưa đầy một giây đồng hồ sau, tôi ra tay, bắt chập cảm giác đau do móng vuốt quái vật đang cào thành những trầy xước trên da cổ mình.

Tôi giật tay phải, giơ cây thánh giá bạc lên cổ mình, dí sát vào chi trước của quái vật.

Một âm thanh khủng khiếp vang lên sau lưng tôi. Một âm thanh không thể miêu tả nổi, như một tiếng thét hoang dã từ thuở hồng hoang, trộn lẫn tiếng đổ vỡ, tiếng cào xé. Tôi đã đánh trúng con quái.

Trúng hồng tâm.

Tôi lao người về phía trước, lao đảo, muốn ngã, nhưng rồi lại giữ được thăng bằng. Ngay lập tức, người tôi xoay phắt lại.

Tay tôi vẫn cầm chắc cây thánh giá, mắt tôi nhìn những chiến tích nó vừa tạo nên.

Lần này, quầng sáng của ngọn đèn pin đã chĩa chính xác vào mục tiêu cần soi tới. Tôi nhìn rõ những gì đang xảy ra trong lớp tường. Một nỗi kinh hoàng trần trụi phủ xuống đầu kẻ đối địch với tôi.

Dù là người hay ma, dù đang rình mò gì trong đó, nó đã không kháng cự được trận tấn công của cây thánh giá thần.

Một cái bóng lướt thật nhanh qua khoảng tường. Một con ma độc ác, vốn thâm màu, nhưng bây giờ bị pháp thuật của cây thánh giá choàng một màng phim sáng chói lên trên.

Con ma kháng cự, nó xoay mình, vươn dài hai tay ra và nhào sang trái rồi sang phải, nó vật vờ như đã hóa điên, nó tìm cách lẩn tránh quyền uy của "Pháp Thuật Trắng".

"Pháp thuật trắng" xé nát nó ra.

Cái tâm hồn đen tối bị xé tươm ra từng mảnh nhỏ, bung ra bốn phía và lồng lộn cuộn sóng lên như muốn phá nát mảng tường từ bên trong.

Nhưng mảng tường đứng lại.

Không một vết run, không chuyển động, mặc dù trong lòng nó là cả một cơn bão lồng lộn của "Pháp Thuật Đen".

Những khuôn mặt khác thoáng hiện lên rồi vụt tắt. Những vết mặt ma nát tươm lao vụt qua nhanh như chớp, biến mất, rồi lại hiện về. Trông cảnh tượng như có kẻ điên khùng đang nhanh tay bật rồi tắt nguồn đèn, tần suất bật tắt không đầy một giây đồng hồ.

Tiếng tru rên thảm thiết xộc thẳng vào đầu óc tôi. Nó cắt như một lưỡi dao, rùng rợn như tiếng rít của một lưỡi cưa máy đang kề sát tai tôi, nó là dấu hiệu sống cuối cùng của thực thể trong tường.

Một thoáng sau, mọi việc kết thúc. Quầng sáng của chiếc đèn pin soi vào một khoảng tường hoàn toàn bình thường.

Tôi nhặt đèn pin lên, cùng nó xoay một vòng.

Quầng sáng run rẩy lướt qua thân hình cứng đờ của Gaston Lacre. Rõ ràng là thể lực của ngôi nhà đã muốn bắt tôi chịu chung số phận với người đàn ông này. Một nỗi giận dữ vô biên sôi cháy. Tôi căm thù ngôi nhà này. Tôi chẳng phải chỉ căm thù những bức tường, những trần phòng, những lối đi hoặc những khung cửa sổ đã bị bịt kín, tôi căm thù tất cả những con người có liên quan đến ngôi nhà này, như Ramona cùng cặp bố mẹ đã chết của cô ta.

Đã chết sao...?

Tôi bây giờ không còn tin là họ thật sự đã bỏ mạng. Hai con người đó vẫn còn ẩn náu đâu đó trong ngôi nhà này, để tiếp tục làm sống dậy cái trường dạy khiêu vũ quỷ ám của họ.

Họ cùng đứa con gái muốn trả thù tất cả những con người đã đuổi họ xuống với ma quỷ. Đột ngột, tôi có cái nhìn khác hẳn về những người dân ở ngôi làng thanh bình dưới kia. Rất có thể họ đã không còn một con đường nào khác là hủy diệt đôi vợ chồng quỷ quái đó.

Chúng là người, hay là tà ma, hay là những thực thể sống quái đản đã từ lâu bán linh hồn cho những thể lực khác, đến với những chiều không gian kinh hoàng khác, đến với thế giới của cái Ác, của "Pháp Thuật Đen" và của Tử Thần.

Hiện tôi vẫn còn thời gian để xem xét căn phòng cho kỹ. Thêm một lần nữa, tôi để quầng sáng của chiếc đèn pin sẫm soi từng mảng tường. Vừa xem xét tôi vừa nghĩ về những gì đã nhìn thấy khi nhảy điệu Tango Số Mệnh. Những bức tường lúc đó vẫn đứng yên, nhưng tôi đã nhìn thấy những cảnh phim chồng chéo lên nhau, nối tiếp nhau, những cảnh phim mờ ảo, nơi những

đường nét chưa được vật chất hóa một cách rõ ràng.

Chúng thuộc về một thế giới u ám, nằm ngoài thế giới của chúng ta. Một thế giới của những chiều không gian khác. Địa ngục chỉ là một mảnh đất rất nhỏ trong thế giới đó.

Nó không chỉ chứa địa ngục của thời trung cổ với chảo lửa, khói và những con người la hét, mà còn chứa những thế giới khác, không kém phần u ám và dữ tợn. Từ thế giới của chúng ta cũng có những con đường sang với chiều không gian đó, người ta gọi đó là những cánh cửa chuyển hóa, hay những đường hầm pháp thuật.

Tôi đã không ít lần đi qua chúng để bước sang với những chiều không gian đó. Bây giờ tôi tự hỏi mình liệu căn phòng này với toàn bộ những hồn ma chưa được thực thể hóa có phải là một đường hầm pháp thuật như vậy, hay tôi cần phải chú trọng đến toàn bộ ngôi nhà.

Đó là câu hỏi lớn, mà cây thánh giá thần cũng chẳng thể mang lại lời giải đáp.

Tôi đã thoáng nghĩ đến chuyện kích hoạt cây thánh giá bằng cách niệm thần chú. Nhưng làm như vậy tôi sẽ đạt được những gì?

Đầu tiên, trong gian phòng này sẽ tụ hợp một sức lực rất lớn của "Pháp Thuật Trắng", một sự tập trung ánh sáng, đối lập với bóng tối của những thực thể trong tường.

Nhưng làm như vậy, câu đố bí hiểm sẽ chẳng được giải thích. Vì trong không gian quanh tôi hiện không có những đồng loại vô tội bị nguy hiểm đến tính mạng, nên sử dụng đến pháp thuật tối cao có lẽ sẽ là động tác lạm dụng quyền uy. Tôi bỏ suy nghĩ đó.

Đồng loại ư? Tôi còn một đồng loại khác trong nhà này, nhưng đó là một thực thể chẳng vô tội chút nào: Ramona. Những giây đồng hồ sau, toàn bộ dòng suy nghĩ của tôi xoay quanh cô ta. Ramona có phải là người? Đúng, cô ta là người, cô ta đã hành động và cư xử như một con người.

Chỉ có điều tâm hồn cô ta đã thấm đẫm tư tưởng ma quái. Những thế lực của ngôi nhà này đã dùng cô ta làm công cụ, và ẩn đằng sau thế lực đó chắc còn là cặp bố mẹ đã chết của cô ta với linh hồn ẩn náu trong những bức tường.

Không còn một tiếng động nào nữa, không có tiếng thét, không có tiếng rên rỉ, không có tiếng thở than và không có tiếng thì thào. Một không gian tĩnh lặng đến đáng sợ.

Nhưng tôi không muốn dành trọn những tiếng đồng hồ sau đó cho việc ở lại giữa bốn bức tường này. Ngôi nhà rất lớn. Ở đâu đó phải có cầu thang dẫn lên tầng trên, và ở tầng trên cũng phải có một vài căn phòng khác. Có lẽ lên trên đó tôi sẽ phát hiện ra phòng khiêu vũ thứ hai. Chắc chắn một ngôi nhà được dùng làm trường dạy khiêu vũ phải có nhiều phòng khiêu vũ như vậy.

Tôi xoay người đi, lòng không khỏi mừng vui khi lại nghe thấy những bước chân bình thường của chính mình. Chỉ sau vài bước, tôi đã đến bên cửa ra vào.

Tôi thận trọng kéo nó ra, không muốn gặp bất ngờ thứ hai.

Nhưng có đề phòng cũng vô ích.

Đã có kẻ đứng ngoài cửa, chờ tôi.

Đó là Pierre Piccard!

CHƯƠNG 13

Tôi bất giác giật mình khi nhìn vào khuôn mặt nhợt nhạt màu phô-mai. Khốn kiếp, anh ấy trông thật giống một cương thi như vô vàn những cương thi mà tôi đã gặp trong cuộc đời nghề nghiệp.

Nhưng có phải Pierre Piccard thật sự là thành viên của nhóm những xác chết đã được dựng dậy? Đây là một câu hỏi quan trọng, và vì thế mà tôi quyết định chưa hành động vội. Tôi từ từ lùi lại, để cửa mở.

Tôi chờ anh ta phản ứng. Tôi muốn cho Pierre Piccard một cơ hội.

Pierre Piccard cũng đang chần chừ. Anh ta vẫn chưa đứng vững được, thân hình cứ ngã sang bên này lại nghiêng sang bên khác, nhưng anh ta không bị ngã.

Vừa nghiêng ngã như vậy, anh ta vừa nhìn vào trong phòng. Kể cả trong bóng tối nhờ nhờ bây giờ, tôi cũng nhìn rõ hai con mắt bất thường đó, hai con mắt như được phủ một lớp bạc mỏng bên trên.

Tôi hướng đèn pin lên, quầng sáng đập thẳng vào mặt Pierre Piccard và khiến nó thay đổi, nhất là hai con ngươi. Bây giờ chúng sáng rực lên, phản chiếu lại ánh sáng như muốn khiến tôi chói mắt. Xoay nhẹ đầu sang một bên, tôi hạ đèn pin xuống một chút, tắt đèn đi, và Pierre Piccard bước lên phía trước.

Một bước ngắn vụng về, vội vàng, đến bước thứ hai, rồi anh ta giơ thẳng hai cánh tay về phía tôi.

Tôi để anh ta tiến tới.

Là một cương thi hay chỉ là một người bị thôi miên? Đây là câu hỏi quyết định đối với Pierre Piccard. Tôi chỉ nhận được câu trả lời nếu sử dụng đến món vũ khí mạnh mẽ nhất của mình: cây thánh giá bạc. Hoặc cây thánh giá sẽ hủy diệt anh ta, hoặc món vũ khí thần sẽ xua đuổi hồn ma, cứu Pierre ra khỏi trạng thái bị thôi miên.

Hy vọng khả năng thứ hai sẽ là hiện thực. Tôi giơ cây thánh giá thẳng về hướng Pierre Piccard. Nổ ló ra khỏi bàn tay phải của tôi, nó lấp lóe sáng, bởi tôi lại bật đèn pin lên, chiếu vào nó từ bàn tay kia từ phía sau.

Pierre Piccard tiếp tục đi tới. Anh ta không quan tâm đến cây thánh giá thần, anh ta muốn tóm lấy tôi. Những ngón tay nhợt nhạt của anh ta chuyển động như muốn luyện tập sẵn động tác bóp cổ, tặng cho tôi cái chết ngộp.

Tôi để Pierre Piccard tiến lại thật gần, cho tới khi tôi tin chắc không thể có chuyện trục trặc xảy ra.

Tôi giơ bàn tay phải về phía anh, bàn tay cầm cây thánh giá bạc, và Pierre Piccard tóm lấy.

Hai bàn tay của anh ta ôm chặt lấy vị cứu tinh của tôi, giữ thật chắc, không ném nó đi. Đồng thời, đầu anh ta giật thật mạnh về phía sau. Ngay trong lúc đó, nét mặt anh ta đã thay đổi. Sự trống vắng biến mất, cả lớp bạc phủ trên đôi con ngươi cũng rút lui.

Thay vào đó, anh ta thét lên, khiến người nghe rợn đến xương tủy.

Một tiếng thét khủng khiếp. Anh ta ôm lấy cây thánh giá, nhảy giật lên, miệng không ngừng gào la, anh ta chạy sang ngang rồi cuối cùng, đôi chân không đủ sức giữ trọng lượng của chủ nhân.

Pierre Piccard đổ sập xuống dưới chân tôi, nằm lại.

Tôi đã kịp đỡ cho anh ta một chút, giảm sức lực của cú đập xuống nền phòng. Pierre Piccard

bây giờ nằm nghiêng và tôi biết anh không phải là một cường thi thật sự, bởi bọn cường thi không bao giờ rên rỉ khi chạm phải cây thánh giá thần. Vào trường hợp đó, chúng không còn sức lực để phát ra bất kỳ một âm thanh nào, chúng sẽ bị cây thánh giá thần và "Pháp Thuật Trắng" hủy diệt trong chốc lát.

Thế còn Pierre Piccard?

Tôi cúi người xuống phía anh. Anh nằm nghiêng, duỗi dài tay ra, giữa hai lòng bàn tay vẫn là cây thánh giá. Nhưng tại sao anh lại hét lên như vậy? Tại sao lại đau đớn đến như thế?

Tôi nhìn thấy nguyên nhân khi tôi rút cây thánh giá khỏi hai bàn tay Pierre. Phần da thịt tươi máu bị rút ra khỏi hai lòng bàn tay anh thậm chí vẫn còn vương trên nền bạc.

Hai bàn tay anh bây giờ trông thật ghê sợ. Như thể có người đã dút dút từng giải da và thịt. Những tia máu nhỏ rịn ra từ các vết thương.

Biết làm gì với Pierre Piccard bây giờ? Tôi không thể để anh một mình trong căn phòng này. Nhưng vác trên vai một người bất tỉnh để tiếp tục đi xem xét căn nhà thật cũng là việc bất khả thi. Anh sẽ cản trở tôi quá nhiều trong công việc.

Qua những hoạt động của tôi và nhất là qua những hoạt động của cây thánh giá thần, lẽ ra căn phòng này bây giờ phải được giải phóng hoàn toàn khỏi "Pháp Thuật Đen". Thế nhưng tôi không muốn tin tưởng hoàn toàn vào khả năng đó. Không thể tin vào cái vẻ hòa bình thẩm thấu chất đối trá hiện thời.

Tôi quì gối xuống bên Pierre Piccard, xoay đầu anh để tôi có thể nhìn vào mặt anh.

Pierre Piccard không ngất. Anh không rên rỉ nữa. Anh chỉ nằm đó và không làm gì cả.

- Pierre Piccard. - Tôi thì thảo - Anh có nghe tôi nói không, Pierre Piccard? Anh có hiểu tôi không?

Giờ thì người đàn ông mở mắt ra. Hai con ngươi trong trẻo, không còn bị thay đổi bởi những thế lực lạ lùng. Thế rồi, trên nét mặt hiện rõ vẻ khó chịu hoặc cũng có thể là nỗi sợ hãi, bởi tôi dù sao vẫn là người lạ đối với anh. Mặc dù chúng tôi đã có lần liên lạc với nhau, rồi đã có lần gặp gỡ nhau, nhưng là trong lúc anh đang còn bị ma ám, và chắc anh bây giờ hoàn toàn không thể nhớ được chuyện đó.

- Có chuyện gì thế? - Pierre Piccard thì thảo.

- Đừng lo. Anh đang được an toàn. Tôi đang ở bên anh. Sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa đâu.

- Trong nhà tôi hả?

- Không, ở nơi khác.

Anh giơ hai bàn tay lên. Chúng không còn dính với nhau nữa, anh có thể nhìn vào từng lòng bàn tay một, và anh nhận ra những vết thương.

- Trời đất ơi! - Anh hào hển - Máu, da bị rách... tại sao thế này? Và... và... tại sao lại không đau?

- Tôi làm đấy.

- Tại sao? - Pierre lấy hơi rồi nói tiếp - Vừa đây tôi còn thấy đau, nhưng bây giờ không đau nữa. Và...

- Thôi dẹp chuyện đó đi, anh hãy tạm chấp nhận đã. Anh có đi nổi không? Trong người anh đã đủ khỏe chưa?

- Tôi hy vọng là đủ.

- Thế thì anh sẽ cô đi ngay ra khỏi căn nhà này. Được không?

- Được, nhưng mà...

- Không nhưng mà gì cả. Tôi sẽ nói cho anh biết anh đang ở đâu, Pierre Piccard. Anh đang ở trong ngôi nhà bí hiểm ngày xưa vốn được dùng làm trường dạy khiêu vũ và tên tôi là John Singlair. Tôi chính là người mà Abbé Bloch đã giới thiệu với anh.

Phải nghĩ một lúc, Pierre Piccard mới nhớ lại và hiểu những lời tôi nói. Dần dần, ánh nhìn của anh sáng lên, rồi anh chợt nhắm mắt lại, muốn tận hưởng cảm giác nhẹ nhõm an bình.

Tôi để yên anh, muốn chờ cho anh lại sức, nhưng Pierre Piccard không kéo dài tình trạng đó lâu. Anh kể lại rằng anh đã chờ tôi, thế rồi có người mang đến cho anh một mảnh giấy.

- Giấy của tôi sao?

- Tôi cứ tưởng là của anh. Nhưng không phải vậy. Chúng nó dụ tôi vào một khoảng vườn. Rồi tôi nhìn thấy một người đàn bà lạ. Cô ta nhìn tôi, mắt rất lạ, như có lực hút ma quái, tôi không trốn được. Thế rồi cô ta đập tôi ngã xuống. Khi tỉnh dậy thì tôi nhìn thấy anh...

- Vậy anh cũng không hề nhớ đã có lúc anh muốn giết tôi?

- Không, trời đất ạ...

Tôi mỉm cười.

- Thôi, bình tĩnh nào! Chưa có gì xảy ra đâu, Pierre Piccard. Bây giờ anh tìm cách đứng lên xem. Pierre Piccard đứng được lên. Tôi giúp anh thẳng người dậy. Khi đã đứng vững trên hai chân, anh đưa cả hai bàn tay ấn mạnh lên gò má. Tôi phải giữ chặt anh. một lúc nữa, Pierre Piccard tập trung sức lực vào hai đôi chân, anh chẳng để ý đến việc bàn tay anh đã bôi đầy máu lên mặt.

Chẳng cần tôi nói thêm lời nào, Pierre Piccard xoay người, cùng tôi rời phòng.

Tôi chiếu đèn pin vào khoảng hành lang tối. Chiếc ghế vẫn còn kia, cả cây nến đã tắt cũng vậy. Thật ra không có gì thay đổi. Tôi hỏi Pierre Piccard xem anh có rãnh đường lối trong ngôi nhà này hay không.

Pierre Piccard tỏ vẻ kinh hoàng.

- Không, người bình thường đâu có ai vào trong này.

- Tại sao không? Bởi đã có chuyện khủng khiếp xảy ra đằng sau bức tường này phải không?

- Vậy ra anh biết rồi?

- Vâng.

Pierre Piccard cân nhắc một lúc. Rồi anh nhún vai và lên tiếng.

- Vâng, nó là một chuyện khủng khiếp. - Anh bắt đầu kể - Khủng khiếp hơn ta tưởng. Bản thân tôi không có mặt trong vụ này, tôi chỉ nghe người ta kể lại, nhưng những người dân trong làng quả thật đã không tìm được một con đường nào khác. Trước đây hai năm, họ đã tràn vào ngôi nhà này và đã giết chết đôi vợ chồng Sanchez.

- Tại sao vậy? Đôi vợ chồng kia đã làm gì?

- Chúng là những người xấu. Cả hai đều là người xấu. Cả chồng lẫn vợ. Chúng rủ rê rất nhiều người ở trong làng đến đây học khiêu vũ, để rồi thôi miên họ, bắt họ phục tùng. Chúng không dạy cho họ điệu nhảy Tango, mà dạy cho họ "Pháp Thuật Đen". Có một số người đã không chịu nổi tình trạng đó và nổi điên. Cảnh sát chẳng can thiệp gì cả. Mặc dù đã có một ủy ban điều tra của Strassbourg được cử về đây, nhưng họ không tìm được bằng chứng kết tội đôi vợ chồng Sanchez. Điều đó khiến dân làng giận dữ. Nổi giận dữ mỗi ngày một dâng cao, và anh biết đấy,

từ giận dữ sang căm thù chẳng là mấy xa. Cuối cùng, họ đã tụ tập lại và giết chết hai con người kia. Việc đã xảy ra như vậy.

- Đôi vợ chồng đó đã chết như thế nào?

Pierre Piccard nhún vai.

- Điều đó thì tôi không kể được. Bởi tôi không biết. Những người đã có mặt trong vụ đó không hề nói lại chuyện này. Họ đã thề với nhau là sẽ không bao giờ nói ra.

- Anh có biết tên người nào không?

Pierre Piccard nhún vai.

- Có chứ, tôi có quen một số người trong đám họ. Nhưng điều này đâu có giúp gì được cho anh?

- Không, chắc chắn là không. - Tôi lẩm bẩm - Nhưng có một chuyện đã rõ, những thủ phạm đã có cái lý riêng của họ. Đôi vợ chồng Sanchez thật sự đã bán linh hồn cho quỷ sứ.

Pierre Piccard im lặng. Anh đang muốn rời bỏ ngôi nhà này, anh đi trước tôi ra phía cửa.

Tôi dừng lại, và tôi không khỏi mừng vui khi thấy Pierre Piccard mở cửa ra, để ánh sáng chói chang bên ngoài tràn vào phía chúng tôi. Đó là thế giới bình thường của chúng ta, là mùa thu ở thung lũng sông Rhein, là miền Elsass với bầu trời tháng mười đẹp tuyệt vời, xanh biếc.

Pierre Piccard theo những bậc thang đi xuống. Tôi dừng lại bên ngưỡng cửa. Anh xoay người một lần, nhìn tôi rồi gật đầu. Anh nói:

- Tôi hy vọng cả hai ta sẽ còn mạnh khỏe mà gặp lại nhau.

- Tôi cũng hy vọng thế.

Pierre Piccard quay người và đi. Vậy là anh đã vượt qua được trận tấn công của "Pháp Thuật Đen", ngược lại với Gaston Lacre.

Tôi nhìn theo người đàn ông. Anh đang đi về hướng con đường hẹp, dẫn xuống ngôi làng. Anh hơi cúi đầu, chắc chắn anh sẽ còn suy nghĩ nhiều và có lẽ sẽ còn nhớ lại những gì đã xảy ra đối với anh. Khi dáng hình anh đã khuất đằng sau dãy cây, cả tôi cũng quay người và đi vào trong nhà.

Bước chân qua ngưỡng cửa, tôi đã có một cảm giác kỳ lạ. Tôi nhìn vào khoảng hành lang dài, đang nằm như một cái ống tắm tối trước mặt mình. Cả trần lẫn tường phòng đều biến vào trong quầng u ám đó. Đứng ở đây tôi hầu như không nhìn thấy chiếc ghế.

Cánh cửa kêu lên một tiếng nhẹ rồi sập vào ổ khóa. Tôi có cảm giác đứng trong một hầm mộ khổng lồ, nơi có những thế lực bí hiểm đang rình mò chờ cơ hội tấn công.

Ra nơi này đã có thời dùng làm trường dạy khiêu vũ. Thật là lạ! Tôi đã biết nhiều trường dạy khiêu vũ nhảy ở London, nhưng chúng tạo ra những khung cảnh hoàn toàn khác và được trang trí hoàn toàn khác. Đôi vợ chồng Sanchez chắc chắn chẳng có ý muốn sống bằng tiền dạy học. Chúng không muốn lấy tiền, chúng muốn lấy một thứ khác.

Cặp vợ chồng đó đã nghe lời quỷ Satan hay nghe lời một thế lực tà ma nào khác, thật ra không quan trọng. Điều phải chú ý là chúng đã tìm cách điều khiển và chỉ huy người khác, chúng đã muốn biến họ thành tay chân của những thế lực đứng đằng sau lưng chúng.

Đây là lần thứ ba tôi bước vào ngôi nhà, và là lần thứ ba tôi đứng trong hành lang.

Lần này tôi để thời gian xem xét kỹ bức tường quanh khung cửa, và tôi phát hiện thấy một công tắc điện.

Tôi xoay công tắc. Không có đèn.

Kể cũng có lý thôi. Những kẻ chơi những trò chơi kỳ quái của chúng ở đây thường chẳng mấy khi cần đến ánh sáng. Bóng tôi từ bao đời nay vẫn là một tay bạn tốt của cái Ác.

May mà tôi đã mang ngọn đèn pin theo. Tôi bước đến gần căn phòng nơi tôi đã cùng Ramona nhảy điệu Tango Số Mệnh. Xác chết của Gaston Lacre vẫn còn đó. Hiện tôi vẫn chưa biết tại sao cơ thể ông đã có lúc được dán lên trên trần. Tôi chỉ có thể đoán rằng trong ngôi nhà này còn có những thể lực u ám khác, và tôi cần chuẩn bị tinh thần đón những bất ngờ mới.

Đây là những thể lực mà người ta thường gọi là siêu năng.

Những bóng ma bị giam cầm, những linh hồn không được giải thoát. Tôi phải đề phòng tối đa.

Tôi xoay người lại. Tôi biết ở cuối hành lang kia có một khu cầu thang rộng, hướng lên tầng trên. Kể cả ở tầng trên thì những khuôn cửa sổ cũng đã bị xây kín lại. Không một ai muốn có người khác ném được một tia nhìn vào bên trong trường dạy khiêu vũ này.

Nếu tôi không lầm, Ramona đang rình mò chờ tôi trên đó. Chắc chắn cô ta muốn tiếp tục nhảy Tango. Điệu Tango Số Mệnh với kết thúc trong địa ngục.

Tôi đi tiếp, bỏ qua nhiều cánh cửa, tất cả đang được khóa kín.

Quầng sáng của chiếc đèn pin đi trước. Nó nhảy giật trên nền phòng, hoặc quét dọc các vách tường. Nó như một ngón tay chỉ tới, dẫn tôi đi.

Cuối cùng, tôi nhìn thấy cầu thang. Nó thật sự là chiếc đuôi kéo dài của khoảng hành lang rồi bẻ ngoặt sang phía bên phải, dẫn lên tầng trên.

Tôi dừng chân trước bậc cầu thang đầu tiên, vừa muốn đưa đèn pin chiếu lên trên thì tiếng nói đã vang lên.

- Chào anh, John! Chào mừng anh đến trường dạy khiêu vũ của em. Anh vẫn chưa thành thạo với chuyện khiêu vũ đâu. Em đã quyết định hai chúng ta phải luyện tập thêm một chút. Lên đây nào, lên đây với em, John. Em đang chờ anh...

Tôi lắng nghe âm điệu của giọng nói. Ramona ra vẻ dễ thương và thân thiện tột cùng.

- Sao thế? Anh không trả lời được sao?

- Có, có chứ! - Tôi đáp lại.

- Thế thì lên đây đi!

- Thật ra thì tôi không muốn nhảy. Có lẽ tốt hơn là cô nên xuống dưới này với tôi?

- Không, đây là nhà của em. Ở đây chỉ có em là người ra lệnh. Và em muốn anh lên trên này.

- Thôi được, thì tùy cô.

- Hay lắm...

Âm thanh cuối vừa thoát khỏi miệng cô ta, tôi đã nghe thấy âm nhạc nổi lên.

Lại là giai điệu Tango. Đối với người đàn bà này, bản Tango Số Mệnh vậy là vẫn chưa xong. Cô ta muốn cùng tôi uhay theo nó đến kết thúc cay đắng, hoặc là xuống tận địa ngục, nơi một thể lực còn tăm tối hơn, mạnh mẽ hơn đang chờ đợi sẵn.

Tay vịn cầu thang trông có vẻ chắc chắn. Nó được làm bằng gỗ và đánh bóng, lấp lánh như một mảnh gương. Tôi không vin vào đó, mà chọn lối đi giữa các bậc cầu thang, chúng cũng được làm bằng một thứ gỗ thẫm màu.

Tôi nhìn lên phía trên.

Khúc cầu thang thật dài, những bậc cầu thang có vẻ như đang đâm thẳng lên trời. Nhưng chắc chắn chỉ là trí tưởng tượng của tôi mà thôi. Có lẽ một phần bởi không gian mờ tối trong nhà.

Trong dải hành lang hiện thời, ngọn đèn trong tay tôi vẫn là nguồn sáng duy nhất.

Đột ngột, tai tôi nghe thấy những âm thanh khó nhận dạng.

Thay cho tiếng nhạc Tango là những âm thanh bí hiểm đang đập đến tai tôi. Nó được nhấn mạnh thêm bởi những âm thanh nghe như tiếng hát, rồi thoát lại trộn lẫn tiếng rên rỉ, tiếng hét la.

Bóng tối trong nhà khiến độ bí hiểm của những âm thanh càng tăng hơn. Tôi có phần bối rối.

Những âm thanh vẳng từ trên xuống.

Có phải từ trên trần?

Tôi chìa đèn pin lên trên đó.

Không, không phải từ đây, mà cách đó một quãng về phía trái, có những ống dẫn đang chạy dọc tường. Bên trong chúng đang có một dòng chất lỏng chuyển động từ dòng chất lỏng phát ra những âm thanh bí hiểm kia.

Ngôi nhà này đã thuộc loại cũ, những ống dẫn không còn được đi ngầm như trong những ngôi nhà hiện đại. Mặc dù vậy, những âm thanh vẫn khiến tôi bất ngờ. Tôi tính đến tình huống những đường dẫn này có thể nổ tung trong bất kỳ giây phút nào và phun thứ chất lỏng nóng bỏng kia vào người tôi. Điều đó không xảy ra.

Tôi theo những bậc cầu thang lên cao hơn. Luồng ánh sáng đèn đưa dưới chân tôi, thềm lặng leo từng bậc lên trên, tạo thành một vệt trắng dài giữa cầu thang.

Trời đất, sao cái cầu thang này dài tới thế! Nó cũng không có khoảng nghỉ ở giữa. Nếu nó cứ tiếp tục lên cao như thế này, chắc chắn là bậc thang trên cùng sẽ nằm ngay sát mái nhà.

Nhưng tôi đã lầm, cầu thang có khúc cuối. Và chẳng phải dưới sát mái nhà.

Ánh sáng từ ngọn đèn pin lướt qua bậc thang cuối cùng, để rồi xĩa thẳng vào một đại sảnh có nền phòng chẳng phải chỉ được quét màu đen, mà còn được đánh bóng bằng thứ màu này.

Phòng khiêu vũ.

Đây là nơi Ramona đang chờ tôi.

Tôi không phải siêu nhân mà cũng chẳng phải một con mọt giấy lạnh lùng. Trái tim tôi đập dồn lên khi chân bước những bậc thang cao nhất. Ramona là một người đàn bà cực kỳ hấp dẫn và cực kỳ nguy hiểm, tôi nhấn lòng mình phải thận trọng tối đa. Người đàn bà này rất có thể đang dành sẵn cho tôi những bất ngờ chết chóc.

Còn hai nấc thang nữa.

Chỉ còn một... Tôi bước tiếp.

Sự căng thẳng dâng lên. Tôi chuẩn bị tinh thần đón chờ những ngạc nhiên và quả đã không lầm.

Bức tranh trước mặt tôi bây giờ có lẽ cả đời tôi chẳng thể tưởng tượng ra. Tôi nhìn thấy Ramona Sanchez.

Nhưng chẳng phải một lần.

Ít nhất là có cả chục cô Ramona Sanchez đang đứng trước tôi, và cả nụ cười của cô ta cũng to gấp mười lần.

- Chào mừng anh, John! Chào mừng anh trong trường dạy nhảy của tôi! Chào mừng đến với trường khiêu vũ của quý sứ...

CHƯƠNG 14

Nếu cô ta đã nói như vậy, thì chắc đó là sự thật. Chỉ có điều tôi không để cho những từ ngữ của cô ta gây ảnh hưởng tới mình, và cũng rất nhanh chóng, tôi nuốt gọn cơn sốc mà chắc chắn người đàn bà này đã gây ra không chỉ với một mình tôi.

Tôi cầm đèn pin trong tay phải. Luồng sáng bây giờ vẫn chỉ xuống dưới. Nó tạo thành một vòng tròn chói sáng trên nền phòng. Thật chậm rãi, tôi từ từ giơ cánh tay lên, rồi từ từ tắt đèn. Tôi đút cây đèn vào túi. Chẳng phải chỉ vì tôi muốn có hai bàn tay tự do. Không, ở trên này đã có đủ ánh sáng rồi.

Trong phòng có vô vàn cây đèn nhỏ, chúng tạo thành những hình chữ nhật, chúng bao quanh những thực thể được gắn san sát trên cả bốn bức tường phòng.

Những chiếc gương! Chính thế. Đây là một căn phòng rất rộng, trên tường treo đầy gương được viền quanh bởi những ngọn đèn nhỏ. Và trong mỗi một khoảng hình chữ nhật thẫm màu đó, tôi nhìn thấy hình dáng của Ramona. Những chiếc gương này đã được xoay vị thế thật tinh quái, chiếc nào cũng là hình ảnh cô ta.

Có thể so sánh việc sắp xếp các bức gương với một tác phẩm nghệ thuật. Mà cũng có thể Ramona đã đạt được điều đó với sự trợ giúp của "Pháp Thuật Đen".

Tôi nhìn cô ta. Nhìn vào tấm gương nào thì cũng vậy thôi, tất cả đều cho một hình ảnh giống nhau.

Ramona đã lại thay trang phục. Làn váy trắng bây giờ rất hợp với cô ta. Nó cũng được làm bằng một thứ lụa rất mềm, óng ánh, chảy suôn, uốn lượn theo từng đường cong trên cơ thể người đàn bà. Nó ôm sát lấy thân người, phần trên ngực để hở, chỉ có hai chiếc quai rất mảnh uốn vòng theo bờ vai. Gấu váy chấm trên đầu gối. Tôi không biết liệu cô ta có đang đi tất hay không, nhưng đôi chân đang cắm trong hai chiếc giày thẫm màu, gót rất cao. Cô ta không buộc tóc ra đằng sau gáy nữa, mà thả chúng tự do. Mái tóc ôm lấy đầu cô ta như những đợt sóng đen, phủ xuống đôi vai trần. Những ngọn đèn nhỏ cũng đủ sáng để tôi nhìn rõ mặt người đàn bà. Nó chỉ ra một nụ cười, mềm mại và dịu dàng. Nhưng chưa đủ dịu dàng để đánh lừa. Tôi thấy nụ cười đó sao nguy hiểm, độc ác, rình rập như một con dã thú.

- Em mừng là anh đã lên đây, Singlair.

- Tôi thì không mừng chút nào đâu.

- Ô hô... ha... sao thế? Thử nhìn xung quanh xem nào. - Cô ta chuyển động hai cánh tay. Chuyển động này được nhắc lại đúng một tá lần, giờ thì tôi đã đếm được trong phòng có tất cả mười hai chiếc gương. - Có phải em đã dẫn anh đến một địa điểm thật đặc biệt không?

- Tôi không biết. Tôi không quen thuộc với các trường khiêu vũ. Nhưng rất có thể.

- Không, ý em không muốn nói điều đó, Singlair. Mặc dù em cũng phải công nhận đây là một trường dạy khiêu vũ loại tốt. Anh quả thật đang đứng trong điểm trung tâm của ngôi nhà. Căn phòng này chính là nơi các học viên luyện điệu nhảy Tango và những điệu nhảy khác.

- Vậy ra là...

- Nhưng mà, - Cô ta cao giọng lên - nó cũng đồng thời là một địa điểm khác nữa, anh bạn thân mến ạ.

- Địa điểm nào?

- Một địa điểm của cái chết... - Cô ta chỉ thì thào mà da tôi rợn lên - Đúng thế, một địa điểm của

cái chết. - Người đàn bà nhắc lại - Bởi chính nơi đây cha mẹ tôi đã qua đời. Chính nơi đây lũ chúng đã giết họ một cách dã man, anh hiểu chưa?

- Dĩ nhiên.

- Bây giờ anh nghĩ gì?

- Cô biết là tôi không ủng hộ việc giết chóc đồng loại. Nhưng cũng có thể là cha mẹ cô đã tự chuốc lấy số phận đó?

- Tôi không hiểu, John. Anh nói lại đi, khốn kiếp, nói đi! Ý anh nói gì?

- Cha mẹ cô đã phạm sai lầm. Theo như tôi được biết, họ đã liên kết với những thế lực khác. Với những thế lực nguy hiểm mà lẽ ra người ta không nên mớ tới.

- Nói tiếp đi, Singlair, tiếp đi...

- Tôi nói đơn giản như thế này. Ai ai cũng biết, từ trước đến nay chưa có người nào được lợi khi bắt tay với "Pháp Thuật Đen". Cô hiểu chưa?

- Tôi biết anh nói gì, nhưng anh lắm to. Cha mẹ tôi biết điều khiển những thế lực đó. Họ đã kéo được địa ngục đứng về phía họ, và địa ngục không khiến họ thất vọng.

- Địa ngục hay là quỷ Satan?

- Một thế lực siêu nhiên. Tôi không biết liệu có thể gọi ông ấy là quỷ hay không. Nhưng cũng có thể. Đừng quên chúng tôi tới từ mảnh đất nào, Singlair. Argentina là một thế giới khác. Người dân Argentina có một mối quan hệ khác với những thế lực siêu nhiên. Các thế lực lạ đó đã giúp đỡ cha mẹ tôi và họ đã tỏ ra xứng đáng với sự trợ giúp đó.

- Bằng cách giết người.

- Không đâu, mãi về sau này cơ. Đầu tiên, họ chỉ muốn thuyết phục người khác. Dân làng đã tới đây, muốn học khiêu vũ, và đồng thời với điệu nhảy họ còn học được những thứ khác. Anh cũng biết, thế giới này có rất nhiều tầng lớp, nhiều chiều không gian và nhiều trường thời gian. Cha mẹ chúng tôi muốn đưa họ vào một cuộc sống với những thế lực nằm ngoài thế giới này, nhưng họ đã lầm khi chọn đám dân làng ở đây. Lũ dân ngu xuẩn đó không muốn, chúng đã không ngoan ngoãn như những người dân Argentina tại Buenos Aires, vào thời gia đình Sanchez đứng trên đỉnh cao quyền lực. Lúc đó, cha mẹ tôi đã thiết lập mối quan hệ với những quyền lực khác. Một quyền uy cổ đại xuất hiện, bởi họ đã tìm được cách gọi hồn ông ta và thuyết phục ông ta đứng về phía họ.

- Hắn tên là gì?

- Tại sao? Anh tưởng anh biết hả? - Cô ta chế giễu tôi.

- Ramona, có lẽ tôi biết thật. Nào, con quỷ đó tên là gì, con quỷ mà cha mẹ cô đã tôn thờ?

Ramona cân nhắc. Người đàn bà thậm chí còn nhún vai rồi nói:

- Tôi có nói cho anh nghe tên của ông ấy thì anh cũng chẳng biết gì hơn. Người ta thường biết đến ông ta dưới một cái tên khác.

- Hắn tên gì?

- Beelzebub!

Tôi chỉ thoáng giật mình một chút, vì tôi đã chuẩn bị đón chờ tất cả. Tôi đã tưởng họ liên kết với Asmodis, nhưng té ra thủ phạm là Beelzebub.

Trong những giây phút sau đó, rất nhiều suy nghĩ lao vọt qua óc tôi. Tôi nghĩ đến khái niệm địa ngục, và dĩ nhiên nghĩ đến khái niệm cái Ác.

Đứng trên cùng là quỷ Satan!

Nó chính là cái Ác tuyệt đối. Là thứ người ta không thể hiểu và không thể miêu tả chính xác. Nó là nỗi kinh hoàng, là sự tàn ác. Nó là kẻ luôn muốn hủy diệt, là kẻ tự coi mình cao ngang với Thượng Đế. Người ta không thể giải thích được nó, người ta không thể hiểu được nó, mặc dù vậy tôi cũng có thể tự vẽ cho mình một sơ đồ nhất định.

Người ta phải chia nó ra thành từng phần.

Satan, cái Ác tuyệt đối, bao gồm ba thành phần. Mỗi phần đều có tên riêng.

Thứ nhất là Asmodis, thứ hai là Baphomet, kẻ thường được không ít tên cha đạo độc ác của xứ Ai Cập thờ phụng, và thứ ba là Beelzebub.

Cả ba thành phần hợp lại tạo nên quỷ Satan. Nhưng mỗi thành phần đều tự chiến đấu cho bản thân mình, đều muốn làm những việc của riêng mình, muốn cai trị một mảnh đất riêng. Nếu có thể coi là cái Ác có một điểm mạnh, thì điểm mạnh đó chính là mâu thuẫn nội bộ này. Điểm mạnh đó chính là nỗi hờn căm, giận dữ và khao khát giành chiến thắng. Mỗi con quỷ theo cái kiêu riêng của nó, mỗi con quỷ cho riêng nó, vậy mà cả ba con vẫn chỉ có chung một mục đích. Cả ba đã ký với nhau một hiệp ước đồng ngưng chiến. Thế nhưng chỉ cần một kẻ bẻ gãy nền hòa bình mỏng mảnh kia khi bước chân vào lãnh địa của kẻ khác là chiến tranh lại bùng nổ ngay lập tức. Lúc bấy giờ, cái Ác sẽ hủy diệt cái Ác. Không thể khác được, bởi cả ba con quỷ cùng quá hám quyền lực. Chúng là hạng người không biết đến bà con bạn bè bao giờ.

Hóa ra Beelzebub đã tràn vào mảnh đất này. Cả một thời gian dài tôi không nghe tin tức về hắn, không chạm trán với hắn. Suốt thời gian qua tôi đã tập trung hầu như toàn bộ sức lực vào Asmodis. Nhưng tôi biết cả Beelzebub cũng có quyền lực riêng của nó. Và nó sẽ không ngừng thể hiện quyền lực này. Nó biến đổi con người, mê hoặc họ, dẫn dụ họ vào con đường độc ác, và nó sử dụng rất nhiều biện pháp tinh vi.

Cả Beelzebub cũng rất yêu thích lửa. Và những tay chân của hắn đại đa phần là những người bị thôi miên, sự kiện mà tôi đã chứng kiến với Pierre Piccard.

Đội quân đó bây giờ có thêm Ramona, cùng bố mẹ cô ta.

Cũng giống như hai anh em của nó, Beelzebub là kẻ yêu thích mảnh khoe.

Hắn luôn tìm cách lôi kéo con người, luôn tìm cách lừa lọc họ, xô đẩy họ về phía hắn, những mảnh khoe mà người yếu đuối thường rất dễ mắc vào.

Một khi đã bị Beelzebub nắm trong tay, những con người này sẽ làm tất cả những gì nó muốn. Sự việc chắc đã xảy ra như vậy với gia đình Sanchez, và nó sẽ còn tiếp tục xảy ra với những người khác. Bây giờ là Ramona, kẻ đang đứng trước tôi.

Có phải cô ta cũng chỉ bị thôi miên?

- Anh không nói gì cả. - Tôi nghe tiếng cô ta vang lên - Chẳng lẽ anh ngạc nhiên quá hóa câm rồi hay sao?

- Không, thật ra thì không.

- Nhưng anh biết ông ta, đúng không? Anh biết Beelzebub là ai? - Giọng nói cô ta đầy vẻ rình mò. Cô ta thật sự đang muốn có một câu trả lời. Cô ta đang chờ đợi.

- Đúng, tôi biết hắn.

Ramona cười lớn lên. Cô ta mừng vui, cô ta thậm chí xoa hai bàn tay vào nhau.

- Thế thì tốt, Singlair. Thật ra, tôi vẫn luôn luôn chờ đợi người đàn ông như anh.

- Thật sao?

Người đàn bà duỗi một cánh tay ra. Mười hai bàn tay chỉ thẳng về phía tôi.

- Đừng có nghĩ lung tung, anh bạn thân mến. Tôi không nghĩ cái mà anh đang nghĩ đâu.

- Thế cô nghĩ như thế nào?

- Rất đơn giản. Tôi chờ một người như anh, bởi tôi muốn thử nghiệm quyền lực của tôi. Ai trong hai chúng ta sẽ là kẻ mạnh hơn?

Lần này đến lượt tôi phải cười lớn.

- Cô muốn nói một mình cô. Hay phía bên kia cô có cả Beelzebub mà cô tôn thờ?

- Dĩ nhiên là cả ông ấy.

- Tôi biết mà.

- Vậy là hai chúng ta bây giờ sẽ đấu tay đôi, Singlair. Anh và tôi, chỉ riêng hai chúng ta thôi.

- Còn hấn ta?

- Ông ấy cũng sẽ có mặt ở đây, ông ấy dĩ nhiên sẽ hỗ trợ cho tôi. - Cô ta cười khúc khích - Tôi chỉ là một người đàn bà mềm yếu mà. Nếu lần này mà tôi diệt trừ được anh, thì ngôi nhà này quả thật đã có một lễ ra mắt rất tốt.

- Tôi muốn biết thêm một điều nữa, Ramona.

- Nói đi!

- Cô là người, hay Beelzebub đã biến cô thành một trong những cương thi của nó.

Câu hỏi khiến người đàn bà bối rối.

- Tại sao anh lại nghĩ như vậy?

- Tôi chỉ hỏi vậy thôi.

- Vớ vẩn, anh chỉ muốn trùng trình để hoãn thời gian. Nhưng bây giờ thì tôi muốn so đo, anh bạn thân mến!

Câu nói có vẻ quyết định chung cuộc, và nó thật sự cũng là bước mở đầu cho một hiện tượng mới.

Từ khi tôi lên tầng trên này, tôi chỉ tập trung duy nhất vào những quầng đèn đang bao quanh những mảnh gương trên tường và hoàn toàn không chú ý tới trần phòng. Đối với tôi, nó chỉ là một diện tích tối.

Tình hình thay đổi.

Một màn kịch bí hiểm, kỳ quái, diễn ra trên đầu tôi.

"Bầu trời" thắm màu bắt đầu được chiếu sáng...

Không một tia sáng, không một nguồn sáng gay gắt, mà cũng là thứ ánh sáng đang bao quanh các tấm gương.

Từ vô vàn những ngọn đèn nho nhỏ, ánh sáng tỏa xuống thành một quầng sáng mềm mại, cứ như thể trên kia đang có triệu triệu vì sao. Ai trong chúng ta cũng biết, sao trên trời thường được sắp xếp thành những hình dạng nhất định. Tình hình ở đây cũng thế. Những ngọn đèn tuân thủ một hệ thống. Nếu nhìn thật kỹ, ta sẽ nhận ra một bức tranh.

Một khuôn mặt...

Với những đường nét đã được cách điệu, nhưng vẫn còn dễ nhận. Đối với tôi nó là một vệt mặt ma, với những đường nét thô kệch, một hỗn hợp giữa người và thú. Người ta có thể coi đó là một cái đầu bò mộng với những nét mặt người, thậm chí là một cái đầu cừu, chỉ thiếu đôi sừng

nhô lên.

Một con quỷ, Beelzebub, chủ nhân thật sự của ngôi trường dạy khiêu vũ này.

Sự kiện cuối cùng đã khiến tôi đổ dồn sự quan tâm vào đó. Thế nên tôi nhận ra khá muộn màng rằng Ramona đã rời vị trí của cô ta.

Cô ta chuyển động và cả tá cô Ramona trong những mảng gương thẫm màu kia cũng chuyển động theo. Chúng đi theo từng bước cô ta di. Vừa chuyển động, những hình này vừa vỡ ra làm muôn mảnh, đổ chồng vào nhau, tạo nên một bức tranh đá ghép, như thể mỗi một mặt gương được tạo bởi vô vàn những vệt gương nhỏ hơn. Tôi không biết Ramona thật sự đang đứng ở đâu, tôi quyết định đứng lại chờ bên đầu cầu thang. Tới một lúc nào đó chắc chắn cô ta sẽ phải lộ diện.

Thế rồi tôi nhìn thấy Ramona thật trước mặt mình.

Bất chấp độ rộng lớn của căn phòng, tôi vẫn có cảm giác cô ta vừa chui ra từ một đường hầm. Tà váy trắng chảy theo mọi chuyển động của cơ thể. Nó phủ như một lớp nước bao quanh thân hình người đàn bà, đôi môi cô ta chúm lại trong một nụ cười khêu gợi...

- Lại đây...

Tôi bước lại hướng cô ta. Như thế này tốt hơn. Tôi không muốn đứng quá gần cầu thang.

Như đã một lần xảy ra, cô ta giơ tay về phía tôi vẻ mời gọi, và thêm một lần nữa, tôi sa vào quyền lực bí hiểm của người đàn bà. Thật lạ, cô ta tỏa ra một lực hấp dẫn vô hình, mà những người đàn ông thật sự không thể né tránh. Cả tôi cũng không khác. Đơn giản là tôi phải nghe lời cô ta.

Ramona Sanchez thở thành tiếng hào hển, mời gọi đến tận cùng. Mùi nước hoa của cô ta bay về hướng tôi, nó cũng khêu gợi y như giọng nói cô ta vậy.

- Nào anh, John, em muốn khiêu vũ.

Tôi đã đoán trước như vậy. Tôi dừng lại ở một khoảng cách khá xa, khiến Ramona chưa thể vào tư thế khiêu vũ. Ở điệu Tango, hai thân hình nam nữ phải chạm vào nhau. Giữa hai chúng tôi bây giờ vẫn còn không gian rộng.

- Rồi sau đó? - Tôi hỏi.

Ngạc nhiên, người đàn bà từ từ nhướn lông mày.

- Chẳng lẽ anh không muốn biết ai ở đây là người tốt hơn sao? Đây là một trường dạy khiêu vũ, John. Ta sẽ đo tài nhau trong điệu nhảy được chứ?

- Chắc chắn là cô sẽ tốt hơn.

- Đúng, nhưng anh đã bước vào ngôi nhà này. Anh sẽ phải chấp nhận điều kiện của em.

Tôi vẫn còn chờ, và nhìn về hướng những mảnh gương. Cả hai thân hình chúng tôi hiện lên trong những mảnh gương đó. Từ trên trần phòng, cái mặt cách điệu của Beelzebub đang nhìn xuống.

Căng thẳng như có thể nghe tiếng không khí sột soạt. Chỉ vài phút nữa thôi, mọi việc sẽ được quyết định.

Cô ta hay là tôi!

- Điều gì sẽ xảy ra khi nhảy? - Tôi hỏi.

Người đàn bà nhún vai.

- Không nhiều đâu. Hay là điệu nhảy đầu tiên với em đã không khiến anh vừa lòng?

- Chính thế. Vừa nhảy tôi vừa luôn phải nghĩ đến người đã chết.

- Ông ta không may.

- Thế cái gì đã xảy ra với Pierre Piccard?

Ramona đột nhiên chấp hai tay vào nhau, cứ như thể cô ta sắp sửa cầu nguyện.

- Pierre Piccard là người của Beelzebub, Pierre Piccard đứng dưới quyền ảnh hưởng của ông ấy và anh ta thấy rất dễ chịu.

- Anh ấy bị thôi miên! - Tôi sửa lại.

- Thì ai trong đám người chúng ta mà chẳng bị thôi miên hử John? Bất kỳ người nào tiếp xúc với Beelzebub cuối cùng rồi cũng sẽ bị ông ấy thôi miên.

Tôi nghĩ hoàn toàn khác. Beelzebub đối với tôi là một kẻ thù, một đối thủ, một phần ba của cái Ác hoàn hảo. Hắn không muốn điều gì khác ngoài quyền lực và những con người phục tùng hắn. Họ chính là lực lượng kế tiếp an toàn nhất cho cái Ác.

Chừng nào còn tồn tại những con người không có sức kháng cự lại sự quyến rũ của địa ngục, thì những con quỷ như Beelzebub hoặc Satan sẽ ngày càng chiếm thế thượng phong trong thế giới. Cái Ác sẽ không bao giờ chấm dứt.

Ramona chạm vào người tôi. Những đầu ngón tay lạnh lạnh của cô ta vuốt trên cổ tay tôi. Đôi môi vừa mỉm cười vừa mấp máy những từ ngữ mà tôi không hiểu.

- Nào, lại đây...

Tôi đồng ý. Cần phải cho cô ta và cái quyền lực đứng đằng sau cô ta có cảm giác chúng ở trong an toàn, chúng ở thế thượng phong. Rất có thể tôi sẽ hạ gục được chúng với chính những vũ khí của chúng.

- Tùy ý cô, Ramona. Nhưng chẳng lẽ không có nhạc...?

- Đừng lo, một chút nữa thôi căn phòng tuyệt vời này sẽ chìm ngập trong âm thanh. - Nói chưa hết câu, thân hình cô ta đã chạm vào thân hình tôi.

Mềm mại, thân người đó đổ vào vòng tay tôi. Cô ta khẽ gầm gừ như một con mèo hài lòng. Quá khứ rất gần hình như không còn tồn tại đối với người đàn bà này.

Ramona quả thật không nói dối. Tôi không biết cô ta đã làm điều đó bằng cách nào. Nhưng thêm một lần nữa, tôi thấy căn phòng khiêu vũ tràn ngập âm nhạc. Lại cũng vẫn những giai điệu như ở căn phòng bên dưới.

Lùi một bước về phía sau, cô ta kéo tôi chuyển động theo. Ngả người xuống sâu hơn trên sàn nhảy.

Và đối với tôi, bản Tango Số Mệnh thứ hai bắt đầu.

Cẩn thận, John, cẩn thận!

Tôi luôn luôn lăm bắm câu nói đó với bản thân mình trong đầu óc, bởi điều quan trọng hơn cả bây giờ là không được đánh mất óc quan sát tỉnh táo. Chỉ đừng mềm người ra, đừng bao giờ tự đánh rơi mất khả năng kháng cự.

Ramona chuyển động hoàn toàn bình thường. Cô ta như tan ra trong âm nhạc. Người đàn bà bây giờ hầu như chỉ còn được tạo bởi các chuyển động rất mềm mại, chảy nhòa vào nhau. Kể cả những động tác có thể gây ấn tượng cứng nhắc của bản Tango cũng được cô ta thực hiện hết sức khéo léo và mềm mại.

Cô ta nhảy còn tốt hơn ở lần đầu. Có lẽ một phần bây giờ cô ta có nhiều không gian hơn. Phòng

nhảy ở trên này rất rộng, nền dưới có một độ bóng và độ trơn thích hợp. Nó không quá cứng, mà cũng không quá mềm, nó đàn hồi thật sự theo nhịp nhạc.

Miệng cô ta luôn luôn kề sát vành tai tôi. Nếu người đàn bà đó muốn nói, cô ta chỉ cần thì thào. Hai bàn tay cô ta vuốt vuốt những lọn tóc sau gáy tôi.

Cô ta nghịch đùa với chúng, vuốt ve chúng. Cô ta để những đầu ngón trượt dọc làn da và khiến lưng tôi rợn sóng mặc dù tôi hoàn toàn không muốn.

Ramona hoàn hảo trong mọi phương diện. Trong khiêu vũ cũng như trong chuyện quyến rũ đàn ông.

- Anh có thích không, John...?

- Cô nhảy tốt lắm.

- Cám ơn. Nhưng anh nhảy cũng tốt. Anh chưa bao giờ khiêu vũ, vậy mà bây giờ đã nhảy gần như hoàn hảo. Chẳng lẽ anh không thấy điều đó sao?

- Ý cô muốn nói sao?

Cô ta cười trong cổ họng.

- Chuyện đã rất rõ ràng. Chỉ những ai hợp với ông ấy, chỉ những ai đứng dưới vòng ảnh hưởng của ông ấy, người đó mới trở thành hoàn hảo, chẳng phải chỉ trong khiêu vũ mà kể cả trong những việc khác nữa. Chính điều đó đã làm cho Beelzebub trở nên quyền thế đến như vậy, anh có hiểu không John?

- Không, không trực tiếp.

- Hãy tin vào Beelzebub. Hãy trao thể xác và tâm hồn cho ông ấy. Ông ấy sẽ không khiến anh phải thất vọng đâu. Ông ấy chính là quyền lực mới mẻ của thế giới này, em đã cảm nhận rất rõ điều đó, cha mẹ em cũng vậy. Anh cứ tin em đi.

- Rồi sau đó?

- Sau đó chúng ta sẽ sống chung với nhau. Chúng ta sẽ tạo thành một cặp vợ chồng và mối quan hệ của chúng ta sẽ nằm dưới sự chở che của một người đầy quyền lực. Em hỏi anh, lúc đó còn kẻ nào có thể chia rẽ được hai chúng ta?

- Anh không biết.

- Không một kẻ nào, John. Không một kẻ nào có thể làm được điều đó. Beelzebub sẽ bảo vệ cho chúng ta. Ông ấy thật mạnh mẽ vô biên. Những ai nghe theo lời ông ấy, những ai trung thành với ông ấy, người đó đơn giản phải rất yêu mến ông ấy.

Người đàn bà đang làm mọi chuyện. Cô ta muốn thuyết phục tôi bằng cả lời nói lẫn hành động.

Cô ta sử dụng cả cơ thể. Thân hình cô ta trườn mềm mại như một con rắn bên ngoài cơ thể tôi, rồi rút trở lại, rồi lại áp tới, nhiều khi tinh quái và khéo léo khiến phần vải bên trên lệch hẳn sang một bên, để cho tôi nhìn thẳng vào hai bầu vú tròn trịa. Người đàn bà này có một làn da nâu tuyệt hảo, cô ta là vẻ gợi tình được nén lại thành một quả bom. Mỗi lúc tôi một thấy khó tự chủ hơn, bởi Ramona nắm vững tất cả mọi nghệ thuật kêu gọi. Hai bàn tay cô ta như ở khắp mọi nơi. Có lúc chúng mân mê bên gáy tôi, có lúc vuốt ve dọc sống lưng, để rồi lại đột ngột sờ lên vòng ngực đang trướng.

- Điệu khiêu vũ với anh thật tuyệt vời!

- Cô ta thì thào vào tai tôi, rồi để cho làn môi tiến tới.

Tôi cảm nhận thấy môi người đàn bà trên má mình, nó vuốt qua chòm mũi tôi, rồi trên khuôn

miệng. Đôi mắt cô ta nhìn tôi. Đôi mắt tràn đầy một ngọn lửa thắm màu, có thể nổ tung bất kỳ giây phút nào.

Ramona là một quả bom gợi dục!

Hai chúng tôi tiếp tục khiêu vũ.

Sao việc khiêu vũ bây giờ trở nên dễ dàng tới thế. Chỉ có hai chúng tôi trên một sàn nhảy rất rộng, bao quanh bởi mười hai chiếc gương được đặt ở những vị thế rất tinh quái ở bốn bên.

Một trò chơi khéo léo, một điệu mời gọi mềm mại. Tất cả đều chảy mềm ra. Tất cả đều chuyển động.

Âm nhạc đi theo bước chúng tôi.

Những âm thanh nhớ mong, khao khát đến quắt quay của một thế giới khác. Nam Mỹ, Argentina, thành phố cổ Buenos Aires, những con ngõ hẻm, những con người, những quán ăn nhỏ nhỏ. Và điệu nhạc.

Điệu Tango nức nở. Có lúc cứng rắn, có lúc mềm mại, có lúc chậm, lúc nhanh.

Một phong vũ biểu bao chứa mọi cung bậc khác nhau của cảm xúc con người, một thứ âm nhạc có thể nâng những người nhảy trôi bồng bềnh trong không khí.

Tôi thậm chí không còn cảm giác chóng mặt nữa. Đôi chân tôi chuyển động như tự động. Tôi theo từng bước, tôi xoay từng vòng, cứ như thể tôi đã luyện tập điệu Tango này không biết bao nhiêu lần trước đó.

Một điệu nhảy hoàn hảo.

Beelzebub đã muốn như vậy, hắn đã ra lệnh cho nữ đệ tử của hắn như thế.

Chúng muốn giữ cho được sức hút kỳ quái. Sức hút này phải ngốn ngấu đối phương, phải lo sao cho đối thủ quên hết cuộc đời trước kia của họ, phải biến họ thành những kẻ bị thôi miên.

Nền âm nhạc này và điệu nhảy này là phục vụ cho mục tiêu đó theo những quy định cổ xưa, xuất hiện từ thời khai trời mở đất. Cả từ thời đó, con người ta cũng đã biết nhảy, cũng đã biết gõ trống theo những nhịp điệu nhất định.

Mọi thứ đều được nhắc lại, chẳng một thứ gì chìm vào quên lãng...

Âm nhạc thay đổi. Điệu Tango gần đến cao trào chung cuộc. Những chuyển động của chúng tôi tăng tốc. Tôi làm mọi thứ như tự động, tôi phù hợp hoàn hảo với người đàn bà, nhưng tâm trí tôi vẫn cố gắng, mỗi lúc mỗi giữ cho mình tỉnh táo hơn, không để cho cô ta điều khiển quá mạnh mẽ nữa.

Động tác tăng tốc độ đập đến đầu óc tôi như một hồi còi báo động. Phải có một cái gì đó xảy ra, bởi chúng tôi chẳng phải chỉ quay những vòng Tango cho vui. Vừa nhảy, tôi vừa nhìn vào mười hai tấm gương dựng quanh tường.

Mới cách đây vài phút, có lẽ động tác soi vào gương này còn khiến tôi bối rối và chóng mặt, bởi có quá nhiều diện tích đang phản ánh đúng chuyển động của chúng tôi. Ánh mắt người thường không thể theo kịp với tốc độ đó, hệ tuần hoàn của con người sẽ phản kháng và lúc đấy con người vô tội sẽ bị kéo vào một vòng xoáy mà anh ta không muốn. Tất cả trở thành khác đi, như trong một cơn say, nơi những mảnh gương và những mảnh hình ảnh trôi dạt vào nhau. Không còn phân biệt rõ ràng được điều gì.

Chủ đích...

Nhưng không thể với tôi.

Tôi tĩnh trí lại, cố nhìn vào những tấm gương. Chúng đang chảy qua tôi, chảy rất nhanh, có vẻ như chúng cũng đang chuyển động. Nhưng đó là một ấn tượng sai lầm. Không phải những bức gương chuyển động, mà nội dung bên trong chúng.

Lẽ ra nội dung này phải là hai kẻ đang khiêu vũ chúng tôi.

Nhưng không!

Tôi nhìn thấy những vệt mặt ma, tôi nhìn thấy cả những mặt người. Một người đàn ông và một người đàn bà.

Nhọt nhạt như vôi, méo mó, với hai con mắt rất lớn, cháy rừng rực ngọn lửa khao khát quyền lực.

Thế giới khác đã xuất hiện.

Beelzebub đang chứng tỏ quyền lực của hắn. Đầu tiên là điệu nhảy, rồi hắn ra tay ép người lạ phụ thuộc vào quyền lực của hắn, sẵn sàng phục vụ cho hắn, chịu cho hắn thối miên.

Lần này, tôi sắp sửa bị đẩy vào vai trò nạn nhân.

Ramona tiếp tục khiêu vũ. Chắc chắn cô ta đã nhận ra những thay đổi đó. Chỉ có điều vì những lý do nhất định, cô ta không thềm để ý tới chúng. Thay vào đó, cô ta bám vào người tôi còn chắc hơn nữa, sát hơn nữa, cô ta muốn tóm chặt lấy tôi, không cho tôi cơ hội trốn chạy.

- Thật tuyệt vời, John. Đây là một điệu nhảy có một không hai. Em có cảm giác chang bao lâu nữa hai chúng ta sẽ thuộc về nhau. Em đang chờ đợi đây, chúng ta sẽ...

- Không, Ramona!

Tôi thậm chí không nói lớn giọng. Nhưng câu nói của tôi được hiểu ngay lập tức.

Thân hình người đàn bà cứng lại trong chuyển động. Chúng tôi lao đảo ra khỏi nhịp khiêu vũ.

- Không! - Tôi nói thêm một lần nữa.

Người đàn bà giật đầu về phía đằng sau, cứng người lại trong tư thế đó, tóm lấy hai vai tôi như một võ sĩ môn vật, như muốn giơ tôi lên cao.

Cô ta nhìn vào mặt tôi.

Tôi nhìn vào mặt cô ta, nhìn thấy làn môi đang chuyển động.

- Anh vừa nói gì vậy? - Người đàn bà thì thào.

- Tôi vừa nói là không!

Khuôn miệng cô ta méo đi.

- Tại sao? - Cô ta gào lên.

- Tôi không muốn. Tôi...

- Thằng con hoang khốn nạn. - Cô ta gào lên vào phun nước miếng vào mặt tôi - Thằng con chó đẻ! Tao sẽ cho mày biết...

Giai điệu Tango gào lên. Sắp tới kết thúc chung cuộc. Tôi biết, cùng với kết thúc của điệu Tango sẽ phải có một sự kiện nào đó xảy ra, phía đối thủ muốn đạt kết quả. Còn tôi thì muốn ngăn chặn chúng bằng mọi giá.

Ramona bám lấy người tôi như một chiếc dây leo. Cô ta thở hổn hển, cô ta ấn thật chặt những ngón tay vào trong áo khoác tôi như không bao giờ muốn thả tôi ra nữa.

Nhưng tôi phải thoát khỏi người đàn bà này, để có thể đối chọi với Beelzebub.

Những dáng người và những cảnh tượng trong những tấm gương quanh tường bây giờ đậm

đặc lại. Những mảng hơi đen uốn lượn xung quanh những vệt mặt ma khiến chúng quay tròn. Trong đám hỗn độn đó nổi lên thật rõ một gương mặt đàn bà.

Khuôn mặt này có những điểm tương tự với mặt Ramona. Có lẽ đây là mặt mẹ cô ta.

Một người chết trong gương. Một khuôn mặt nhăn nhó và tàn nhẫn. Với đôi con mắt lạnh lùng, với ý chí hủy diệt.

Cũng giống như cô con gái.

Đột ngột, tôi lấy sức đẩy cô ta ra. Không con con đường nào khác là hất văng cô ta thật nhanh và bất ngờ.

Ramona Sanchez lao đảo lúi lắt, trượt chần trên nền sàn nhẵn trơn nhẵn và ngã xuống. Cái điệu đập người xuống và giơ hai chân lên trời trông cũng nực cười, nhưng hiện thời tôi chẳng còn thời gian và sức lực để quan tâm, bởi người đàn bà ngay lập tức xoay người trên nền phòng và nhảy chồm lên.

Cô ta nhanh nhẹn như một con mèo, và cô ta đang cầm thù cao độ. Ramona đứng lom khom, chân dạng ra. Người đàn bà lấy hơi thật sâu. Tôi nhìn thấy hình dáng của cô ta trong tất cả những tấm gương. Cô ta được bao quanh bởi những chuyển động khác, những chuyển động đang muốn kéo cô ta vào vương quốc của bóng ma.

Hai, ba giây đồng hồ qua đi, rồi người đàn bà tỉnh cơn ngác nhiên. Những từ ngữ tuôn trào khỏi miệng cô ta như một dòng nham thạch.

- Thằng chó chết! Thằng con hoang khốn kiếp! Đồ con lợn! Mày muốn lừa tao, nhưng mày nhầm rồi. Beelzebub mạnh mẽ hơn ông ấy sẽ... - Cô ta cười lớn lên, thè lưỡi ra khỏi miệng như một con rắn, rồi xoay mình và chạy đi.

Tôi rút vũ khí ra.

Người đàn bà đang chạy trốn trông giống như một làn váy sáng màu đang trôi trong gió, một miếng vải đang nhảy nhót trên nền phòng, được đỡ bởi đôi chân.

Cô ta thật nhanh lẹ, cô ta muốn, trốn khỏi thế giới của mình, và để tôi một mình đối diện với Beelzebub.

Tôi bắn theo hướng cô ta chạy!

Dĩ nhiên tôi không bắn vào lưng Ramona. Tôi đã ngắm vào một trong những bức gương trên tường. Và viên đạn bạc đã được rửa qua nước thánh của tôi đập thẳng vào trong đó. Nghe âm thanh trầm đục như ai vừa đâm thẳng vào một chiếc gối.

Tấm gương vỡ tan.

Nó không kêu lên một tiếng giòn và trong như kính thường vỡ, nó cũng không tan ra thành ngàn mảnh nhỏ, nó rạn ra trong một hình mẫu quỷ quái, nó rách ra ở vết hàn như những mảnh vải bị rách ra làm đôi. Nhưng chưa hết.

Những làn khói màu xám tuôn ra từ đó. Trong khói là vô vàn những khuôn mặt, những dáng hình chấp chới rách tươm.

Những con ma từ vương quốc của Beelzebub.

Làn khói tuôn ra, tản rộng và trôi thẳng về hướng tôi. Nó che không cho tôi nhìn được đại đa số những tấm gương còn lại. Từ trong trung tâm của làn khói, tôi nghe vang lên tiếng rên rỉ, tiếng tru la thảm thiết.

Tôi rút cây thánh giá bằng bạc trên cổ ra. Khẩu Beretta được tôi giữ bằng tay phải, tay trái tôi cầm thánh giá.

Tôi muốn đối mặt với làn sương mù quỷ quái này, bởi nó nhắc tôi nhớ tới dải Sương Mù Chết Chóc có khả năng lọc da thịt ra khỏi xương người như một thứ axit cực mạnh, biến những cơ thể sống thành những bộ xương trắng nhợt.

Khi đối mặt, cây thánh giá bạc của tôi đã đủ sức chặn làn sương mù đó lại.

Ở đây liệu có như vậy không?

Cây thánh giá đã nóng lên trong tay trái tôi từ lâu rồi. Nó đã cảm nhận thấy sự hiện diện của cái Ác trong không gian chung quanh, nhưng nó không nóng dây đến mức độ tay tôi bị bỏng.

Làn sương mù trôi về phía trước.

Đó là một dòng chảy chậm lặng. Đám sương mù trông như hơi nước bốc lên trên nền gỗ thẫm màu. Một đám sương mù rừng rợn, với những đám người và những vệt mặt ma nháy múa.

Tôi chạy thẳng về hướng đó.

Đầu tiên, cây thánh giá của tôi chạm vào lớp mây sương mù, nó lóe sáng trong tay tôi.

Không, cây thánh giá không khiến cho đám sương mù nổ tung, mặc dù những luồng sáng bây giờ có thể gây ấn tượng như vậy. Nhưng dải sương mù bị xé nát. Cây thánh giá thần đã hút hết pháp thuật của nó. Nó hủy diệt những tay chân của Beelzebub, những gương mặt ma và những hình dáng quái đản đang thống trị dải sương mù.

Tôi không cần phải làm gì thêm, dải sương mù bị xé nát rất nhanh và biến mất rất nhanh.

Ánh mắt tôi trống thoáng trở lại!

Vẫn còn mười một tấm gương. Khung gương thứ mười hai không còn nền gương bên trong nữa, chỉ còn lại một cái khung mỏng mảnh, với những ngọn đèn nhỏ đang cháy xung quanh. Chiến thắng đầu đã chỉ đường cho tôi. Nếu tôi bắn thêm mười một lần nữa thì việc ở đây sẽ được giải quyết xong.

Có thật đơn giản như thế không?

Tôi không tin như vậy. Hơn nữa Ramona đã biến mất. Và tôi biết rất rõ còn lâu cô ta mới chịu đầu hàng. Cô ta sẽ rình mò, chờ đợi, rồi ra đòn.

Theo đúng phương cách hành động của con quỷ mà cô ta tôn thờ.

Tôi xoay đầu sang hướng trái, bởi tôi chợt nhớ ra rằng, đây chính là khu tôi đã nhìn thấy gương mặt bố Ramona.

Nó vẫn còn kia.

Một vệt mặt nhợt nhạt với những nét tối gạch sâu vào da. Với món tóc rối tung, trông cứng quèo như những sợi nhựa.

Tôi đi về hướng gã đàn ông.

Tôi càng đến gần mặt gương bao nhiêu, khuôn mặt càng thay đổi bấy nhiêu.

Con ma, bản ngã thứ hai của một người đã chết, cái linh hồn đã thoát ra khỏi thân thể ông ta, chắc đã cảm thấy bây giờ nó đang phải đối mặt với một địch thủ đáng gờm.

Một địch thủ mạnh mẽ hơn hẳn.

Cái miệng mở to trong vệt mặt nhăn nhúm chuyển động. Đó không phải là những chuyển động mở ra và khép lại bình thường, nó đang uốn theo những từ ngữ câm nín, chắc chắn là một lời cầu cứu gửi đến cho ông thầy.

Nhưng Beelzebub không can thiệp.

Và khuôn mặt bị tóm chặt ở giữa tấm gương.

Nó đã dính chặt ở giữa khuôn gương này, vậy mà thật ra vẫn là một thành phần của thế giới khác, một thế giới đang bị tôi tấn công bằng cây thánh giá bạc.

Đã không biết bao nhiêu lần tôi chứng kiến việc những tấm gương mở ra những cánh cửa sang những thế giới xa lạ. Cả ở đây tôi cũng không loại trừ trường hợp đó, nhưng tôi không bị ngã vào đó trượt sang với chiều không gian khác. Thế giới ma quỷ này không hút lấy tôi.

Cây thánh giá bằng bạc ấn tới, tôi cảm nhận rất rõ lực kháng cự của mặt gương. Nó cứng đờ ra, không có cách gì xuyên qua được.

Nhưng tôi nhìn thấy gã đàn ông đang la hét, tôi chỉ không nghe thấy một âm thanh nào.

Thêm một lần nữa, quả thật tôi đang được xem một lời cầu cứu câm nín. Tất cả những gì mà vệt mặt ma nhợt nhạt kia thể hiện chỉ là nỗi kinh hoàng trần trụi, nỗi sợ hãi và sự thấu hiểu rằng gã sẽ thất bại.

Giữa tấm gương xuất hiện một vòng xoáy. Tôi không nghe thấy, nhưng tôi nhìn thấy nó.

Bắt đầu từ những rìa gương được chiếu sáng, không khí trong lòng gương xoáy lại thành một cơn lốc, dần dần vào giữa gương.

Không gì có thể ngăn cản nổi nó. Những thế lực được cây thánh giá bạc đánh thức dậy và thay đổi hướng đi bây giờ cuộn xoáy lại, lao thẳng về hướng khuôn mặt ma. Chúng đâm thẳng vào trong như những mũi lao, xoáy tới, thế rồi chúng xé nát linh hồn của kẻ đã chết và ném những mảnh nhỏ đó sang những chiều không gian khác, những mảnh nhỏ chắc chắn sẽ không bao giờ còn tìm lại được nhau.

Tôi xoay người.

Dần dần tôi đã nắm được tình huống trong tay. Và đây chính là mục tiêu mà tôi cần phải đạt tới, không thể khác!

Chênh chếch hướng kia là mặt mẹ của Ramona!

Vâng, cả cái hình ảnh méo mó của một khuôn mặt người này cũng có những nét tương tự với khuôn mặt của đứa con gái.

Cũng hai con mắt rất lớn, thắm màu, cũng làn da màu nâu, chỉ có điều đã có nếp nhăn.

Tôi chuyển động thật nhanh trên khoảng sàn nhảy trống rỗng, vừa đi vừa nhìn thoáng lên trên trần nhà, nơi cái mặt cách điệu của Beelzebub đang hiện rõ ra.

Cả nó cũng đã cảm nhận thấy pháp thuật tỏa ra từ cây thánh giá bạc. Bức hình này được vẽ bởi những ngọn đèn rất nhỏ, và rồi một sự kiện mà tôi không ngờ tới xảy đến.

Những ngọn đèn vỡ...

Không thể giải thích nổi, nhưng quả là chúng đang vỡ trước mắt tôi. Tại nhiều nơi, chúng vang lên những âm thanh nho nhỏ nghe thấy tiếng nổ tí tách, rồi tắt ngấm. Từ những ngọn đèn đó rơi xuống một lớp bụi mỏng, trông như những bông tuyết rất nhỏ, nhưng thật ra đó chỉ là những mảnh thủy tinh.

Không muốn để bụi thủy tinh văng vào mặt, tôi cúi người xuống và chạy từ từ để tránh những đám bụi từ trên trần. Chúng không ngăn bước nổi tôi. Mỗi lúc tôi một đến gần khuôn mặt người đàn bà hơn.

Ramona vẫn tiếp tục lẫn khuất ở đâu đó. Chả lẽ cô ta đã đầu hàng?

Khuôn mặt người đàn bà trong gương giật dậy. Bà ta gật đầu về phía tôi, rồi ra vẻ thờ ơ nhìn

sang bên cạnh.

Sức mạnh của cây thánh giá thần đập thẳng tới. Cái linh hồn quỷ ám nằm dưới quyền điều khiển của Beelzebub không được phép tồn tại thêm một giây đồng hồ nào nữa.

Cái chết và sự hủy diệt!

Thêm một lần nữa, vết mặt ma giật dậy, nhìn như đang muốn cuộn sóng thoát ra khỏi làn gương, nhưng cây thánh giá của tôi mạnh hơn.

Khuôn mặt biến mất.

Nó đã tan biến đi, không còn một lực hút ma quái nào có thể tích tụ nó lại, tạo nên hình dáng nữa.

Trên đầu tôi mỗi lúc lại có thêm những ngọn đèn nhỏ vỡ ra. Một dấu hiệu cho thấy một phần quyền lực của Beelzebub đang theo những tấm gương giảm sút.

Đã có ba tấm gương bị hủy diệt.

Còn lại chín!

Tôi nhắm đếm lại số lượng viên đạn bạc trong khẩu Beretta. Tôi nghĩ đến cây thánh giá bạc và cây dao găm bằng bạc đã được rửa qua nước thánh. Cả chín tấm gương này đều không đủ sức đối kháng lại với pháp thuật của tôi.

Cơ hội rõ ràng đang đứng về phía con người!

Cả chín phần gương còn lại chưa trống vắng. Những màu sắc ma quái vẫn còn trườn qua trái qua phải, cuộn sóng lên trong lòng gương. Những tay chân và những linh hồn nằm dưới quyền điều khiển của Beelzebub không muốn đầu hàng, ngay cả khi một vài đồng minh của chúng đã bị hủy diệt.

Nhưng cuộc chiến nào mà chẳng vậy.

Ngàn đời nay, những kẻ nào liên kết với ma quỷ sẽ phải đứng ở phía hắc ta cho tới giây phút cuối cùng, phải chiến đấu vì hắc, phải chết vì hắc, nhưng đó lại chính là những điều mà đa số những kẻ bán linh hồn cho quỷ dữ không nghĩ đến từ đầu.

Tôi tìm Ramona!

Chín tấm gương còn lại không còn là nỗi nguy hiểm, tôi muốn tìm ra người đàn bà đó. Chẳng phải để giết cô ta. Không, dù đã bị cái Ác quyến rũ, nhưng cô ta là một con người. Ramona không phải cương thi, không phải thành phần của vương quốc quỷ quái kia, ngay cả khi cô ta đã bán linh hồn cho Beelzebub.

Không khí trở lại tĩnh lặng.

Kể cả trên trần phòng, những ngọn đèn nhỏ cũng đã ngưng vỡ. Khuôn mặt cách điệu của Beelzebub bây giờ nhìn như một tác phẩm nghệ thuật dờ dang. Nó thiếu từng vệt từng vệt lớn.

Hãy bình tĩnh lại, tỉnh táo lại. Chờ đợi, nghỉ ngơi một đoạn đã, lấy hơi thật sâu!

Tôi đưa cùi tay phải chùi lên trên trán, và cảm nhận thấy một nỗi đau xắc xói, như có một lưỡi cưa nhỏ vừa vuốt qua da. Lời giải thích thật đơn giản: tôi đã bị làn bụi kính từ trần phòng phủ xuống mặt mà không nhận thấy. Nó đang nằm trên trán tôi như một lớp bột rất mỏng.

Tôi buông tay xuống.

Cả trên cổ tay cũng đã hiện lên những vết đỏ. Nhưng đây là chuyện không quan trọng, điều quan trọng duy nhất là bây giờ là Ramona.

Cô ta đâu rồi?

Tôi gọi tên người đàn bà.

Tiếng gọi rất lớn, không thể không nghe thấy.. Kể cả những người đứng ở tầng dưới ngôi nhà bây giờ cũng phải nghe rõ.

Tiếng gọi vang vọng qua toàn bộ căn nhà. Vì những bức tường tương đối trống, nên rất nhiều tiếng vọng được sản sinh ra, chúng đuổi theo nhau, đập qua đập lại, rồi dần dần tắt.

Không khí im lặng trở lại.

Ai đang chơi trò ú tim với ai đây? Tôi với cô ta hay cô ta với tôi?

Tôi nhớ lại xem Ramona đã chạy đi theo hướng nào. Lúc đó cô ta chạy thẳng vào những tấm gương, nhưng điều đó không có nghĩa là cô ta giờ vẫn còn ẩn nấp trong góc đó.

Tôi không quen ngôi nhà này. Rất có thể ở đâu đó có những con đường ngầm. Những cửa ngách bất ngờ. Ví dụ như vụ trốn chạy rất đơn giản qua cửa sau, để rồi quay trở lại xuất hiện ở phía khác, rất có thể đằng sau lưng tôi.

Phía sau lưng tôi bây giờ đang là cầu thang.

Nghĩ tới đây, cả sống lưng tôi chợt rón lạnh. Bây giờ mà có kẻ theo cầu thang từ từ trèo lên trên và tấn công tôi từ sau lưng thì hẳn sẽ dễ thành công biết mấy.

Súng lăm lăm trong tay, tôi xoay phắt người lại. Ánh sáng của những cây đèn nhỏ không đủ rọi tới cầu thang. Kể cả bậc thang trên cùng bây giờ cũng nằm trong bóng tối.

Tôi phải đến gần hơn, tôi dùng đèn pin làm hỗ trợ, chiếu xuống cầu thang. Trống vắng.

Trái tim tôi như được cất đi một gánh nặng. Nhưng những câu hỏi và sự lo âu vẫn còn nguyên.

Tất cả đều xoay quanh Ramona. Cô ta không phải là loại người đột ngột biến mất. Rồi đơn giản đầu hàng. Người ta đã rèn luyện cô ta để đạt thành công bằng mọi giá. Một thế lực đen như Beelzebub hoàn toàn không biết đến khái niệm trốn chạy.

Tôi không nhìn thấy người đàn bà đó, nhưng tôi nghe thấy tiếng cô ta. Âm thanh cất lên từ đằng sau lưng tôi, tiếng cười của cô ta nghe thật rùng rợn, vừa mỉa mai chế giễu, vừa tàn nhẫn ác độc. Tôi chờ cho tới khi tiếng cười dứt, rồi tôi mới từ từ quay người lại.

- Đúng, lại đây, Singlair, cứ lại đây. Tao chờ mày ở đây. Tao muốn nhìn thấy mày chết, tao muốn nhìn thấy từng cơn giãy giụa cuối cùng của mày, con chó khốn kiếp!

Khu cầu thang lại ở đằng sau lưng tôi. Tôi nhìn về phía trước. Tôi nhìn về hướng những tấm gương. Và tôi thấy người đàn bà đó. Không phải chỉ một lần, mà là chín bức hình giống nhau. Chuyện không có gì trầm trọng, nếu không có một sự kiện khác khiến trán tôi vã mồ hôi.

Ramona Sanchez mang vũ khí.

Hai bàn tay cô ta bây giờ cầm một khẩu súng máy ngắn nòng!

CHƯƠNG 15

S a bầy!

Khốn kiếp, cô ta đã lừa tôi, và tôi đã ngu ngốc đánh giá quá thấp người đàn bà đó. Ba tấm gương đã bị tôi phá hủy. Chín tấm gương còn lại đang đứng trước mặt tôi. Chín lần Ramona. Nhưng Ramona thật sự đang đứng ở đâu?

Cô ta chắc chắn phải đứng ở một vị trí trung tâm, đáng tiếc là vị trí này lại nằm trong bóng tối. Dù đưa ánh mắt nhìn về hướng nào chẳng nữa, tôi cũng không thấy người đàn bà đó.

Dĩ nhiên rồi, cô ta quen từng góc ngách trong ngôi nhà này, cô ta biết cô ta phải chuyển động ra sao, phải đứng ở vị trí nào để gây bối rối cho một kẻ lạ.

Dù sao thì ánh sáng của ngọn đèn cũng đủ cho tôi nhận ra mặt cô ta. Cả khuôn mặt đang bóng nhẫy lên như được phủ dầu. Đôi con mắt óng lên như hai khối nhựa đường màu đen. Không còn một chút nào của cái dáng điệu mời gọi khêu gợi mà cô ta đã chỉ ra khi khiêu vũ. Người đàn bà trước mặt tôi bây giờ là một kẻ giết người, là một kẻ sẽ tận hưởng tình huống tới giây phút cuối cùng. Kể cả cái chết của đối phương.

- Mà không tính tới khả năng này phải không?

- Đúng.

Cô ta trề môi dưới ra.

- Tao nói cho mày nghe, Singlair. Tao không để cho đứa nào phá hủy thế giới này của tao. Tao sẽ không đứng yên mà nhìn mày phá hủy những gì cha mẹ tao để lại. Tao vừa phải chứng kiến cảnh mày hủy diệt linh hồn của họ, tao muốn vỡ tim ra vì đau đớn, nhưng mày chỉ khiến cho lòng căm thù của tao dâng lên cao hơn. Singlair, tao sẽ tiếp tục, tao sẽ tiếp tục hành động nhân danh họ. Tao sẽ tiếp tục chứng minh cho Beelzebub thấy tao là một đệ tử trung thành và xứng đáng.

Tôi lắc đầu. Một cử chỉ thất vọng, tiếc nuối.

- Tôi rất buồn cho cô, Ramona, tôi thật sự buồn cho cô. Cô đã chọn sai đường. Hãy nghe tôi nói đi, cô không thể thắng cuộc được đâu. Hoàn toàn không có cơ hội. Cái Ác rồi sẽ thất bại trước cái Thiện. Nó đã thua cuộc suốt bao nhiêu thời đại nay rồi, và tình hình sẽ không thay đổi. Tại sao cô lại đi ngược lại xu hướng đó?

- Vì tao đã quyết định!

- Đầu hàng đi, Ramona!

- Không đời nào! - Người đàn bà giọng vũ khí lên.

Tôi muốn kéo dài câu chuyện như có thể. Lòng thầm hy vọng sẽ tìm ra chỗ ẩn nấp của cô ta. Khốn kiếp thật, cô ta là người chứ đâu phải là ma, cô ta đang phải ẩn ở đâu đó, một nơi tạo cho cô ta cái nhìn bao quát nhất.

Chắc chắn không phải đằng sau mà cũng không phải giữa những tấm gương, mà ở phía trước chúng. Nếu không những tấm gương đã chẳng thể in bóng hình của cô ta rõ đến như thế được.

Tôi thở phà ra thành tiếng. Tôi làm ra vẻ rất bình tĩnh, thờ ơ. Trong lòng tôi thầm hy vọng sẽ bằng một cách nào đó dụ cô ta ra khỏi chỗ đứng hiện thời. Chỉ cần cô ta bước về phía trước vài ba bước là tình thế đã rất tiện lợi cho tôi. Tôi đã nghĩ đến khả năng dùng đèn pin để quét sáng thật nhanh mọi chỗ, nhưng phương pháp này chắc chắn sẽ không mang lại kết quả, bởi Ramona đã quyết tâm vùi tôi xuống địa ngục.

Mà khẩu súng tự động đã nạp sẵn đạn trong tay cô ta sẽ biến mục tiêu đó thành một bài toán dễ giải quyết.

- Tao không cho mày thời gian để nói lời cầu nguyện cuối cùng đâu, Singlair. Tao muốn nhìn thấy mày chết!

Người đàn bà này tràn đầy căm hận. Cô ta không đủ vẻ lạnh lùng của một tên giết người chuyên nghiệp, và đây thật sự là một cơ hội cho tôi. Những ai xử sự như cô ta bây giờ, thường sẽ để lộ ý định của mình trước khi hành động.

Cô ta giơ hai tay lên một chút, nhưng đồng thời lại chúc nòng súng xuống dưới. Ra là cô ta đứng ở hướng trên và muốn găm những viên đạn xuyên chéo xuống người tôi. Những gì tôi kể ở đây thật chậm, nhưng trong sự thật đã xảy ra rất nhanh, và tôi phản ứng cũng rất nhanh.

Tôi giật người về sau.

Đúng lúc khẩu súng bắt đầu gầm lên.

Khi nghiêng người xuống tôi vẫn nhìn thấy những lưới lửa phụt ra từ đầu nòng súng, thế rồi tôi đập người ngay xuống bậc cầu thang trên cùng, ánh mắt vẫn hướng về phía trước.

Những viên đạn quỷ quái cày xới trên nền sàn nháy, chẻ toác nền gỗ chúng ra.

Những viên đạn đang đến lại gần tôi, chùm đạn đã tới gần, chỉ một nhịp tim đập nữa thôi là nó sẽ chết chóc găm vào đích.

Tôi lăn người xuống dưới.

Đó là bậc cầu thang trên cùng.

Tôi đã lấy đà thật nhiều và thật mạnh, người tôi nảy qua bậc thang trên cùng. Thế rồi thân hình tôi xoay xuống, nhanh lên. Tôi không cần phải tăng thêm lực cho vòng quay, cú lấy đà từ ban đầu đã đủ lớn, nó xoay người tôi theo những bậc cầu thang.

Những tiếng súng ngừng lại.

Thêm vào đó là một âm thanh, nó không hẳn là tiếng gào, tiếng tru, tiếng la hét hay tiếng rên rỉ, mà là tất cả những âm thanh đó trộn lại, trở thành một tiếng hú rừng rợn của nỗi thất vọng vô biên.

Tôi nghe thấy nó đập vào tai mình, trong lúc cơ thể tôi vẫn tiếp tục theo chuyến phiêu lưu rợn người xuống dưới.

Khốn kiếp, tình huống bắt đầu trở thành nguy hiểm, mặc dầu tôi đã co người lại nhưng không khỏi cảm nhận thấy độ cứng trong những vết gờ cầu thang, và cũng không có cách gì để làm giảm độ cứng đó đi.

May mắn làm sao, tôi đang lăn xả vào bóng tối. Nếu Ramona xuất hiện ở bên trên kia cầu thang và bắn xuống, thì kể cả dùng súng ngắn tự động EPI cũng rất khó trúng mục tiêu.

Chẳng lẽ cầu thang không bao giờ tới đáy?

Tôi cứ đập lên đập xuống theo từng bậc cầu thang như vậy, cho tới khi thân thể tôi xoay nhanh hơn, bị văng lên cao rồi cuối cùng ném thẳng xuống, đập bụng xuống dưới nền đất.

Tôi nằm lại, không động đậy. Ước gì được nằm thêm một đoạn nữa, và được kiểm tra xem những chỗ nào trên người còn lành lặn, những chỗ nào đang đau. Nhưng tình huống bây giờ không cho phép, có những việc quan trọng hơn nhiều, bởi kẻ đối diện không hề ngừng lại.

Tay phải tôi vẫn cầm chắc khẩu Beretta. Cả cây thánh giá bằng bạc cũng nằm dính như đã mọc rễ vào lòng bàn tay trái.

Để có được góc nhìn tốt hơn, tôi lùi về một chút.

Bây giờ, tôi khẽ xoay đầu lên trên.

Tôi có thể nhìn rất rõ phần đầu của cầu thang, và kể cả những đường viền của nó. Quầng ánh sáng của những ngọn đèn nhỏ bên trong hắt ra khiến nó nổi lên như một cạnh tường rất chắc.

Đằng sau nó xuất hiện Ramona, khẩu súng lăm lăm đòi nhả đạn. Có lẽ cô ta cũng phải nhả đạn thôi, nếu cô ta còn muốn vui tôi xuống địa ngục.

Nhưng bây giờ, người đàn bà đó đã chuyển sang một vị thế tồi tệ hơn so với vị thế lúc trước.

Cô ta đứng trong ánh sáng, còn tôi đang nằm trong bóng tối, lúc bấy giờ tôi đã quỳ dậy, cánh tay bên phải giơ cao cùng khẩu súng, bàn tay bên trái xòe ra đỡ cổ tay phải.

Ramona nóng ruột đi đi lại lại trên bậc cầu thang cao nhất. Cô ta nhìn xuống dưới, nòng súng cũng chĩa xuống, cô ta cũng đang tìm tôi, tôi nghe thấy tiếng cô ta thì thào.

Dù không hiểu một lời, nhưng giọng nói đã cho tôi biết cô ta đang giận dữ, căm hận tới mức nào.

Tôi gọi cô ta.

- Đầu hàng đi, Ramona! Cô không làm được đâu!

Một tiếng thét chói chang vụt bay khỏi miệng người đàn bà. Ramona Sanchez bây giờ đã hết xương hết thịt, cả cơ thể chỉ còn lại là một ý chí chém giết duy nhất. Cô ta bóp cò, và cả tôi cũng bóp cò.

Tôi ngắm rất kỹ, ngắm rất chính xác và tôi trúng đích!

Những lưỡi lửa màu xanh nhạt cũng nhảy múa trên đầu nòng súng của cô ta. Người đàn bà mặc dù đã bóp cò, nhưng viên đạn của tôi đã đến thật nhanh, và giật cô ta ra phía sau.

Thân hình người đàn bà thoáng giật qua khoảng không gian trên bậc thang cao nhất. Cô ta vẫn còn cầm khẩu MPI, nhưng trong một tích tắc sau đó, khẩu súng trở thành quá nặng. Nó rơi ra khỏi tay cô ta.

Lúc khẩu súng đập xuống đất cũng là lúc thân hình Ramona ngã xuống. Một cánh tay còn quệt dọc bậc thang trên cùng, rồi thân hình đó nằm lại, bất động.

Tôi nặng nề nhắc người lên, chậm chậm theo từng bậc thang đi lên...

o o o

Mọi việc đã trở lại bình thường. Những tấm gương không còn chứa đựng những lời chào từ một thế giới ma quỷ. Chúng là chín tấm gương được xoay chéo vào với nhau, tạo thành một phòng gương chín cánh.

Không, có một việc không bình thường!

Thân hình bất động của người đàn bà xinh đẹp.

Khoảng cách quá lớn không cho phép tôi ngắm súng kỹ như ý mình. Trong lòng tôi lúc đó chỉ muốn loại cô ta ra khỏi vòng chiến mà thôi.

Tôi đã bắn trúng đích và cũng đã loại người đàn bà ra khỏi vòng chiến, nhưng viên đạn của tôi trúng đúng vào đầu của Ramona, giết chết cô ta và để lại một vết thương gớm guốc. Ramona sẽ không bao giờ còn khiêu vũ nữa. Điệu Tango Số Mệnh đã đánh dấu chấm hết cho cuộc đời người đàn bà đó...

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>